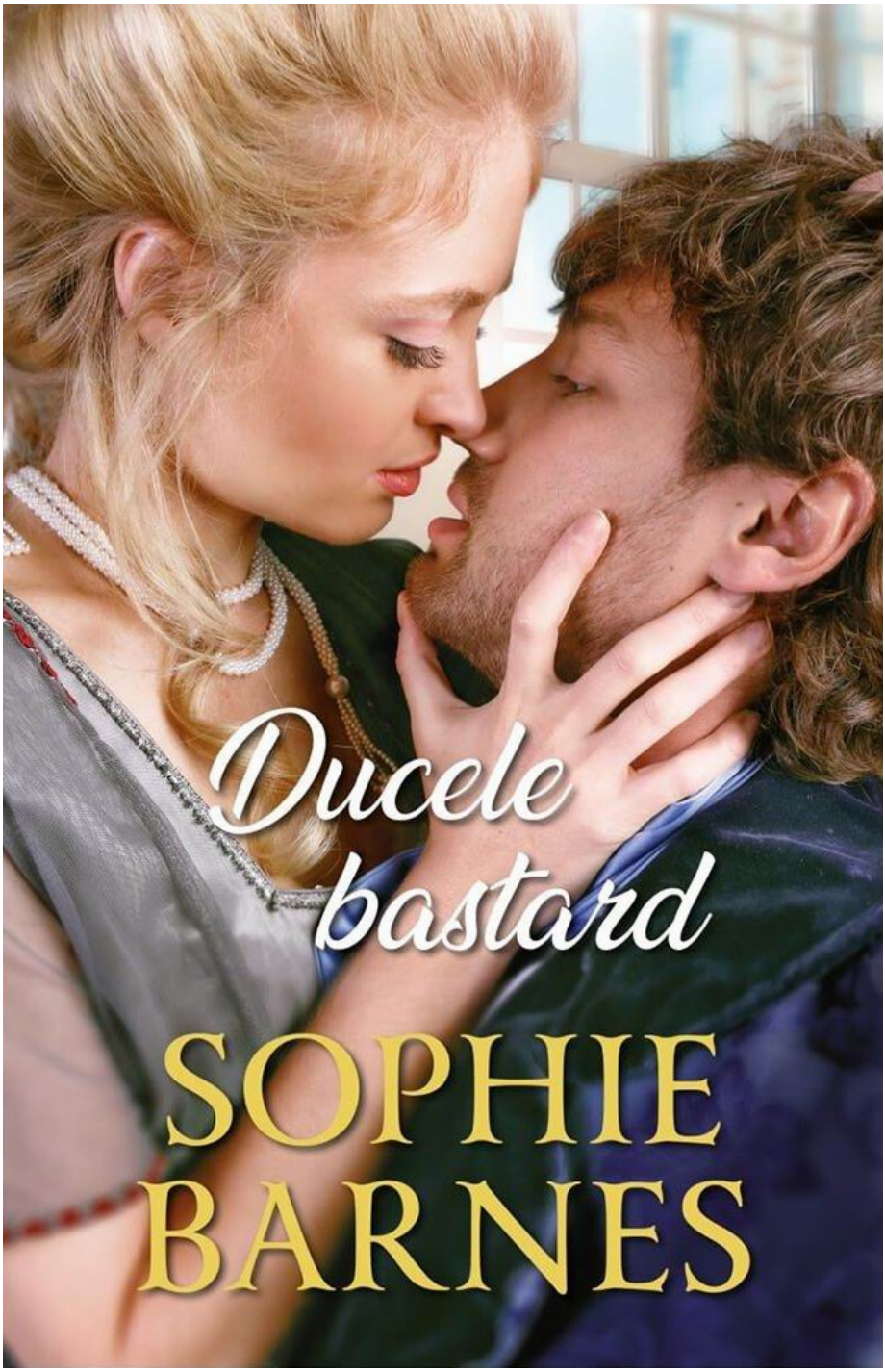
Ducele bastard
SOPHIE BARNES

SOPHIE BARNES
DUCELE BASTARD
SERIA DIAMANTE NEŞLEFUITE 3

***The Illegitimate Duke* by Sophie Barnes**

Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc

Pentru agenţii mei literari.
Vă mulţumesc pentru sprijinul vostru constant!

Capitolul 1

Păşind în faţă în ritmul muzicii, Juliette Matthews îşi luă de mână partenerul de dans cu delicateţe, exact cum fusese instruită. Deasupra, două candelabre masive aruncau o lumină sclipitoare asupra sălii de bal a casei Hawthorne, cele o mie de lumânări aprinse reflectându-se în pietrele preţioase. Era un adevărat succes primul bal al sezonului, la care lacheii aduceau tăvi pline cu şampanie şi prăjiturele glazurate, care păreau mult mai bune decât erau în realitate.

Domnişoarele defilau ca nişte păsări care îşi etalau penajul colorat, în timp ce domnii stăteau în grupuri mici şi vorbeau despre politică sau despre ce le plăcea bărbaţilor să discute. Juliette nu ştia sigur despre ce vorbeau, însă era sigură că politica fusese subiectul conversaţiilor recente dintre fratele ei, Raphe, ducele de Huntley, şi soţul surorii ei Amelia, ducele de Coventry.

În timp ce executa paşii complicaţi pe care îi învăţase, Juliette se gândi cât de diferită era viaţa ei faţă de cum fusese cu un an în urmă. Cum îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în mahalaua din St. Giles, se întrebă dacă îşi aprecia norocul mai mult decât partenerul ei. Până la urmă, ştia ce însemna să-ţi fie foame, să trăieşti în sărăcie, să nu ai destui bani pentru lemne în mijlocul iernii ori să nu poţi plăti un doctor când eşti bolnav.

— Arăţi încântător în seara asta, îi spuse contele de Yates în timp ce o învârtea într-un şir de cercuri strânse.

Ochii ei străluciră, plini de apreciere.

Juliette îl plăcea şi mereu se simţise bine în compania lui, aşa că îi zâmbi cald şi spuse:

— Şi tu eşti elegant ca de obicei, milord.

Mâna bărbatului o strânse şi mai tare pe a ei, iar privirea lui se lăsă uşor în jos, destul cât să înlocuiască sentimentul de mulţumire pe care îl simţea în compania lui cu o neliniște profundă.

— Poate că ar trebui să vorbim despre cât de minunat

arătăm amândoi în timp ce facem un tur al camerei, spuse el când muzica se termină şi o conduse de pe ringul de dans.

Zâmbetul lui era acelaşi, însă felul în care îi privise gura şi o strânsese de mână avu o nuanţă întunecată, lucru ce o făcu pe Juliette să refuze invitaţia.

Oricât de mult îi plăcea compania lui, ea nu îşi dorea mai mult decât prietenie de la el şi devenea din ce în ce mai îngrijorată că el nu simţea la fel.

— Mereu eşti foarte atent cu mine, lucru pe care îl apreciez, începu ea, în speranţa ca îl putea refuza subtil, dar vreau să fac o vizită până la camera de toaletă. Asta, dacă nu te deranjează.

Zâmbetul lui dispăru, iar sclipirea din ochi i se stinse.

— Bineînţeles că nu. O însoţi spre marginea încăperii şi făcu o plecăciune scurtă, dar respectuoasă. Îţi mulţumesc pentru dans, Lady Juliette. Se uită peste umărul ei şi spuse cu o nuanţă de umor sec: Se pare că prietena ta e aici să te salveze.

Juliette se întoarse şi privi în direcţia în care indicase Yates. O văzu pe buna ei prietenă Vivien Saunders venind spre ei.

— L-am alungat pe lord? întrebă Vivien când se apropie.

Căsătoria mătuşii ei cu un baron îi asigurase intrarea în societate, însă bărbatul murise de mult timp, iar văduva lui avea probleme financiare. De aceea, Vivien avea şanse mici să se căsătorească cu un bărbat cu titlu.

Juliette se întoarse spre Yates, însă îl văzu retrăgându-se şi dispărând în mulţime. Oftă când o luă de braţ pe Vivien. Se îndreptară împreună spre uşa care dădea spre hol, unde se afla camera de toaletă a doamnelor.

— Mă tem că l-am supărat.

— Sinceră să fiu, mă îndoiesc, Julie. Mereu eşti bună şi atentă cu ceilalţi.

— E posibil să fi inventat o scuză ca să nu mă plimb cu el după dansul nostru.

— Ah!

— Ah? Juliette îşi privi prietena. Ce înseamnă asta?

— Păi, e limpede că te place. Mult. Şi tu pari să-l placi, având în vedere cât de mult zâmbeşti şi râzi când sunteţi împreună.

Juliette se gândi câteva secunde.

— Ar trebui să mă prefac că nu-mi place să dansez cu un gentleman doar ca să nu creadă că îl încurajez să-mi facă curte?

Vivien se încruntă, ca şi cum făcea un efort ca să răspundă la întrebare.

— Cred că da, deşi nu sunt expertă în asta.

Intrară în camera de toaletă, unde două tinere îşi aranjau părul în faţa unei oglinzi.

— De ce nu e posibil ca un bărbat şi o femeie să fie prieteni, fără ca vreunul dintre ei să aştepte mai mult? îi şopti Juliette lui Vivien, în timp ce una din celelalte femei din cameră râse ca răspuns la o replică a prietenei ei.

— Poate pentru că asta se numeşte piaţa *căsătoriei,* sugeră Vivien, îndreptându-se spre o canapea pe care se aşează.

Juliette rămase în picioare, fiind prea agitată ca să stea locului. Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi privi prietena.

— Ce păcat! îi susţinu privirea lui Vivien, după care îşi ridică braţele în aer şi se aruncă pe locul gol de lângă aceasta. Nu numai că am inventat o scuză ca să nu petrec timp cu un bărbat de care chiar îmi place, dar acum trebuie să stau aici vreo zece minute ca să nu pară că l-am minţit. Deşi probabil ştie că am făcut-o.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Vivien în timp ce o mângâie pe mână. Totul o să se rezolve.

— Serios?

Juliette nu era atât de sigură. Suferise din cauza şuşotelilor celorlalte tinere, suportase cele mai exasperante lecţii de etichetă şi încercase să se integreze cât de bine putuse, dar tot erau zile când se întreba ce rost avea totul.

— Pare de necrezut că am putea fi atât de norocoase, spuse una dintre femeile din cameră. Debutantele noastre nu au nicio şansă să cucerească un duce.

— Până acum, spuse cealaltă femeie cu o voce visătoare, care o făcu pe Juliette să-şi dea ochii peste cap.

Tânăra se uită la Vivien şi se forţă să-şi înăbuşe râsul.

— Îţi vine să crezi ce norocoase suntem? zise prima femeie.

— Ei bine. Încă nu e duce, nu?

Juliette se îndreptă de spate. Era limpede că vorbeau despre Florian Lowell, doctorul după care trimisese Raphe anul trecut, când ea făcuse pojar. Vestea schimbării recente a statutului bărbatului fusese subiectul a numeroase discuţii în casa Huntley cu o seară în urmă, când Raphe făcuse anunţul.

Juliette încă nu era sigură că înţelegea cum obţinuse titlul sau moştenirea, dai părea că într-o zi Florian avea să aibă un rang mai înalt decât fratele lui mai mare, domnul Henry Lowell, care urma şi devină viconte de Armswell.

— Oricum, m-aş obişnui foarte uşor cu ideea unei căsătorii cu Florian, spuse una dintre femei. E atât de chipeş!

Ambele femei izbucniră în râs. Apoi urmară câteva şoapte şi se auzi uşa, care se deschise şi se închise, moment când în cameră se aşternu tăcerea. Juliette se uită la Vivien şi zâmbi.

— Ei bine, le doresc noroc. Adevărul e că nu cred că am întâlnit vreodată un bărbat mai inaccesibil decât Florian.

— Pare destul de rigid, zise Vivien, care se ridică şi îşi aranja rochia. Dar l-am văzut doar o dată sau de două ori, deci e posibil să greşesc.

— Ba nu, cred că ai dreptate. Şi mie mi-a lăsat aceeaşi impresie. Este un doctor excelent, care îşi ia munca în serios. Nu poţi să-i reproşezi asta, însă mă întreb cum arată când zâmbeşte.

— Serios? întrebă Vivien cu zâmbetul pe buze, în timp ce se întorceau pe hol şi se îndreptau spre sala de bal.

Juliette o împinse uşor pe prietena ei cu umărul.

— Hai, Viv, ştii ce am vrut să spun!

— Faptul că te întrebi cum ar fi să-l vezi zâmbind o să

te urmărească până când o să găseşti un mod de a face să se întâmple. Intrară în sala de bal. Dintre toţi oamenii pe care îi ştiu, niciunul nu e atât de hotărât ca tine când vrea să facă un anumit lucru.

— Ei bine, e…

Un val de şoapte o întrerupse pe Juliette. Tânăra se uită în jur, conştientă de agitaţia din sala de bal.

— Ce Dumnezeu se întâmplă?

— Uite! zise cineva, în timp ce Juliette îşi făcu drum printre invitaţi, trăgând-o pe Vivien după ea.

— E acolo, spuse altă voce.

În timp ce îşi făcu loc printre femeile care se holbau la intrarea în sala de bal, Juliette îl văzu pe bărbatul despre care ea şi Vivien tocmai discutaseră.

„Florian”.

Inima începu să-i bată cu putere. Pentru că el se afla acolo şi, Dumnezeule, era superb! Îmbrăcat în negru şi cu părul cu nuanţe arămii aranjat, cu excepţia unei şuviţe care îi cădea peste faţă. Niciodată nu îl văzuse aşa. Ultima oară când se întâlniseră la un bal, el purtase un costum deloc remarcabil, din lână maro. Acum însă părea că titlul de duce avea să i se potrivească la fel de bine ca jacheta perfect croită şi pantalonii pe care îi purta. Păreau să-i evidenţieze fizicul masculin într-un fel pe care nu-l bănuise vreodată. Era ca şi cum umerii lui deveniseră mai laţi, constituţia mai masivă şi…

Juliette clipi. *Nu.* Nu avea să fie precum toate celelalte fete care roiau în jurul lui şi încercau să-i atragă atenţia. Până la urmă, era doar un bărbat, chiar dacă unul capabil să salveze bolnavii şi să refacă un trup frânt, lucru de altfel admirabil. Dar asta nu însemna că Juliette putea privi vreodată dincolo de atitudinea lui rigidă şi că voia de la el mai mult decât sfaturi medicale şi o posibilă prietenie.

Însă, în timp ce se gândea la asta, Florian întoarse capul spre ea, iar privirile li se întâlniră. Pulsul tinerei o luă razna şi o senzaţie necunoscută îi umplu stomacul.

Ea inspiră adânc şi se întoarse. Avea nevoie de aer curat, atâta tot. Era limpede că toată căldura din sală îi

afectase simţurile. Cu asta în minte, îşi făcu drum spre uşile franceze şi ieşi pe terasă, respirând uşurată când aerul răcoros al nopţii îi limpezi mintea.

*

Florian se uită spre locul unde se afla Lady Juliette. O senzaţie stranie de uşurare îşi făcu loc prin membrele lui când o văzu. Deoarece tânăra era o scuză bine-venită, un mod prin putea să scape de toată atenţia sufocantă de care avusese parte când intrase în sala de bal. Însă, în loc să vină şi să-l salute, Juliette se întoarse, lăsându-l singur în faţa atacatorilor.

— Fetei mele i-ar plăcea să valseze cu tine, insistă o mamă înverşunată în timp ce îi întindea carneţelul de dans.

— Serios? Bărbatul se încruntă la femeia care îl privea şi aştepta. Nu valsez, doamnă.

Tonul lui sec nu avu efectul dorit.

— Atunci un cotilion?

Florian ştia că ar fi fost considerat nepoliticos dacă o refuza. Aşa că îşi scrise numele, lucru care le încurajă pe celelalte să insiste.

— Vrei să te salvez? îl întrebă fratele lui, Henry, cunoscut ca domnul Lowell.

Florian îi aruncă o privire.

— Mă îndoiesc că poţi face asta.

— Prostii! E nevoie doar de puţin farmec, iar eu se întâmplă să am din plin. Bărbatul îşi ridică sprâncenele, lucru care le făcu pe câteva domnişoare să râdă, în timp ce Florian îşi dădu ochii peste cap. Domnişoarelor, fratele meu a avut o zi dificilă. Vă rog, fie-vă milă de el şi lăsaţi-l să-şi revină! Sezonul abia a început, aşa că veţi avea multe ocazii în care să aveţi parte de dansurile pe care le doriţi.

Florian îşi privi fratele. Voia să pună punct acestui dezastru înainte ca una dintre tinere să aştepte mai mult decât era el pregătit să ofere.

Cu toate astea, cuvintele fratelui său le făcură pe tinerele din jur să se arate mai înţelegătoare. Acestea

începură să plece, oferindu-i lui Florian libertatea de a înainta în sala de bal. Bărbatul se întoarse spre Henry.

— Trebuie să recunosc că ţi-am subestimat abilităţile.

Henry ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Am un fel natural de a mă comporta cu doamnele şi domnişoarele.

Florian luă un pahar de şampanie de pe o tavă din apropiere.

— Nu ar fi trebuit să vin aici.

— Bineînţeles că trebuia să vii, insistă fratele lui. Noua ta poziţie îţi impune prezenţa la asemenea evenimente.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care încercase să-l convingă pe unchiul lui, ducele de Redding, să nu ceară Coroanei să-l numească moştenitorul său. Un titlu era ultimul lucru pe care şi-l dorea Florian.

Luă o gură din băutură şi încercă să uite de dansul pe care trebuia să-l suporte. Se uită în jur, căutând chipul drăguţ al lui Lady Juliette. Ultima oară când o văzuse, tânăra păruse sfioasă, lucru de aşteptat având în vedere toate provocările cu care se confruntase. Cenzura aristocraţiei era un lucru dificil chiar şi pentru el.

Cotilionul fu anunţat mai devreme decât se aşteptase, iar Florian se uită în jur.

— Cred că ar trebui să-mi găsesc partenera de dans.

Înaintă prin mulţime, în căutarea femeii a cărei înfăţişare nu şi-o amintea.

— Cred că e acolo, spuse Henry, prinzându-l din urmă.

— Care dintre ele?

Ar fi trebuit să fie mai atent.

— Cea cu mănuşi mov.

— Aşa e. Florian se îndreptă spre ea şi făcu o plecăciune. Cred că urmează să înceapă cotilionul nostru.

Tânăra îl privi şi flutură din gene. Neimpresionat, bărbatul îi întinse braţul şi se hotărî să-şi facă datoria, în timp ce blestemă faptul că acea seară groaznică avea să fie doar prima din multe altele.

— Pari distras, milord, spuse partenera lui de dans.

El încercă să se concentreze asupra chipului ei şi îşi

dădu seama că nici măcar nu îi ştia numele.

— Mă gândeam la unul dintre pacienţii mei, minţi el, deoarece nu îi putea spune adevărul. A venit în după-amiaza asta cu o piatră la rinichi, aşa că…

— Ah, înţeleg. Minunat!

Florian se încruntă. Nu era nimic minunat în ce îi zisese, însă remarca lui avusese efectul dorit, convingându-şi partenera să nu îi mai spună nimic tot restul dansului.

Spre mirarea lui, Florian fu mai iritat de acest lucru decât de comentariul ei. Ar fi fost plăcut să întâlnească o fată care nu se crispa când vorbea despre munca lui. Poate chiar una interesată.

Însă era greu să întâlneşti asemenea creaturi. Până acum, singura pe care o cunoscuse fusese Viola Cartwright, ducesa văduvă de Tremaine şi patroana Spitalului St. Agatha. O respecta foarte mult nu doar pentru că îl angajase, ci şi datorită faptului că îi admira scopul pentru care trăia.

— Ai supravieţuit dansului, spuse Henry, care apăru din nou lângă el.

De data asta, cu el erau ducele şi ducesa de Huntley.

— Sunt la fel de şocat ca tine, bombăni Florian.

Încercă să nu se holbeze la ducesă, făcu o plecăciune şi dădu mâna cu soţul ei.

— Să înţeleg că nu îţi place să dansezi, spuse ducesa.

— Nu, dar am fost prins într-o ambuscadă, aşa că nu am avut de ales.

— Ai fi putut inventa o scuză, interveni Huntley.

Florian îl privi, conştient că ducele ar fi făcut asta dacă ar fi fost în locul lui.

— Din păcate, nu am avantajul tău.

— Şi care ar fi acesta? întrebă Huntley.

— Să nu-mi pese. Am crescut în înalta societate. Florian oftă. Aşteptările celor din jur şi bunele maniere mi-au fost impuse de mic. Aşa că nu pot refuza o domnişoară, indiferent cât de mult mi-aş dori.

— Ei bine, simţul datoriei pe care îl ai e de admirat, spuse ducesa.

— E personificarea eroismului, adăugă Henry pe un ton ironic. Florian îi aruncă o privire tăioasă.

— Sarcasmul tău nu mă ajută. Sincer să fiu, totul mi se pare aşa de prozaic! Costurile sunt exorbitante! Gândeşte-te cât bine am fi făcut dacă banii ar fi fost folosiţi pentru hrănirea celor flămânzi sau ajutarea celor nevoiaşi! Pe cuvântul meu…

— În cazul acesta, titlul pe care nu-l vrei îţi aduce un avantaj, observă Henry. Afişă o expresie neobişnuit de serioasă. Odată ce primeşti moştenirea, poţi să-ţi cheltuieşti averea pentru cauze importante pentru tine.

Era un gând liniştitor, dar nu se cădea să spună asta din moment ce implica moartea unchiului său. Un eveniment pe care nu îl dorea. Aşa că, în loc să spună ceva, se hotărî să schimbe subiectul, punându-i lui Huntley prima întrebare care îi veni în minte.

— Presupun că surorile tale nu participă la acest eveniment, Excelenţă?

— Amelia nu o să se întoarcă în societate până când nu naşte, însă soţul ei e acolo. Huntley arătă spre cealaltă parte a camerei. Iar în ceea ce o priveşte pe Juliette… Se uită în jur. Nu ştiu unde s-a dus.

— Atunci poate că ar trebui să îl salut pe Coventry. Florian făcu un pas în spate. A trecut ceva timp de când nu l-am văzut şi aş vrea să ştiu cum se simte soţia lui.

Plecă exact când fratele lui spuse ceva despre camera de jocuri. Florian îşi croi drum spre o zonă în care să nu fie mulţi invitaţi, însă, când ajunse la uşile franceze care dădeau spre terasă, se opri. Uită cu totul de Coventry când văzu o siluetă singuratică privind în grădină.

„Juliette”.

Apăsă pe mâner şi deschise uşa, atras de tânăra aceea într-un fel pe care nu şi-l putea explica. Ştia doar că ea era acolo – o pauză bine-venită de la responsabilităţile sale şi şansa de a o avea un moment doar pentru el.

Capitolul 2

Juliette îl auzi venind înainte ca bărbatul să ajungă lângă ea. Inspiră adânc şi se întoarse spre el, pregătită să plece dacă era un oaspete nepoftit. Dar nu fu aşa. Era acelaşi bărbat din cauza căruia părăsise sala de bal.

Florian, noul moştenitor al ducelui de Redding.

Ea se aşteptă ca emoţiile să o cuprindă în acelaşi fel în care o făcuseră mai devreme şi fu mulţumită să descopere că era calmă.

— Milord, spuse ea. Îmi cer iertare, dar nu ştiu cum să mă adresez.

El o privi cu toată solemnitatea din lume.

— Florian e în regulă. Încă nu am un titlu.

— Înţeleg.

Bărbatul ajunse lângă ea, şoldul lui rezemându-se de balustradă într-un mod care îi evidenţia lungimea picioarelor. Juliette se forţă să nu se uite la acea parte a corpului bărbatului şi îl privi în ochi.

— Cum s-a întâmplat? Asta dacă nu te deranjează să-mi spui.

Urmă o pauză, iar ea îi simţi privirea, o mască a seriozităţii de nepătruns, fără a dezvălui niciun gând. Apoi colţul gurii lui tresări, iar bărbatul se mişcă, pentru a privi spre grădină.

— Fratele mamei mele nu are copii şi, cum nu are cine să-l moştenească, i-a cerut regelui să îl ridice la rangul de duce. Ca o favoare.

— Iar acest lucru i-a dat posibilitatea să te numească succesorul lui?

— Exact. Florian o privi. Pentru asta, are un drept de moştenire special.

Tânăra încuviinţă, îl privi o clipă, iar în cele din urmă întrebă:

— Atunci de ce ai expresia asta mohorâtă?

Florian ridică o sprânceană.

— Poate din cauza greutăţilor care vin odată cu titlul, a numeroaselor proprietăţi de care trebuie să mă ocup şi a

faptului că trebuie să apar în parlament. Sau poate pentru că a deveni duce înseamnă să-mi pierd unchiul.

Inima lui Juliette tresări, ca reacţie la înverşunarea cu care el îi vorbi.

— Îmi pare rău, rosti ea, neştiind ce altceva să spună.

Niciodată nu se aşteptase ca Florian să i se confeseze. Nu se gândise că bărbatul acela putea jeli după cineva. Nu părea genul care să fie afectat, într-un fel sau altul, însă se părea că îl judecase prea aspru. Se gândi să îi ofere un fel de alinare, chiar şi printr-o simplă atingere de mână. Însă apoi se hotărî să nu facă asta, conştientă de gestul atât de nepotrivit şi de faptul că probabil ar fi întrebat-o de ce o făcea.

— Asta e, spuse el, ca şi cum ar fi vorbit mai degrabă cu el însuşi, nu cu ea. Trăsăturile i se relaxară puţin când expiră şi o privi cu atenţie. Pari să te simţi mai… Ezită, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit, apoi continuă: Mai în largul tău în societate faţă de ultima oară când te-am văzut.

— Serios?

— Nu e nicio îndoială că te-ai adaptat la noul stil de viaţă. Ţi se potriveşte.

Juliette zâmbi.

— E un compliment?

— Poate.

— Iar eu eram convinsă că nu poţi fi şarmant!

Buzele lui se mişcară uşor, însă bărbatul nu zâmbi.

— Să nu exagerăm, milady. Am făcut o simplă observaţie.

— Şi cu asta ai stricat momentul, spuse ea cu un oftat menit să exprime exasperarea.

El îşi înclină capul, privind-o ca şi cum locul ei ar fi fost într-un muzeu straniu pentru artefacte rare.

— Pari şi mai îndrăzneaţă. Florian o fixă cu privirea, iar ea simţi din nou acea tresărire. De fapt, îndrăznesc să spun că te-ai schimbat, nu mai eşti fata pe care am întâlnit-o sezonul trecut. Ai înflorit, Lady Juliette. Pe buze îi apăru un mic zâmbet care îi tăie respiraţia lui Juliette. Sunt sigur

că deja ai admiratorii tăi.

Aceasta nu se număra printre conversaţiile pe care se aşteptase să le aibă cu acest bărbat. De fapt, spre uimirea ei, avea impresia că Florian flirta cu ea, lucru care nu putea fi adevărat. Sau era?

Juliette încercă să îşi ignore tresărirea din stomac şi genunchii înmuiaţi.

— Contele de Yates şi-a arătat interesul, spuse ea, însă imediat se întrebă dacă era adevărat, deoarece bărbatul nu sugerase că voia să o curteze.

— Ar fi un partener excelent.

O umbră trecu peste chipul lui Florian, ascunzându-i trăsăturile.

— Nu sunt de acord, replică Juliette fără să gândească. Era prea târziu ca să îşi retragă vorbele. Vreau să spun că… e un bărbat plăcut, o companie agreabilă şi…

— Mereu politicoasă.

— Hm… Juliette se gândi la ce îi spusese el.

— Oricât de mult apreciez politeţea, cred că sinceritatea ostentativă are părţile ei bune. Dumnezeule, acum ea flirta cu el! Ce noţiune interesantă!

Bărbatul se aplecă uşor în faţă, suficient ca ea să surprindă o licărire de interes în ochii lui.

— Aşadar, dacă aş începe să descriu o procedură chirurgicală pe care vreau s-o fac mâine, mi-ai spune cu sinceritate să schimb subiectul şi să te scutesc de plictiseală?

— Nu, probabil că nu.

Bărbatul îi susţinu privirea, până când Juliette fu nevoită să se întoarcă, ca să ascundă roşeaţa din obraji, în ciuda întunericului.

— Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit să aud asta, spuse el.

— De ce? Când bărbatul o privi din nou, ea spuse: Te-ai gândit că poate mi-ar plăcea o asemenea conversaţie?

El păru mirat, iar ea se bucură din plin de acel moment şi de uimirea lui.

Uşa se deschise în spatele lor, iar vocile umplură

aerul. Un grup de oameni se revărsă pe terasă, odată cu fratele lui Florian, domnul Lowell. Acesta se îndreptă repede spre ei şi înclină capul, recunoscând tânăra.

— Lady Juliette, spuse el, şi se întinse spre mâna ei. Sărută aerul de deasupra degetelor, după care se îndreptă de spate şi zâmbi. Văd că fratele meu are parte de o companie excelentă în seara asta.

— Mulţumesc, Lowell. E o plăcere să te văd din nou.

Tânăra ajunsese să-l cunoască pe renumitul crai prin intermediul Ameliei şi al lui Coventry, cu care acesta era prieten.

— Oh. Într-adevăr, pentru mine e o adevărată plăcere, continuă Lowell, moment în care Florian păru să bombăne ceva. Fie că făcuse sau nu asta, Lowell îi aruncă o privire. Cina urmează să fie servită. Apoi se întoarse spre Juliette şi zâmbi, întinzându-i braţul: Intrăm împreună?

Florian se încruntă. Maxilarul i se încordă, iar umbrele se jucară pe trăsăturile lui. Trecu o secundă, după care dădu din cap.

— Te rog, după tine.

Juliette îl luă de braţ pe Lowell şi îl lăsă s-o însoţească înapoi în sală. Bărbatul era la fel de chipeş ca Florian şi mult mai charismatic. Cu toate astea, nu trezea nici cea mai mică emoţie în ea, în timp ce fratele lui… Absenţa lui Florian o făcu să se simtă oarecum goală pe interior.

Nu înţelegea de ce.

Capitolul 3

Un fior o străbătu pe Juliette când Florian se aşeză lângă ea. Mai ales când acesta se aplecă spre stânga, iar umerii li se atinseră. Ea inspiră adânc şi încercă să îşi liniştească inima, care bătea cu putere. Bărbatul acela era doar doctorul ei. Părea de neînţeles ca ea să reacţioneze altfel decât ca pacientă şi poate ca o simplă cunoştinţă.

— Mi se pare mie sau Lady Gilbrecht pare să îl curteze

pe domnul Haywood? îi şopti Lowell la ureche, făcând-o pe Juliette să se înece cu supa.

Florian se aplecă mai aproape şi o lovi pe spate.

— Bea nişte vin, îi sugeră el.

Bău jumătate de pahar, îi mulţumi lui Florian pentru ajutor şi se întoarse spre Lowell.

— Nu am ştiut că o domnişoară poate să curteze un gentleman.

Lowell îi aruncă o privire care părea să îi aprecieze naivitatea.

— Ea e văduvă, iar el e un crai. Bineînţeles că poate şi chiar o face, dacă e să ne luăm după felul în care îşi flutură genele.

— Dar sunt în public, murmură Juliette, oarecum consternată de gândul unui flirt atât de evident în apropiere.

Lowell râse.

— Asta nu o să oprească seducţia dacă acel cuplu e destul de hotărât. Sunt sigur că sunt multe picioare care ating alte picioare pe sub toate aceste mese. Îşi coborî vocea. Sau mâini care se aventurează în locuri pe care nu ar trebui să le atingă.

Juliette tuşi din nou, iar Florian o bătu pe spate, dându-i vinul. Se aplecă şi îl întrebă pe fratele său:

— Ce îi tot spui, Henry?

— Nimic prea scandalos, răspunse Lowell.

— Judecând după reacţia ei şocată, am mari îndoieli în privinţa asta. Florian o bătu din nou pe spate pe Juliette. Îmi cer scuze pentru fratele meu, milady. Cred că are o înclinaţie spre lucruri nepotrivite.

Juliette îl auzi pe Lowell spunând:

— Nu strică să ştii să te distrezi, Florian. Nu trebuie să fii aşa de rigid tot timpul.

— Bea nişte vin, insistă Florian.

— Nu e nevoie, îi zise ea. Acum putea respira din nou fără să se înece. Serios, nu sunt aşa de delicată pe cât cred oamenii.

— Nu sugeram asta, dar există subiecte care nu se

discută cu o tânără inocentă ca tine. Cred că Lowell a întrecut măsura.

Juliette ştia că avea dreptate, însă nu voia ca atitudinea lui aspră să câştige în defavoarea bucuriei de viaţă a fratelui său. Erau ca două forţe opuse, iar fiecare avea nevoie de cealaltă de dragul unei armonii perfecte.

— A fost o glumă. Poate că o să încerci şi tu asta într-o zi, spuse ea, fără să ştie de unde îi veneau cuvintele.

Bărbatul se încruntă şi îşi mută privirea de la ea, concentrându-se asupra supei din faţa lui.

— Glumele nu sunt punctul meu forte.

Seriozitatea cu care Florian rosti acele vorbe fu ca un cuţit în pieptul ei.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu voiam să te jignesc în vreun fel, doar… încercă să găsească vorbele potrivite, fără să înrăutăţească lucrurile: Nu pari fericit.

Florian îşi întoarse uşor capul spre ea, surprinzându-i privirea plină de emoţie.

— Fericit? Cuvântul sună stupid rostit de el. Ce bine ar fi dacă aş avea timp pentru asemenea frivolităţi, dar adevărul e că, de fiecare dată când văd o licărire de speranţă, intervine viaţa şi o stinge. Maxilarul i se încordă, la fel şi vocea. Majoritatea zilelor îmi aduc la uşă durere şi suferinţă, milady. Deseori, eforturile de a mă lupta cu moartea sunt inutile, iar mulţi pacienţi sunt săraci. Lucrurile pe care le-am văzut duc la disperare şi la furie. Mă deranjează să văd cum clasa din care fac parte aruncă banii pe lucruri lipsite de sens şi ridicole, când ar putea fi folosiţi pentru a-i ajuta pe nevoiaşi.

Lui Juliette îi luă puţin timp să asimileze tonul lui cinic şi răspunsul sincer. Însă, în loc să dea înapoi şi să pună capăt conversaţiei, cum ar fi făcut cu un an în urmă, când încă se obişnuia cu noile circumstanţe, se îndreptă de spate şi se pregăti pentru luptă.

— Ai motive întemeiate să te simţi frustrat, dar cred că ar trebui să fii conştient de faptul că ai fost binecuvântat, în loc să te plângi.

Expresia lui deveni dură şi păru pregătit să o

contrazică, însă ea nu îi dădu ocazia.

— Ori de câte ori vrei un răgaz, îl poţi avea. Eu şi fraţii mei nu am avut genul acesta de lux. Fiecare zi era o luptă continuă pentru supravieţuire. Eram înfometaţi, ca şi prietenii noştri de altfel, iar asta l-a lăsat pe fratele meu cu o singură opţiune, aceea de a accepta ajutorul lui Carlton Guthrie. Vocea ei tremură când îşi aminti ce însemnase asta pentru Raphe. Bărbatul acela era stăpânul lui, Florian! Îi conducea viaţa, insistând să se bată ca să-şi plătească datoria. Dar chiar şi aşa, abia aveam destui bani ca să ne descurcăm. Când sora mea mai mică, Bethany, s-a îmbolnăvit, nu ne-am permis un doctor sau medicamente. Am văzut-o cum moare, iar cadavrul ei a fost dus cu o căruţă Dumnezeu ştie unde, pentru că nu aveam bani de înmormântare. Amintirea aceea o tulbură. Ai idee cât de des mi-am dorit să plec cât mai departe? Să fiu altcineva doar pentru o oră?

— Lady Juliette, eu…

— Opulenţa asta pe care o urăşti aşa de mult e o evadare bine-venită în faţa greutăţilor vieţii, Florian. Nu înseamnă că oamenii de aici sunt ignoranţi sau că nu le pasă. Pur şi simplu înseamnă că aleg să nu o facă în seara asta, pentru că viaţa o să fie din nou dură când o să se termine evenimentul acesta. Iritarea ei crescu, revărsându-se în valuri şi făcând-o să se exprime. Tu ai un avantaj, oportunitatea rară de a face mai mult decât majoritatea şi de a schimba ceva, însă alegi să strici distracţia tuturor cu încrâncenarea ta şi lipsa de entuziasm.

Lui Florian îi zvâcni maxilarul, iar Juliette încetă să-l mustre. Clipi, se gândi la felul în care îl întrerupsese şi vru să îşi ceară scuze, dar apoi se hotărî să nu o facă. Bărbatul spusese că aprecia sinceritatea în locul banalităţilor lipsite de substanţă, iar ea exact asta îi oferise.

— Vorbeai serios când ai spus că ai fi interesată să mă auzi vorbind despre munca mea?

Luată pe nepregătite de întrebarea lui şi de modul în care el alesese să ignore tot ce îi spusese, tânăra încuviinţă, absorbită de gânduri.

— E mai bine decât să vorbesc despre vreo tânără a cărei reputaţie poate fi ruinată sau despre bărbaţii cu care vor să se căsătorească debutantele.

Bărbatul scoase un sunet care semăna cu un râset.

— Nu-ţi plac bârfele?

— Nu, răspunse ea fără să se gândească. Le urăsc. De obicei, sunt răutăcioase. În plus, nu e treaba mea ce aleg să facă toţi ceilalţi cu vieţile lor.

Bărbatul îşi lăsă privirea în jos şi luă o gură de supă, încercând să-şi ascundă un zâmbet în spatele lingurii. Încurajată, Juliette râse şi ea şi mâncă supa. Conversaţia dintre ei fusese probabil cea mai imprevizibilă pe care o avusese vreodată, iar asta o încânta. Puse lingura jos, se şterse la gură şi se gândi la un mod prin care să continue conversaţia. Nu avea să fie uşor din moment ce el vorbea acum cu bărbatul din dreapta lui.

Juliette se hotărî să abordeze subiectul pe care Florian îl deschisese deja de două ori în acea seară. În clipa în care avu ocazia s-o facă, întrebă:

— Ai văzut mulţi pacienţi azi, înainte să vii aici?

Paharul i se opri în drum spre gură, iar surprinderea i se putu citi în privire când se uită la ea. Luă repede o gură de vin.

— Eu… Au fost câţiva. Unul o să aibă nevoie de îndepărtarea unei pietre la rinichi.

— Serios? Juliette se gândi ce implica asta. Deci va trebui să o tai pe această persoană şi să scoţi piatra?

— Nu, nu este chiar aşa de dur. Florian o privi, după care continuă: Există un mod prin care pot face asta fără să folosesc un bisturiu.

Juliette se gândi la acel comentariu şi la cât de vag era, în timp ce îşi aminti de câteva texte medicale pe care le citise în trecut şi la diagramele cu corpul uman pe care le văzuse. Dintr-odată, îşi dădu seama.

— Ah, poţi să intri prin… pe acolo… Simţi cum roşeşte, dar refuză să se lase tulburată de asta. Şi…

Nu reuşi să-şi dea seama cum avea să continue.

— Exista un instrument special cu care se zdrobesc

pietrele, explică Florian. Le permite pacienţilor să elimine singuri bucăţile mai mici şi fără dureri prea mari. Mai ales acum, după descoperirea recentă a morfinei.

— Morfină?

El încuviinţă.

— Nu a apărut încă oficial pe piaţă, dar când un coleg german mi-a povestit de descoperirea ei acum câţiva ani, am ştiut că trebuie s-o încerc. Rezultatele sunt cu adevărat incredibile.

— E mai bun decât laudanumul?

— Cu siguranţă, chiar dacă amândouă sunt derivate din opiu.

— Serios?

— Diferenţa constă în modul în care sunt produse. Folosind morfina, pot să-mi operez pacienţii fără ca aceştia să simtă durerea.

Fascinată, Juliette se întoarse mai mult spre el şi observă entuziasmul din ochii albaştri ai lui Florian.

— Este extraordinar! spuse ea, pierdută în profunzimea privirii lui şi în pasiunea cu care vorbea. E uimitor când mă gândesc ce descoperiri se fac. Instrumentul pentru pietrele de rinichi despre care ai pomenit e remarcabil. Mă întreb cine a inventat aşa ceva.

— Pot să-ţi spun. Ezitarea îşi făcu loc în vocea lui, dar bărbatul adăugă: Dacă vrei.

Uimită de cunoştinţele lui şi nerăbdătoare să le afle, Juliette încuviinţă.

— Când locuiam în St. Giles, fratele meu era hotărât să ne asigure educaţia. Mereu a crezut că, dacă citim mult, avem o şansă mai bună să ne îmbunătăţim viaţa.

— Foarte înţelept din partea lui, având în vedere cât de tânăr era atunci.

Juliette încuviinţă din nou.

— Avea numai opt ani când ne-au murit părinţii. Amândoi tăcură o clipă, după care ea continuă: Când au venit colectorii de datorii, am fugit de acasă ca să nu fim duşi în orfelinate diferite sau, Doamne fereşte, în case de corecţie. Raphe a luat câteva cărţi cu el, pe care nu le-a

vândut, indiferent cât de disperaţi am fost. În schimb, le-a schimbat cu cărţi noi şi a continuat să facă asta până când am învăţat tot felul de lucruri. Poate că dorinţa mea de a înţelege de ce mă îmbolnăveam atât de des m-a făcut să citesc textele medicale pe care le procura ocazional sau m-au atras pentru că erau interesante. Oricum ar fi, mi-ar plăcea să aud ce ai de spus despre acest subiect, aşa că, te rog, continuă!

Faţa lui Florian se lumină, dar nu afişă un zâmbet amuzat, ci entuziasmul unui copil când vede un căţeluş pentru prima oară. Păru chiar că umerii i se relaxară, iar vocea îi deveni mai lină în timp ce îi spunea istoria litotritorului şi a altor instrumente medicale.

Abia după ce îi povesti despre René Laennec, care inventase stetoscopul cu trei ani în urmă, Juliette îşi dădu seama că toţi ceilalţi invitaţi se întorseseră în sala de bal. Poate că ar fi trebuit să o caute pe Vivien, să vadă dacă avea nevoie de companie. O lăsase singură destul de mult… Florian se uită în jur, observând acelaşi lucru. Păru uimit şi apoi se concentră asupra ei.

Juliette îşi simţi inima tresărind şi fiori în stomac. Privirea lui dezvăluia un respect mai profund decât Şi arătase vreodată.

— Mă întrebam, spuse el, vorbind ca şi cum nu se aşteptase să spună atât de multe, dacă ai vrea să dansezi următoarea suită cu mine.

— Eu nu…

— Asta dacă nu este promisă deja altcuiva, caz în care…

— Da. Când bărbatul se încruntă, Juliette îşi dădu seama că răspunsul ei nu fusese destul de clar. Mi-ar plăcea să dansez următoarea suită cu tine.

El îi susţinu privirea. Oricare ar fi fost gândurile lui, le ascundea bine.

— În regulă.

Cuvintele lui se simţiră ca o boare, făcându-i pe amândoi să se ridice, iar el îi întinse mâna.

Când ea îşi puse mâna într-a lui, chiar şi prin mătasea

mănuşilor îi simţi căldura şi puterea care îi aţâţau simţurile. Confuză din cauza reacţiei ei neobişnuite, Juliette inspiră adânc şi se concentra asupra posturii şi mersului. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se împiedice.

Nu o ajută deloc faptul că el nu vorbi în timp ce o însoţi spre sala de bal, tăcerea aşezându-se între ei ca un bolovan greoi. Juliette încercă să spună ceva, dar nimic nu părea potrivit sau destul de captivant după discuţia lor.

Când intră în sala de bal, atenţia îi fu atrasă pentru moment de Vivien, care râdea la o replică a Gabriellei. Prietena ei îi aruncă o privire şi îi zâmbi cu subînţeles când văzu de cine era însoţită. Juliette răspunse cu o încruntătură care sugera că nu era nimic între ea şi Florian, iar Vivien nu avea de ce să sugereze contrariul.

Când ajunseră pe ringul de dans, Juliette fu conştientă de faptul că erau priviţi de toată lumea.

— Noul tău titlu a atras atenţia, spuse ea când Florian o conduse.

— Este, într-adevăr, o consecinţă nefericită, spuse el în timp ce se opri în faţa ei.

Ea se uită în jur.

— Ce dansăm?

Fusese aşa de distrasă de gândurile ei şi de mulţimea din jur – poate şi de Florian încât nu se gândise la paşii pe care trebuia să-i facă.

— Vals, răspunse el.

Un fior o străbătu pe Juliette. Cu alte cuvinte, urma să fie trasă în braţele lui şi avea să-l simtă provocator de aproape. Nu ştia sigur de ce i se părea în acelaşi timp tulburător şi captivant sau de ce simţea nevoia să fugă departe de el, dar şi să rămână.

— Nu e cazul să te alarmezi, adăugă el detaşat. E un simplu dans.

— Desigur, spuse ea, încercând să folosească un ton nonşalant.

În schimb, Juliette păru să respire greu. Îşi îndreptă umerii. Până la urmă, era vorba de Florian, cel mai rigid bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Cel mai probabil,

valsul cu el avea să fie o experienţă prea puţin tulburătoare.

Însă apoi începu muzica, iar el păşi către ea. O luă de mână, în timp ce pe cealaltă o puse pe spatele ei, trăgând-o aproape. Inima lui Juliette începu să bată cu putere, iar picioarele i se mişcau singure, slavă Domnului, pentru că mintea nu era capabilă să-i ghideze paşii. Nu când singurul lucru la care se putea gândi era precizia cu care se mişca el. Postura lui era mai rigidă decât a celorlalţi parteneri de dans pe care îi avusese, dar, în ciuda acestui lucru, era mult mai elegant.

Ca să nu mai pomenim de felul în care o ţinea. I se dăruia întru totul, ca şi cum voia să se asigure că Juliette nu avea să se clatine. Gândul că el era atent îi făcu inima să tresalte şi îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să fie surprinsă că sub acea faţadă rigidă era un bărbat căruia îi păsa de ea. Care bărbat şi-ar fi dedicat viaţa celor bolnavi dacă nu unul capabil de compasiune?

— Cumnata ta a făcut minuni cu tine şi cu fraţii tăi, spuse Florian în timp ce o învârtea pe ringul de dans. Dansezi mult mai bine decât mă aşteptam.

Tipic pentru el să îi risipească gândurile romantice cu o doză de candoare deloc rafinată.

— Ce observi acum e rezultatul mai multor luni de practică.

Fusese greu mai ales la început. Ea îi susţinu privirea şi îşi arcui sprâncenele, hotărâtă să îi răspundă cu aceeaşi monedă.

— Şi tu dansezi mult mai bine decât m-am aşteptat. De fapt, nu am crezut niciodată că eşti genul care dansează.

— Nu sunt.

Cum bărbatul nu detalie, ea întrebă:

— Atunci de ce ai alege să dansezi două suite într-o singură seară?

— Nu a fost o alegere, spuse el. Cu excepţia ta. Te am invitat la dans pentru că am vrut. Celălalt dans a fost o obligaţie.

Juliette îşi lăsă capul pe spate şi îi privi faţa, maxilarul ferm şi forma dură a buzei de jos. Însă nu era dură, ci doar părea astfel din cauza formei. Nu-i putea vedea ochii, deoarece el privea pe deasupra ei, dar observă pentru prima oară că genele lui erau lungi şi negre, chiar frumoase, dacă acest cuvânt putea fi folosit ca să le descrie.

Probabil Florian îşi dădu seama că tânăra se holba la el, deoarece îşi aplecă capul şi o privi în timp ce o învârtea între două cupluri. Degetele lui erau lipite şi mai tare de spatele ei, dându-i fiori pe şira spinării.

— Înţeleg, zise ea, deoarece simţea nevoia să îşi distragă atenţia de la felul în care începuse să reacţioneze la atingerea lui. Atunci sunt flatată.

— Eu ar trebui să fiu flatat de disponibilitatea ta de a mă asculta în timp ce vorbeam despre instrumentele chirurgicale.

— Dacă aş fi vrut, aş fi găsit o scuză ca să evit discuţia, zise ea, dorind ca el să înţeleagă faptul că îi făcea cu adevărat plăcere să-l asculte.

— Eşti o ciudăţenie, milady. Marginile gurii lui se ridicară puţin, iar restul trăsăturilor lui se transformară în ceva ce semăna cu admiraţia. Spun asta ca pe un compliment, adăugă el. În caz că te întrebai.

Cum nu ştia ce să spună, în loc să-i mulţumească, Juliette se concentră la terminarea dansului, în timp ce se întrebă de ce nu îşi făcuse timp ca să-l cunoască mai bine. Răspunsul era simplu. În primul rând, fusese prezent doar la câteva evenimente sociale. Pe vremea aceea, ea tocmai intrase în înalta societate, iar el fusese foarte rezervat. Apoi sezonul se încheiase, iar ea îşi petrecuse toamna şi iarna pe proprietatea lui Raphe din Gloucester. Aşa că nu avusese ocazia să îl cunoască mai bine pe Florian. Până în acel moment. Având în vedere cât de mult îi plăcea compania lui în acea seară, intenţiona să îndrepte situaţia în următoarele săptămâni.

Capitolul 4

Dansul se termină, iar Florian îi dădu drumul lui Lady Juliette, însă fără să îşi dorească asta. Fusese sincer cu femeia care îl implorase să danseze când ajunsese. Nu obişnuia să valseze, dar voise s-o facă în acea seară cu Lady Juliette. Se dădu în spate şi făcu o plecăciune, în timp ce ea făcu o reverenţă, după care o însoţi de pe ringul de dans.

— Vrei ceva de băut? întrebă el, în speranţa că o mai putea ţine lângă el.

Efectul pe care ea îl avea asupra lui era neobişnuit. Deşi în mod normal număra secundele până când putea să plece de la un eveniment social fără să fie nepoliticos, de data asta voia să fie acolo doar cu ea. Atenţia şi concentrarea de care Lady Juliette dăduse dovadă când el vorbise despre munca lui nu erau numai neobişnuite, ci şi bizar de îmbătătoare.

Iar când ea îl luase de mână şi îl străbătuse un fior de căldură, Florian se simţise confuz, ceea ce ar fi trebuit să-l alarmeze. Până la urmă, era genul de bărbat care se baza pe siguranţă şi pe fapte, nu genul care se lăsa pradă unor sentimente romantice. Însă efectul lui Lady Juliette asupra lui fusese o schimbare bine-venită, oferindu-i o distragere de la toate grijile lui. Iar felul în care îl pusese la punct în timpul cinei fusese ciudat de excitant.

— Florian?

— Da?

Îşi dădu seama că Lady Juliette îi vorbise, iar el nu o ascultase. Din nou, un lucru care nu îi stătea în caracter. Niciodată nu avusese vreo problemă când trebuia să fie atent la cei din jur, însă mintea lui îşi permisese să rătăcească…

— M-ai întrebat dacă vreau ceva de băut.

— Şi? Vrei?

Spre surprinderea lui, observă că traversaseră încăperea şi se aflau în faţa mesei cu băuturi.

— Mi-ar plăcea un pahar cu limonada.

Când ochii ei sclipiră, iar buzele îi tremurară ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un zâmbet, Florian se întrebă dacă era conştientă de cât de mult îl distrăgea.

El întinse mâna spre un pahar, recunoscător pentru sarcina asupra căreia se putea concentra, şi îl umplu. După ce i-l dădu, o privi cum sorbi din el. Buza ei de sus atinse cu delicateţe marginea paharului, iar ceva din interiorul lui se strânse într-o minge de foc. Se întinse după alt pahar, îl ridică şi îl umplu, însă limonada curse într-o parte din pricina mâinilor tremurânde.

„La naiba!”

Nicio femeie nu îl tulburase atât de mult. Era doctor, obişnuit cu corpul uman în moduri pe care puţini oameni şi le puteau imagina. Nu exista niciun mister pentru el. Buzele şi sânii erau la fel ca mâinile şi picioarele. Până în clipa aceea, când pielea moale se zări în decolteul corsajului lui Lady Juliette, iar el simţi dorinţa subită de a-i acapara gura cu forţa unei trăsuri în viteză. Îl tulbură şi îi puse la încercare calmul.

— Te simţi bine?

Tânăra puse întrebarea privindu-l cu nişte ochi inocenţi, în timp ce el făcu tot ce putu ca să-şi alunge gândurile deloc potrivite.

O gură de limonadă rece îl ajută, ca şi efortul de a se gândi la procedura pe care avea să o facă de dimineaţă. Inspiră adânc, iar preţ de o secundă reuşi să îşi controleze trăsăturile şi să-şi calmeze emoţiile.

— Da, îi răspunse el. Nu mă simţeam foarte bine. Din cauza căldurii şi a efortului cerut de dansul nostru şi…

Lăsă cuvintele să dispară, conştient că sunau ridicol. O altă experienţă nouă pentru el. Încercă să se gândească la ce ar putea să spună. Orice putea să-l facă să nu se mai bâlbâie.

Juliette îi sări în ajutor.

— E adevărat că fratele tău deţine un club popular aici, în Londra?

Slavă Domnului! Un subiect sigur, de care putea vorbi

cu uşurinţă.

— Da. A vrut să fie un club deschis şi domnilor, şi doamnelor, ca soţii să aibă unde să-şi scoată soţiile. E la modă şi cu bun-gust.

— E puţin ciudat, nu ţi se pare, ca un moştenitor să facă aşa ceva?

— E ciudat ca orice aristocrat să facă asta, nu doar un moştenitor. Dar e pasiunea lui Lowell şi, deşi la început a existat o oarecare împotrivire şi ceva bârfe, a fost un mare succes.

Tânăra îl privi, studiindu-i faţa până când disconfortul îi inundă venele lui Florian.

— Eşti foarte mândru de el, spuse ea, ca şi cum ar fi fost surprinsă de asta.

— Bineînţeles că sunt. Lowell a lucrat din greu ca să transforme Red Rose în ce e azi. Bărbatul se dădu puţin în spate, mirosul puternic de miere şi iasomie ameţindu-l. Ar trebui să vii în vizită într-o zi. Sunt sigur că ţi-ar plăcea.

— De ce?

Întrebarea îl dezorientă puţin, iar pentru o clipă Florian nu ştiu ce să spună. Cuvintele îi veniră în secunda următoare, ca un râu care curgea prin pădure.

— Datorită uşurinţei cu care zâmbeşti.

O încruntătură fermecătoare apăru deasupra nasului ei, forţându-l să vorbească în continuare.

— Red Rose e un loc de divertisment, milady. Cu jocuri de cărţi, muzică, un restaurant bun, chiar şi cântăreţi care vin să dea reprezentaţii.

— O să-i spun lui Raphe. Poate că el şi Gabriella mă pot duce acolo într-o seară. Ezită o secundă, ca şi cum ar fi cercetat mulţimea înainte să fie din nou atentă la el. Inspiră adânc, expiră încet, iar în cele din urmă adăugă: Ai putea să vii cu noi.

Inima lui Florian începu să bată cu putere. Năduşi, iar căldura i se revărsă în stomac. Lady Juliette voia să-l vadă din nou, să fie alături de el şi… Florian nu căuta o soţie şi nu avea nicio intenţie să îşi ia una. Aşadar, ce rost ar fi avut? Ar fi fost doar genul de prietenie care l-ar fi torturat

cu gânduri pline de dorinţă.

— Poate, spuse el, fără să promită nimic.

Lady Juliette era minunată, genul de femeie cu care un bărbat ca el ar fi fost norocos să-şi petreacă zilele. Însă viaţa lui nu era la fel de simplă ca a majorităţii. El nu era făcut să devină soţ, iar asta nu numai din pricina devotamentului faţă de pacienţi, ci şi pentru că nu şi-ar minţi niciodată soţia în legătură cu cine era. Iar mărturisirea adevărului nu era un lucru pe l-ar fi îndurat.

Deprimat de acest gând, se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să plece înainte să îi strice seara lui Lady Juliette cu starea întunecată care ameninţa să pună stăpânire pe el. Florian ezită, deoarece prezenţa ei era singurul lucru care îl oprea să se afunde în melancolia care îl cuprindea destul de des, când gândurile legate de tatăl lui *adevărat* ieşeau la suprafaţă.

Îşi încleştă pumnii şi se luptă cu amărăciunea care curgea prin el, privirea lui mutându-se de la Lady Juliette spre mulţime, în căutarea unei scăpări. Un grup de femei se dădu în dreapta, iar doi domni mai în vârstă păşiră spre stânga, făcând loc unui chip care îi îngheţă sângele în vene. Lui Florian îi bătu inima tare în piept, iar un pumn i se încleştă în jurul plămânilor, sufocându-l. Bălmăji o scuză spre Juliette şi se îndreptă spre bărbatul pe care tocmai îl văzuse.

Însă nu-l mai zări din cauza celor din jur, Florian fiind obligat să îşi facă drum spre locul unde se afla. Arăta diferit faţă de ultima oară când îl văzuse. Culoarea părului i se schimbase, gura şi maxilarul fiind ascunse în spatele bărbii. Până şi forma obrajilor se schimbase. Erau mai plini, rotunjind trăsăturile care mereu fuseseră atât de trase. Însă ochii lui – acei ochi de un albastru ca gheaţa – puteau aparţine doar unui singur bărbat.

„Bartholomew”.

Nu putea fi el, nu acolo, într-o sală de bal din Mayfair.

Cu toate astea, asemănările existau, oricât de mici ar fi fost, şi îl puseră pe Florian pe gânduri.

I se făcu greaţă. Gândul că avea acelaşi sânge cu cel

mai notoriu criminal din Anglia îi întoarse stomacul pe dos. Posibilitatea ca acest lucru să fie făcut public îl umplu de groază. Iar gândul că bărbatul acela încă trăia, când toată lumea îl crezuse mort, îi adusese multe nopţi nedormite.

Un judecător îl condamnase pe Bartholomew la moarte prin spânzurare, însă dreptatea pe care Florian sperase să o găsească se risipise când se dusese să vadă execuţia şi să examineze cadavrul după aceea.

Oricine murise în acea zi nu fusese Bartholomew. Ci doar un bărbat care semăna foarte bine cu el. Ceea ce însemna că nemernicul încă era liber, poate ştiind că propriul fiu îi semnase condamnarea.

Încercând să îl vadă mai bine pe bărbatul pe care tocmai îl zărise, Florian grăbi pasul, începând să transpire.

Câteva debutante râdeau într-o parte a sălii, iar un domn vesel cu plete blonde şi cu un zâmbet larg îi blocă drumul în timp ce le spunea o poveste prietenilor lui. Florian bombăni o înjurătură în barbă şi îl ocoli, însă nu reuşi decât să întrezărească părul bărbatului. Dacă era Bartholomew, atunci era o culoare care se potrivea cu a lui Florian.

Respirând greu, înainta cu putere, cerându-şi scuze în timp ce grăbea pasul şi se lovea de cei din jur în încercarea de a ajunge la răufăcătorul care ar fi trebuit să moară cu un an în urmă. Oricât de incredibil ar fi părut, el trebuia să fie. Florian simţea asta în instinctul lui şi în bătăile rapide ale inimii. Cum îndrăznea să-şi facă apariţia în public? Cum îndrăznea să vină acolo şi să-i tachineze pe cei pe care îi rănise?

Trecând de alţi câţiva oameni, se uită în jur căutând frenetic, ştiind că nu avea cum să ajungă prea departe. O mână îl prinse de cot, dar se smuci, ştiind că trebuia să caute în continuare.

— Florian?

Vocea lui Henry îi răsună în minte, obligându-l să se concentreze asupra unui singur punct.

— Nu acum, zise el, văzându-l pe bărbatul pe care îl căuta îndreptându-se spre scările pe care le urca spre

intrarea principală.

Însă Henry îl reţinu.

— Pari tulburat. Ce se întâmplă?

Bărbatul pe care îl urmărea Florian se opri la jumătatea scărilor şi se uită la marea de oameni, colţul gurii ridicându-i-se în clipa în care li se intersectară privirile. Groaza şi furia se strânseră în pieptul lui Florian.

— De ce e aici?

Doar atât putu întreba.

— Cine? întrebă Henry. Urmă privirea lui Florian. Domnul Mortedge?

Îndoiala îşi făcu din nou loc, chiar şi după ce bărbatul făcu un semn cu capul în direcţia lui Florian. Apoi se întoarse, urcă restul scărilor şi dispăru. Sângele fierbea în urechile lui Florian, impulsul de a-l urmări şi de a descoperi dacă era chiar tatăl lui tensionându-i muşchii până când aceştia începură să-l ardă. Însă era inutil. Bărbatul dispăruse. Apoi procesă cuvintele lui Henry, şi Florian se întoarse spre el, conştient de golul care se întindea înăuntrul lui.

— Domnul Mortedge?

Nesiguranţa se adânci şi mai mult. Bineînţeles că trebuia să fie altcineva. Nu avea sens ca Bartholomew să se afle în casa Hawthorne.

— E un investitor american. A venit acum şase luni şi a cumpărat o casă superbă în oraş, în Bedford Square.

Aşadar, greşise. Nu era Bartholomew. Pe Florian păru să-l cuprindă fierbinţeala. Îşi aranjă lavaliera, în timp ce încerca să localizeze cea mai apropiată ieşire. Aer. De asta avea nevoie în acel moment.

În acea secundă. Şi poate de o băutură sau două ca să-şi calmeze nervii.

— Poţi să-mi aduci un brandy? îi ceru lui Henry. Fără să-l aştepte, se îndepărtă. Ne vedem pe terasă.

Florian ocoli oamenii care îi stăteau în cale şi deschise cea mai apropiată uşă. Îl lovi o briză care îi învioră simţurile şi îi limpezi mintea. Inspiră adânc şi se duse în locul în care stătuse cu Lady Juliette mai devreme. Oftă şi bălmăji o

înjurătură. Cât de mult se schimbaseră lucrurile doar în ultimele cinci minute!

Amintiri, multe amintiri pe care voia să le uite cu disperare ieşiră la suprafaţă. Prima era legată de o enciclopedie frumos învelită, pe care o primise la a opta aniversare, şi de expresia şocată a mamei lui când citise dedicaţia.

Sper că asta îţi va fi de ajutor în educaţia ta. Dacă studiezi din greu, nu am nicio îndoială că tu şi eu ne vom bucura de o discuţie decentă.

Până când ne vom întâlni faţă în faţă,

B.

Femeia i-o luase fără nicio explicaţie şi îi ceru menajerei să scape de ea, în timp ce confuzia, trădarea şi pierderea îl copleşiră.

Mai târziu, când avea 14 ani, fusese un incident în parc, când un bărbat îl abordase în timpul plimbării de după-amiază. Îl lăudase pe Florian pentru felul în care călărea şi îi pusese câteva întrebări despre interesele şi educaţia lui. Florian încă îşi amintea disconfortul pe care îl simţise şi panica din ochii părinţilor lui când le povestise mai târziu ce se întâmplase.

Alţi doi ani trecuseră până ce îşi aflase adevărata identitate, până când mama lui simţise nevoia să îi dea explicaţii după ce fuseseră abordaţi de acelaşi bărbat în timp ce se plimbau prin parc. Nimic nu mai fusese la fel. Viaţa pe care o ştiuse fusese distrusă într-o secundă.

— E totul în regulă?

Se opri când auzi vocea lui Lady Juliette, prea temător ca să se întoarcă, deoarece se temea că tânăra voia să afle de ce plecase atât de repede de lângă ea. Nu putea fi sincer. Nu fără riscul ca ea să afle de legătura lui cu Bartholomew. Nu aşa voia să se termine seara.

„Dumnezeule, ce haos!”

Îşi trecu mâna peste frunte şi se întoarse. O văzu

stând la câţiva metri, frumoasă cum o ştia, în rochia ei de mătase albastră. Vântul se juca cu straturile de material şi cu câteva şuviţe din părul ei.

— Da, minţi el. Totul e în regulă.

Îşi dădu seama că nu putea avea încredere nici măcar în Henry. Florian ştia cum era ca viaţa confortabilă să-ţi fie furată într-o fracţiune de secundă şi refuză să-i facă asta fratelui său.

— Nu pari bine, insistă Lady Juliette, vocea ei aducându-l înapoi din locul îndepărtat în care se pierduseră gândurile lui.

— Era prea cald înăuntru. O altă minciună, dar ce putea face? Mi s-a făcut rău.

Tânăra îl studie o clipă, iar bărbatul îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia în anticiparea răspunsului ei.

În cele din urmă, Lady Juliette se apropie de el şi spuse:

— Da, e destul de cald.

Florian răsuflă uşurat şi încercă să fie un gentleman în prezenţa ei.

— Sper că-mi poţi ierta plecarea în grabă. Nu a avut nicio legătură cu tine.

Lady Juliette zâmbi – un zâmbet larg şi minunat, fără urmă de prefăcătorie.

— Slavă Domnului! Pentru o clipă, m-am temut că te-ai săturat de compania mea, ceea ce ar fi fost trist din moment ce eu m-am bucurat de compania ta şi…

— Aici erai! spuse Henry, anunţându-şi sosirea în timp ce se apropia. Mi-a luat ceva ca să iau asta. Nu se ajunge în zona aceea la fel de uşor cum ai crede.

Îi întinse lui Florian un pahar de brandy.

Florian îi mulţumi şi luă o gură zdravănă, savurând efectul calmant şi căldura care i se împrăştia în piept. Însă, oricât de bine se simţea, o parte din el regreta că-i ceruse lui Henry să îi aducă băutura. Dacă n-ar fi făcut-o, poate că s-ar fi putut bucura mai mult timp de conversaţia cu Lady Juliette.

Comentariul ei îi făcu inima să tresalte şi să simtă…

mai mult. Oricât de ciudat ar fi sunat, era singurul mod în care putea descrie acel sentiment. Apoi mai erau cuvintele ei nerostite, cele pe care se pregătea să le spună când venise Henry. Florian ştia că avea să se gândească toată seara la ele şi poate chiar în următoarele zile.

— Mai bine? întrebă Henry când Florian lăsă paharul jos.

Bărbatul încuviinţă.

— Da. Cred că exact de asta aveam nevoie.

Fratele lui păru să fie pe punctul de a mai spune ceva, apoi se uită la Lady Juliette şi tăcu, lucru pentru care Florian îi fu recunoscător. Nu voia să vorbească despre ce se întâmplase. Nu când nu putea fi sincer în privinţa asta.

— O să mergi la balul Wilmington de vineri? întrebă Henry.

Florian clătină din cap.

— Nu prea cred. Singurul motiv pentru care am venit aici în seara asta e că au insistat părinţii noştri.

Când observă privirea dezamăgită a lui Lady Juliette, se îndreptă de spate. Orice gânduri pline de speranţă ar fi avut, era mai bine să i le risipească în acel moment. Nu era interesat de căsătorie, indiferent cât de fascinantă o considera. Era cel mai bine ca ea să-şi dea seama de asta, ca să nu-şi mai piardă timpul cu el.

— Am treburi mai importante de care să mă ocup, adăugă el în timp ce îşi spunea că nu se simţea vinovat din cauza dezamăgirii lui Lady Juliette.

— Înţeleg, zise ea, după care se întoarse spre Henry. Ai de gând să mergi, domnule Lowell?

— Nu l-aş rata pentru nimic în lume! răspunse Henry. Mai ales dacă îmi oferă şansa de a dansa cu tine, milady.

Lady Juliette chicoti ca răspuns la flirtul subtil, în timp ce Florian îşi înfipse unghiile în palme şi îşi înăbuşi un mormăit. Nu voia să fie posesiv. Nu când nu avea niciun drept să fie. Cu toate astea, nu putea ignora faptul că i se încordară muşchii sub jachetă şi cămaşă şi inima tresări din pricina golului pe care îl simţi.

— Dansează foarte bine, zise el. Iar Lowell nu e nici el

prea rău, i se adresă ei. Sunt sigur că o să vă simţiţi bine.

Henry îi aruncă o privire ciudată, în timp ce Lady Juliette se încruntă, mai mult ca sigur pentru că nu reuşise să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Având în vedere cât de graţios ai valsat cu Florian, cred că mi-ar plăcea să încerc acest dans cu tine. Eşti de acord? o întrebă Henry pe Lady Juliette.

— Aş fi încântată, răspunse Lady Juliette fără ezitare.

Florian o privi, iar impulsul violent de a păşi între ea şi fratele lui şi de a-i despărţi fu atât de copleşitor, încât îl luă prin surprindere.

Din fericire, Liverpool sosi exact în acel moment, alungându-i nevoia de a lovi pe cineva. Cum ar fi fost fratele lui. Lucru care nu s-ar fi cuvenit.

Expresia prim-ministrului era sumbră, cu ochii plini de presiunea prea multor responsabilităţi. Privirea aceea nu prevestea nimic bun. Îi făcu inima lui Florian să bată cu putere, tulburându-l.

— Florian, spuse Liverpool, în timp ce-l privi fix şi îi ignoră pe Henry şi pe Lady Juliette ca şi cum nu ar fi fost acolo. Vreau să vorbim, zise el. Bărbatul înghiţi în sec şi inspiră adânc. Acum.

Urgenţa din tonul lui şi lipsa de maniere intensificară tensiunea lui Florian.

— Sigur că da. Se uită la Lady Juliette şi la fratele lui. Vă rog să mă scuzaţi o clipă! Se îndepărtă câţiva paşi şi se întoarse cu spatele la ei, în timp ce se apropie de Liverpool. Ce e?

— Tocmai am primit vorbă de la un chirurg din Camden. Un domn Tibs.

— Mi-e cunoscut numele, zise Florian agitat, parcă simţind un ghimpe în ceafă.

— Crede că ne confruntăm cu un caz grav de tifos. Cuvintele lui Liverpool erau rostite încet, însă ferm. Spune că deja a văzut doi pacienţi din St. Giles, ambii cu simptome.

Agitaţia se transformă în amorţeală, iar lumea din jurul lui păru să se oprească. O tăcere apăsătoare parcă îi

vuia în urechi când se gândi la ultima lui confruntare cu această boală. Clipi şi simţi cum i se încordează pieptul. Apoi muzica şi zgomotul din sala de bal, senzaţia brizei pe piele şi conştientizarea pericolului iminent îl asaltară, în timp ce simţurile i se treziră.

Maxilarul i se încorda, iar intuiţia medicală prelua controlul, alungând frica.

— Unde sunt pacienţii acum?

— Nu scria în mesaj.

Florian îi aruncă lui Liverpool o privire gravă.

— Trebuie să-i văd imediat!

Dacă domnul Tibs avea dreptate, atunci timpul era important. Tifosul nu era genul de boală care putea fi abordată cu uşurinţă. Dura câteva zile până ca simptomele să apară, iar deseori rezultatul era moartea.

Cu asta în minte, spuse încet:

— Deocamdată, asta să rămână între noi. Ultimul lucru pe care îl vrem e panica inutilă.

— De acord, spuse Liverpool.

Florian se uită peste umăr, în locul în care erau fratele lui şi Lady Juliette. Deşi stăteau de vorbă relaxaţi, observă că atenţia ei rămase îndreptată spre el, cu o curiozitate stăruitoare de care el nu avea nevoie în acel moment.

— Poţi să pregăteşti o trăsură? îl întrebă pe Liverpool.

— Bineînţeles. Dă-mi zece minute!

Se despărţiră, iar Florian inspiră adânc, îşi controlă expresia şi se întoarse la cei doi.

— Mă tem că a intervenit ceva de care trebuie să mă ocup imediat.

— Sper că nu e nimic serios, zise Henry.

— Nu, răspunse Florian cu aceeaşi relaxare cu care ar fi putut nega orice legătură cu Bartholomew. Doar câţiva pacienţi care au nevoie de tratament.

Lady Juliette îl privi cu atenţie, iar el simţi că ea nu-l credea. Nu în totalitate. Aşa că se grăbi să le ureze o seară plăcută, după care plecă repede, înainte ca Lady Juliette să îi mai poată pune întrebări.

*

Bartholomew îşi turnă un pahar mare de brandy şi se aşeză în fotoliul său preferat. Când trebui să o ia de la început, fusese pregătit, omorându-l pe bărbatul care fusese mai bine de trei decenii şi luându-şi o nouă identitate, cea a lui William Mortedge. Un zâmbet lipsit de umor îi apăru pe buze. Chiar dacă Bartholomew era mort, Mortedge era clar în viaţă.

— Florian a fost acolo în seara asta, exact cum am presupun, îi spuse domnului Smith, angajatul lui de încredere.

— Te-a recunoscut?

Bartholomew bău din pahar, savurând aroma în timp ce i se scurgea pe gât.

— Da, sunt sigur de asta. Arăta ca şi cum ar fi vrut să-mi taie gâtul. Am noroc că mulţimea l-a împiedicat să ajungă la mine.

Domnul Smith îl privi cu atenţie.

— Care e pasul următor?

— Ne jucăm cu el. Îl lăsăm să se întrebe dacă într-adevăr m-a văzut. Bartholomew puse paharul pe masă. Şi încercăm să-i descoperim slăbiciunea, ca să fim pregătiţi să-l facem să sufere când vine momentul.

— Vrei ca pedeapsa lui să fie prelungită?

— O meritä. Amărăciunea îi încordă pieptul lui Bartholomew. Dacă nu s-ar fi băgat anul trecut, aş fi pus mâna pe casa aia pe care o cumpărase Amelia Matthews. Deja o presasem. Nu cred că ar fi fost nevoie de mai mult ca s-o facem să renunţe la visul ei de a deschide o şcoală acolo. Dar Florian nu a rezistat impulsului de a mă răni pentru ceva ce nici măcar nu fusese vina mea!

— Poate că ar trebui să-i spui adevărul, îi sugeră domnul Smith.

— Asta nu o să rezolve nimic, oftă Bartholomew. Având în vedere locul de la periferia St. Giles, acea casă îmi oferea ocazia perfectă de a începe să preiau teritoriul lui Guthrie. Îşi încleştă maxilarul. Florian a stricat totul când i-a

spus lui Coventry despre fondurile pe care le-am deturnat. Dumnezeu ştie cum aflase, dar era singurul lucru de care puteam fi acuzat atunci. I-a dat lui Coventry motivul de care avea nevoie ca să ceară ajutorul regelui pentru arestarea mea. După asta, totul s-a dus naibii.

— Ai avut noroc că ai găsit un bărbat dispus să fie spânzurat pentru tine.

— Oricum murea. Faptul că i-am promis că o să am grijă de familia lui odată ce nu o să mai fie l-a făcut să coopereze. Bartholomew îl privi pe domnul Smith. Majoritatea oamenilor pot fi cumpăraţi cu preţul potrivit.

Domnul Smith încuviinţă.

— Încă vrei să câştigi împotriva lui Guthrie?

— De ce întrebi?

— Am auzit că ar fi o epidemie de tifos în St. Giles. Dacă ne putem asigura că boala o să facă ravagii şi toată lumea o să moară, zona poate fi curăţată şi…

— Şi m-aş putea oferi să o cumpăr.

Ideea îl atrăgea. Iar cu bancnotele false pe care le perfecţionaseră în ultimele şase luni, îşi putea permite să dea orice sumă.

— Atât timp cât îi spui regelui că o să construieşti nişte proprietăţi atrăgătoare, o să mă asigur că e de acord. Mai ales dacă o parte din profitul obţinut din vânzarea proprietăţilor o să ajungă în cuferele Coroanei.

Bartholomew îl privi o clipă pe domnul Smith şi apoi râse.

— E genial!

Guthrie nu avea nicio şansă, iar această idee îl umplu de plăcere pe Bartholomew. Ani întregi fuseseră rivali. De când Guthrie îşi dăduse seama că bordelurile lui Bartholomew se umpleau cu cei din St. Giles, iar printre ei nu se numărau doar femei şi bărbaţi.

Se câştiga bine din nevoile perverse ale celor dispuşi să plătească. Acesta era alt motiv pentru care dorise casa cumpărată de Amelia Matthews. Intenţia lui fusese să o transforme într-un bordel exclusivist pentru elită. Genul de loc care oferea discreţie şi împlinea orice fantezie. Dar,

dacă reuşea să obţină întreaga zonă. Posibilităţile erau nelimitate, extinzându-se la opiu şi jocuri de noroc. Totul sub faţada decenţei.

Domnul Smith îi susţinu privirea lui Bartholomew.

— Atât timp cât îl împiedicăm pe fiul tău să-şi facă treaba

— Bineînţeles.

Dacă Florian începea să salveze bolnavii, planul avea să se ducă de râpă.

— Hai să aşteptăm şi să vedem ce face. Fii cu ochii pe el şi ţine-mă la curent cu ce se întâmplă!

Bartholomew îşi luă din nou paharul cu brandy şi îl duse la buze. Dacă îşi juca bine cărţile, putea să se răzbune pe Florian şi să preia St. Giles. Toate la timpul lor.

Capitolul 5

Când sora ei, Amelia, veni în vizită peste cinci zile, Juliette o întâmpină la uşă şi o conduse prin salon, unde aştepta cumnata ei, Gabriella.

— Mă bucur să te văd, spuse Juliette în timp ce turnă ceai. Când a fost ultima oară când am făcut asta? Acum două sau trei săptămâni?

— Nu sunt sigură, răspunse Amelia.

Burta îi era mai mare decât îşi amintea Juliette, lucru normal din moment ce peste o lună avea să nască.

— E surprinzător cum trece timpul. Faptul că am un soţ şi un copil în timp ce conduc o afacere mă ţine extrem de ocupată.

Se căsătorise cu un an în urmă cu Thomas Heathmore, duce de Coventry, devenind mama vitregă a fiului lui de cinci ani, Jeremy. Era un rol pe care îl lua în serios.

— Ce face Jeremy? întrebă Juliette.

— Înfloreşte. Thomas a luat decizia corectă să îl educe chiar el în loc să angajeze mai multe guvernante. Faptul că petrec mai mult timp împreună le permite tatălui şi fiului să se apropie. Asta mă face să mă întreb dacă e înţelept să îţi

laşi copiii în grija altor oameni perioade lungi.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Gabriella. Tânăra surprinsese pe toată lumea când născuse gemeni la începutul anului. Ăsta e şi motivul pentru care i-am alăptat pe David şi pe Rose chiar eu. Mama şi tata au fost îngroziţi de idee. Mama a zis că nu a auzit niciodată de o lady care să fi făcut aşa ceva. Trebuie să recunosc că a fost epuizant.

— Cu doi bebeluşi înfometaţi, mă întreb când ai timp să te odihneşti, rosti Amelia.

Gabriella zâmbi.

— Bănuiesc că e mai simplu decât dacă ai tripleţi.

Juliette şi Amelia râseră.

— Dumnezeule, nu ştiu cum aş face faţă fără o doică care să alăpteze! zise Amelia.

— Adevărul este că am fost incredibil de norocoasă în ceea ce priveşte alegerea soţului, şopti Gabriella cu o nuanţă visătoare în voce. Fratele tău e atât de devotat şi de iubitor! Sinceră să fiu, nici că aş putea fi mai fericită.

— Aşa simt şi eu, rosti Amelia. Faptul că bărbatul de care m-am îndrăgostit mă iubeşte e o adevărată binecuvântare. Sper că o să trăieşti şi tu această bucurie într-o zi, Julie.

Juliette luă o gură de ceai ca să nu fie nevoită să răspundă imediat şi se gândi la Florian. Îi plăcuse nespus de mult compania lui şi îi fusese dor de el seara trecută, la balul Wilmington. Nu că abilitatea lui de a-i menţine interesul şi atracţia pe care o simţise faţă de el însemnau ceva. De fapt, nu era sigură de ce se gândea la el în contextul acelei conversaţii.

Cum nu voia să încurajeze discuţiile despre relaţii când totul părea copleşitor şi inutil, spuse:

— Cred că o bucurie asemănătoare poate fi simţită când îţi atingi scopul.

Amelia şi Gabriella împărtăşiră o privire cu subînţeles.

— E adevărat, asta poate să-ţi ofere satisfacţie, însă nu îţi bucură sufletul în acelaşi fel.

— Presupun că va trebui să te cred pe cuvânt. Dar cum nu am sentimente romantice pentru niciun

gentleman…

— Eşti sigură? întrebă Gabriella. Dacă e să luăm în considerare atenţiile lui Lord Yates, printre altele… Cuvintele ei se pierdură când se uită la Amelia. Nu contează. Ce spuneai?

Profitând de şansa de a evita discuţiile despre potenţialii peţitori, Juliette vorbi fără ezitare.

— Ai auzit de epidemia de tifos din St. Giles?

— Da, am citit despre asta în ziarul de dimineaţă, răspunse Amelia. Thomas a sugerat să închidem şcoala până la noi veşti, pentru a evita contaminarea, din moment ce epidemia e la periferia din St. Giles.

— Îl înţeleg, zise Gabriella. Ultimul lucru pe care îl vrei e să te îmbolnăveşti şi apoi să-ţi infectezi familia.

— Încă îmi fac griji pentru copii, dezvălui Amelia. Dacă nu merg la şcoală, vor sta acasă şi, cel mai probabil, vor intra în contact cu alţi indivizi bolnavi.

— Având în vedere ce am citit, copiii mor foarte rar din cauza bolii, spuse Juliette. Fatalitatea e mult mai mare printre adulţi.

Ambele doamne o priviră.

— Serios? întrebară ele la unison.

Juliette încuviinţă. Articolul din ziar o făcuse şi mai curioasă, aşa că strânsese toate informaţiile posibile despre subiect din biblioteca reşedinţei Huntley şi îşi petrecuse toată dimineaţa citind. Asta o făcu să cugete. Îşi putea folosi averea ca să schimbe ceva, aşa cum făcuse Amelia prin deschiderea unei şcoli şi aşa cum făcea Raphe în fiecare zi, când se implica în politică. Mai luă o gură de ceai.

— Dar asta nu înseamnă că nu ar trebui făcut ceva.

— Cel puţin zona a fost închisă de armată, spuse Gabriella, însă ritmul cu care se împrăştie boala e îngrijorător.

— A ajuns de la unu sau doi oameni la peste zece în mai puţin de o săptămână, rosti Amelia.

— Tocmai de asta am de gând să-i ofer lui Florian ajutorul meu, le zise Juliette.

— Serios? întrebă Amelia pe un ton ciudat.

— Interesant! interveni Gabriella, ridicând din sprâncene.

Juliette o ignoră, hotărâtă să spună toată detaliile înainte de a-şi pierde curajul.

— Ştiu că Spitalul St. Agatha, unde lucrează Florian, oferă îngrijiri gratuite, dar la cât de repede creşte numărul pacienţilor, nu sunt sigură că există destule fonduri pentru acoperirea cheltuielilor.

Până şi *Mayfair Chronicle* scrisese despre asta într-un articol.

— Aşa că am de gând să ajut prin acoperirea costurilor suplimentare. Nu există tratament, dar se pot face alte lucruri ca bolnavii să se simtă mai confortabil şi să se prevină contaminarea. Este un plan pentru sănătatea publică, început cu donaţia mea şi, sper eu, ajutat de alţii.

— Ce idee minunată! zise Gabriella. Te gândeşti la un eveniment caritabil?

Juliette încuviinţă.

— Da, poate chiar la mai multe, în funcţie de reacţia celorlalţi. Dar, dacă dau eu tonul prin donarea unei sume mari, poate că şi alţi oameni vor fi încurajaţi să facă la fel.

— La ce sumă te gândeşti? întrebă Amelia.

Juliette făcu o pauză, apoi răspunse:

— Vreau să fac la fel ca tine şi să-i cer lui Raphe un avans din alocaţia mea anuală.

Se aşternu tăcerea, după care Amelia zise:

— E extrem de generos din partea ta, Julie.

— Sper doar că o să ajute.

Juliette puse cana de ceai pe farfurioară.

Gabriella zâmbi.

— Cum ar putea să n-o facă?

— Se poate întâmpla orice. Juliette alese să dezvăluie cea mai mare temere: Pentru început, Raphe poate refuza să ajute.

— Nu ar face asta, spuse Amelia, convinsă că avea dreptate.

Juliette îşi privi sora şi găsi putere în expresia ei încrezătoare.

— Vrea să profit cât mai mult de acest sezon. Mă tem că nu vrea să fiu distrasă de un proiect cu o asemenea amploare.

— Asigurarea viitorului tău este una dintre grijile lui principale. Speră să te vadă la casa ta, acum că există şansa să se întâmple asta. Nu poţi să-l învinovăţeşti pentru acest lucru, zise Gabriella.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă Juliette, dar, sinceră să fiu, simt că pierd timpul nefăcând nimic. Am întâlnit fiecare gentleman eligibil care îşi caută soţie, am vorbit cu toţi destul de mult, dar nu mă pot imagina căsătorindu-mă cu vreunul dintre ei.

Chipul lui Florian îi trecu prin faţa ochilor, fără doar şi poate pentru că era genul de persoană care ar fi înţeles-o. Pe de altă parte, cum ar fi putut înţelege Amelia şi Gabriella, când ele îşi găsiseră imediat soţi?

— Acum am ocazia să fac ceva important. Sunt sigură că mariajul poate aştepta.

— Dacă vrei, pot să vorbesc cu Raphe în numele tău, zise Gabriella, dar ar trebui să te gândeşti că sezonul e abia la început. E posibil să existe unul sau doi gentlemeni care nu erau interesaţi de căsătorie anul trecut şi care caută o soţie în acest sezon. Nu cred că ar fi înţelept să te îndepărtezi complet de piaţa mariajului, fiindcă e posibil să regreţi.

Juliette se îndreptă de spate.

— Dar pot participa la unele întruniri sociale.

Nu voia să-i dezamăgească pe Amelia şi pe Raphe ori să irosească orele lungi pe care Gabriella le petrecuse cu ea ca să deprindă comportamentul potrivit.

— Dar gândiţi-vă şi din perspectiva mea! Mi-am petrecut întreaga viaţă fiind cocoloşită de Raphe din cauza constituţiei mele fragile. Niciodată nu am avut voie să mă joc cu alţi copii ori să vorbesc cu ei. De fiecare dată când venea cineva în vizită, mi se cerea să păstrez distanţa. Ţinută departe de lume, am suferit din cauza singurătăţii, deoarece fratele meu se temea că o să mă îmbolnăvesc şi o să mor, la fel ca Bethany. Când observă expresia îndurerată

a Ameliei, regretă imediat că îi aminti de sora pe care o pierduseră. Iartă-mă. Eu…

— Moartea ei l-a durut foarte tare pe Raphe, Julie, spuse Amelia. Trebuie să înţelegi asta.

— Bineînţeles că înţeleg. Dar a fost corect să mă pedepsească pentru ce s-a întâmplat? Să-mi nege libertatea din cauza asta? Nu merit să-mi trăiesc viaţa după propriile mele reguli? Se opri, nesigură de ceea ce trebuia să spună în continuare. Mereu m-am simţit neajutorată, Amelia. Raphe era cel care aducea bani. Tu te-ai asigurat că eram hrăniţi şi că aveam curăţenie în casă. Când Bethany s-a îmbolnăvit, voi doi aţi avut grijă de ea şi m-aţi forţat să stau departe. Mereu am fost dată la o parte din cauza temerilor. Dar, de când am venit în Mayfair, am fost mai sănătoasă, mai puternică.

— Ai făcut pojar, îi aminti Amelia.

— Probabil ai fi făcut şi tu dacă nu trecusei deja prin această boală pe când erai mică, zise Juliette frustrată. Vreau să fac asta. Trebuie să dau un sens vieţii mele, vreau ceva mai presus decât găsirea unui soţ. Vreau să realizez ceva de care să fiu mândră şi să-i ajut pe oamenii care ne-au fost alături odată. Aşa cum faci tu cu şcoala ta, Amelia!

— Cred că eşti la fel de hotărâtă ca mine, rosti Amelia.

Juliette oftă.

— M-am săturat să mă tot plimb fără sens prin parc şi să beau ceai cu orele, fără să realizez nimic. Când observă expresia Gabriellei, se grăbi să spună: Nu vreau să par nerecunoscătoare ori să sugerez că nu e distractiv să beau ceai cu prietenii. Doar că…

— Înţeleg, zise Gabriella. Ai venit fără nimic, ai obţinut o avere impresionantă şi ai vrea să foloseşti acest avantaj cu folos.

— Exact! Juliette răsuflă uşurată. Ştiu că Raphe vrea ce e mai bun pentru mine, dar…

— Dar ce? întrebă Raphe când intră în salon şi se aşeză pe scaunul gol.

Le salută pe toate cu o mişcare din cap.

— Arăţi de parcă ai fi făcut o plimbare înviorătoare, spuse Gabriella, iubirea pe care o simţea pentru soţul ei văzându-se în felul în care îl privea şi în roşeaţa din obraji. Ce zici de o cană de ceai? întrebă ea şi se întinse deja spre ceainic.

Raphe o privi admirativ în timp ce soţia lui continua să toarne ceai, privirea lui oprindu-se asupra ei o clipă îndelungată. Apoi clipi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, şi înclină capul spre Juliette.

— Te întrebai dacă ştiu ce e mai bine pentru tine?

Pusă la colţ de propriile cuvinte rostite în grabă, Juliette se hotărî să-şi susţină părerea.

— Sunt sigură că ştii.

— Înţeleg. Bărbatul se încruntă şi luă o gură de ceai din cana oferită de Gabriella.

— Doar că mersul de la un bal la altul cu trăsura, vizitele de curtoazie şi plimbatul la cumpărături au devenit incredibil de plictisitoare.

Raphe puse cana jos şi o privi cu o sclipire de surprindere.

— Din câte îmi amintesc, erai mai entuziasmată decât noi toţi în privinţa schimbării statutului tău. Ai spus că e ca un basm.

— Şi a fost… este… însă noutatea acestui stil de viaţă luxos a trecut. Îşi muşcă buza şi îi spuse cât de sincer putu şi cu regret în glas: Sezonul abia a început şi deja abia aştept să se termine.

Raphe o studie o clipă.

— E din cauza lui Yates?

— Bineînţeles că nu.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu el dacă nu vrei. Doar pentru că e prietenul meu şi se întâmplă să îl plac nu înseamnă…

— Nu, nu este nimic de genul acesta, zise Juliette. Vreau să fac ceva pentru mine, iar căsătoria nu se află pe listă. Asta aş face-o pentru tine.

— Deci… O privi ca şi cum ar fi vorbit o limbă străină. Nu vrei să-ţi găseşti un soţ?

— Nu acum şi nu cu presiunea de a face asta într-o anumită perioadă.

— Hm… Bărbatul se aplecă. Singura problemă e că va trebui să faci asta într-o anumită perioadă, Julie. Având în vedere vârsta ta, ai trei sezoane, inclusiv pe acesta, înainte să îţi treacă vremea.

— E adevărat, interveni Gabriella, dar s-a mai întâmplat să se creeze legături şi în alte perioade ale anului. Există petreceri şi alte lucruri asemenea, dea poate o să-şi întâlnească viitorul soţ acolo.

Raphe îi aruncă o privire tăioasă.

— Văd că eşti de partea ei.

— De ce trebuie să existe două părţi, Raphe? întrebă Amelia cu un oftat exasperat. Doar discutăm despre problemă şi luăm în considerare fiecare părere.

Bărbatul nu păru fericit când îşi îndreptă din nou atenţia spre Juliette.

— Dacă nu vrei să te bucuri de sezon, rosti Raphe pe un ton resemnat, care sugera că nu mai încerca să insiste, pot să ştiu ce ai de gând să faci cu timpul tău?

Inspirând adânc, Juliette continuă:

— Aşa cum ştii. Există o epidemie de tifos în St. Giles.

Raphe se încordă imediat.

— Nu o să te las să te implici în asta, Julie. Nu după ce s-a întâmplat cu Bethany!

Vocea îi tremură destul cât să trădeze durerea pe care încă o simţea. Juliette îi împărtăşea durerea. Se aplecă şi îl luă de mană

— Nu îţi cer decât un avans din alocaţia mea anuală, ca să pot dona fondurile Spitalului St. Agatha. Nu mi-aş pune viaţa în pericol în niciun fel, Raphe. Îţi promit!

Bărbatul ezită, privirea lui îndreptându-se spre soţia lui înainte să se întoarcă spre Juliette.

— Nu o să te apropii de St. Giles?

— Nu am niciun motiv s-o fac, îl asigură ea.

Raphe păru să ia în considerare ideea

— Te felicit pentru bunătatea ta, Julie, dar mă îndoiesc că donarea alocaţiei tale o să-ţi dea satisfacţia pe care o

cauţi. Se uită la soţia lui, după care adăugă: Cred că Gabriella te poate sfătui cum să te implici fără să-ţi rişti siguranţa.

Gabriella îi aruncă soţului ei o privire atotştiutoare, după care îi spuse lui Juliette:

— Ca donatoare de rang înalt, mama mea are un loc în comitetul St. Agatha. Sunt organizate întâlniri săptămânale, în timpul cărora se discută distribuirea fondurilor. Poate, dacă ţi-ai asigura un loc acolo, ai avea mai multă influenţă asupra modului în care e tratat tifosul şi în care sunt cheltuite fondurile tale.

Juliette clipi.

— Gabriella, *e* o idee excelentă! Nici nu ştiam că există un asemenea comitet. Se întoarse spre Raphe. Deci am sprijinul şi permisiunea ta să continui?

Bărbatul se lăsă pe scaun cu un oftat învins.

— Dacă asta vrei cu adevărat, atunci da.

Fără să se gândească, Juliette se aruncă în braţele fratelui ei şi îl îmbrăţişă strâns.

— Mulţumesc, Raphe!

Tânăra închise ochii şi savură confortul îmbrăţişării lui.

— Nu o să regreţi, îţi promit!

*

Aşezat în spatele biroului dezordonat, Florian încercă să se concentreze asupra celor spuse de Lady Juliette. Sosirea ei în biroul pe care îl ocupa la Spitalul St. Agatha îl surprinsese. Îmbrăcată într-o rochie gri cu funde lila, tânăra îl aştepta când se întorsese de la vizitele pacienţilor.

Tânăra care stătea în faţa lui, dreaptă şi cu bărbia ridicată, reprezenta comportamentul feminin în combinaţie cu un fler extraordinar. Nicio urmă din trecutul ei nu era trădată de postura ei şi nici auzită în dulceaţa vocii când vorbea. Trebuia să ştii că venise din mahalalele din St. Giles ca să fii conştient de educaţia ei precară. Iar acum Lady Juliette era acolo, sosirea ei în spaţiul lui privat tulburându-

I.

Bărbatul se încruntă, încercând să se concentreze, lucru destul de greu când ochii ei căprui şi calzi îi înceţoşau mintea. Efectul era asemănător cu cel pe care îl avusese asupra lui în urmă cu o săptămână, la bal. Deşi fusese foarte ocupat de atunci, de fiecare dată când avusese un moment liber se gândise la ea.

Acest lucru era însă în zadar şi nefolositor.

Aşa că făcu un efort conştient să se concentreze asupra conversaţiei lor.

Ceva legat de strângerea fondurilor pentru a ajuta în epidemia de tifos. Era o idee interesantă, având în vedere costurile medicale.

— Faci o ofertă generoasă. O să fiu fericit să o recomand fondatorului spitalului în numele tău. Donaţiile sunt bine-venite.

Se gândi la cât de graţioasă era linia maxilarului ei, la curbura delicată a nasului şi la obrajii înalţi, coloraţi cu o nuanţă subtilă de roz. Tenul ei era impecabil, genele negre lungi şi elegante, iar buzele…

— Cred că m-ai înţeles greşit.

Gravitatea vocii ei îi atrase atenţia.

— Cum aşa?

Juliette se mişcă uşor, luându-şi privirea de la el pentru o clipă. Când ochii li se întâlniră din nou, hotărârea ei se citea în privirea dură.

— Nu vreau doar să fac o donaţie.

Confuz, el se uită la camerista care venise cu Lady Juliette. Femeia nu trăda niciun indiciu despre ce urma să propună stăpâna ei, aşa că îşi mută privirea din nou către Lady Juliette

— Primul lucru pe care l-ai cerut când ai venit a fost să-ţi spun cum stă situaţia în St. Giles.

— Da, spuse ea ferm.

— Dar donarea banilor nu e îndeajuns? Vrei să te ocupi de administrarea fondurilor, să te asiguri că donaţia ta e bine cheltuită, că ideea ta e pusă în practică aşa cum vrei.

— Exact.

Florian ezită, urmărind-o în timp ce îşi muşca buza de jos.

— Vrei să fii mai mult decât o simplă debutantă.

Dacă discuţiile lor anterioare îl învăţaseră ceva despre personalitatea ei, acesta era faptul că era dornică să înveţe şi să conteste părerile celor din jur.

— Vreau să opresc răspândirea tifosului prin orice mijloace posibile. Intenţia mea e să-i salvez pe cei care pot fi salvaţi, nu doar donând bani şi retrăgându-mă în casa mea confortabilă din Mayfair. Ar fi prea uşor, prea egoist.

— Egoist?

Florian nu îşi putu ascunde mirarea.

Tânăra expiră adânc.

— Asta fac oamenii bogaţi ca să se simtă mai bine în pielea lor, donează sume mari de bani unor cauze importante. O fac pentru că vor să ajute fără a o face cu adevărat, deoarece e mai uşor să se ţină la distanţă, transformând ajutorul într-un act egoist de bunătate.

Florian o fixă cu privirea, surprins de observaţia perspicace a acestei tinere şi de cinismul ei. Nu avea mai mult de 21 de ani.

— Lady Juliette…

Nu ştia sigur ce să spună. Aşa că luă o pauză, îşi controlă emoţiile şi încercă să ghicească intenţia ei. În cele din urmă, întrebă:

— Vrei să spui că vrei să-i îngrijeşti pe cei bolnavi?

Un icnet scos de cameristă întări faptul că era o idee nepotrivită. Cu toate astea, Lady Juliette nu arătă nicio urmă de şoc, deşi îl privi ciudat.

— Bineînţeles că nu. Nu am niciun fel de experienţă cu asemenea lucruri şi, în plus, fratele meu nu mi-ar da voie.

Răspunsul ei fu atât de ferm, că aproape umbri uşurarea care îl copleşi pe Florian. Slavă Domnului că nu trebuia să o convingă să stea departe! Se părea că tânăra era dispusă să facă asta singură, ceea ce era bine nu numai pentru propria ei siguranţă, ci şi pentru că ideea de a lucra

alături de ea îi făcea inima să bată cu putere, într-un fel care ar fi fost o distragere deloc bine-venită.

— E bine de ştiut, bombăni el, simţind nevoia să umple tăcerea.

— Ştiu că zona afectată a fost închisă, adăugă ea cu mai multă fermitate în voce. Dar asta face doar ca boala să nu se întindă, nu o să-i vindece pe cei care deja sunt afectaţi.

— Nimic nu o s-o facă, îi spuse Florian hotărât. Nu există niciun leac pentru tifos, milady. Supravieţuirea este o chestiune de noroc.

— Prostii!

Bărbatul clipi.

— Poftim?

— Norocul e o iluzie creată de om ca să explice inexplicabilul. Îl privi fix, ca şi cum ar fi încercat să vadă mai mult decât o lăsa el. Oamenii supravieţuiesc bolilor dintr-un motiv. Doar pentru că nu l-am descoperit încă nu înseamnă că e mai puţin adevărat. Dar cred că ştii asta deja, nu-i aşa?

Mereu îi admirase ascuţimea minţii. Florian ştia că s-ar fi putut pierde foarte uşor în zile întregi de discuţii cu ea. Aşa că se ridică şi se îndreptă spre bibliotecă, hotărât să o facă să plece mai devreme, ca să se poată întoarce la muncă şi să nu se mai gândească la felul în care rochia îmbrăţişa cele mai perfecte forme pe care le văzuse vreodată.

Luă un exemplar din *Medicina de familie* de William Buchan şi i-l înmână.

— Ai spus că eşti interesată de textele medicale. Acesta e unul dintre preferatele mele. Poţi să-l împrumuţi dacă vrei.

Ea acceptă cartea, degetele ei acoperite de mănuşi atingându-le pe ale lui. Momentul fu suficient ca să provoace un fior care străbătu braţul lui Florian

— Mulţumesc, spuse ea, aparent neafectată de scurtul moment de atingere. Abia aştept s-o citesc.

Florian îi aruncă o privire cu subînţeles, îndemnând-o

să plece.

Însă ea rămase pe scaun. Îşi înclină capul, iar în acea clipă el ştiu că Juliette urma să spună ceva teribil.

— Ştiu că apreciezi sinceritatea, aşa că permite-mi să fiu directă.

El simţi un fior rece pe şira spinării.

— Ducesa de Huntley mi-a spus de comitetul de la St. Agatha şi de poziţia mamei ei.

Florian simţi că i se face rău, şi un val de nelinişte îl copleşi.

— Cum donaţia pe care am de gând s-o fac e substanţială şi având în vedere fondurile suplimentare pe care am de gând să le strâng, nu cred că aş cere prea mult dacă aş vrea un loc în comitet. Acest lucru o să-mi permită să particip la discuţiile legate de distribuirea fondurilor şi consider că merit asta. Tu nu?

Bărbatul o privi, neştiind cum să iasă din acea încurcătură fără să o jignească şi fără să pară nerezonabil ori să renunţe la banii de care spitalul avea nevoie cu disperare. Aşa că încuviinţă şi mormăi un „da” aproape incoerent, în timp ce încerca să accepte că urma să petreacă timp în compania ei.

„Dumnezeule, nu o să fie uşor!”

Nu când îl afecta în felul în care o făcea. Şi totul începuse din cauza unei priviri prosteşti aruncate în timpul unui bal, care dusese la o conversaţie tulburătoare şi la o conştientizare surprinzătoare de care nu putea scăpa.

— Bun.

Tânăra se ridică.

— Fratele meu o să aranjeze ca banii să fie transferaţi cât mai repede posibil.

Lady Juliette zâmbi ca şi cum ar fi câştigat un premiu, senzaţia victoriei oferindu-i o strălucire vibrantă, care îl făcu să simtă o arsură în piept şi o nevoie ciudată de a o atinge.

Dar se abţinu, îndreptându-se de spate şi controlându-şi trăsăturile feţei.

— Mulţumesc, milady. O să mă asigur că o să fii

informată de următoarea întâlnire a comitetului.

Tânăra îi susţinu privirea mai mult decât era necesar, după care se îndreptă spre uşă. Acolo, făcu o pauză mai lungă, îl privi din nou, dar nu spuse nimic, apoi ieşi pe hol, camerista urmărind-o îndeaproape.

Florian stătea ca şi cum ar fi fost ţintuit de podea. Ce se întâmplase? Se uită spre locul gol pe care stătuse Lady Juliette cu câteva momente mai devreme. În numai o jumătate de oră, trecuse de la a o ţine la distanţă la a fi nevoit să petreacă mai mult timp cu ea decât înainte. Nu era deloc înţelept să facă asta, fiindcă avea destule probleme aduse de lupta împotriva tifosului şi de acomodarea cu noua lui poziţie în societate, ca moştenitor al unui duce. Ultimul lucru pe care îl voia era ca Lady Juliette să devină o grijă în plus.

Era genul de femeie cu care un bărbat trebuia să se căsătorească în caz că o seducea, ceea ce însemna că evitarea tentaţiei era printre priorităţile lui. După salvarea oamenilor de la o moarte sigură şi conducerea a trei proprietăţi.

Florian îşi turnă un pahar cu brandy şi îl ridică la gură. Problemele îl copleşeau şi ştia că singurul mod de a trece peste ele era să le înfrunte.

*

Juliette ieşi din spital cu un nou ţel. Încă tremura din cauza emoţiilor, deşi făcuse tot posibilul să ascundă asta în faţa lui Florian. Se forţă să rămână cât de rigidă putu, să îi susţină privirea cu încredere, ascunzând haosul din stomacul care i se învolbura în prezenţa lui.

Era atât de puternic şi… inexplicabil de chipeş în acea zi, cu părul dezordonat şi lavaliera uşor strâmbă. Cum era posibil? Clătină din cap, neştiind ce să creadă, dar conştientă că prezenţa lui masculină era cauza emoţiilor ei.

Inima încă îi bătea cu putere nu numai pentru că-şi dorise cu disperare ca el să fie de acord cu planul ei, ci şi din cauza lui Florian. Ca de obicei, fusese serios, fără să

schiţeze niciun zâmbet, deşi asta o făcuse să îi studieze trăsăturile, maxilarul şi forma sculptată a gurii, fără liniile unui zâmbet.

Florian avea nasul patrician şi ochii într-o nuanţă profundă de albastru. Însă ce îi atrăsese atenţia cel mai mult – ce îi atrăsese mereu atenţia când venea vorba de el – era culoarea părului. Avea o minunată nuanţă arămie, iar tonurile se schimbau în funcţie de lumina care pătrundea prin fereastra din spatele lui. Nuanţa aceea şi trăsăturile lui creau imaginea unei frumuseţi virile şi unice. Dacă lua în considerare profesia lui, bărbatul era demn de atenţia unei lady. Chiar era de mirare că nu se căsătorise, lucru la care nu se gândi prea mult, deoarece ar fi uimit-o şi mai mult.

Juliette ajunse la trăsură, se sui şi îşi aşteptă camerista. Când uşa se închise, se rezemă de banchetă.

— A mers mai bine decât m-am aşteptat, murmură ea.

Mereu vorbise sincer cu Sarah şi apreciase francheţea acesteia.

— Serios? întrebă femeia.

— Credeam că o să se opună mai mult.

Dar se înşelase. Deşi Florian dorise să afle detaliile planului, fusese de acord cu implicarea ei.

— Ar fi fost nesăbuit să vă refuze, milady.

— Probabil ai dreptate. Cu toate astea, încă nu-mi vine să cred cât de uşor a fost să-mi ating scopul. Încă am emoţii. Concentrându-se la priveliştea din jur, Juliette adăugă: Sora mea şi-a găsit scopul în şcoala pe care a deschis-o anul trecut, în timp ce Raphe schimbă ceva în fiecare zi când merge la parlament. Şi eu vreau să fac acest lucru. E important, Sarah! Vor muri oameni dacă nu facem ceva ca să oprim asta.

— Oricum vor muri, milady. Aţi auzit ce a spus Florian. Tifosul este incurabil.

— Ştiu, dar cu acele fonduri suplimentare, e posibil să fie mai puţini. Nu pot suporta gândul că oamenii cu care am crescut nu primesc tratamentul pe care îl merită deoarece nu şi-l permit. Suferinţa lor nu numai că mă doare, ci mă

îndeamnă să fac orice pot ca să-i ajut.

— Aşa că o să vă oferiţi alocaţia, spuse Sarah cu un soi de admiraţie care nu putea fi falsă. Nicio altă lady nu ar face asta, vă asigur!

*

— Ai avut un vizitator mai devreme, spuse Viola Cartwright, ducesa văduvă de Tremaine, în timp ce Florian cosea rana pacientului său.

Braţul rupt avusese nevoie de operaţie. Încă nu exista nicio garanţie că avea să se vindece complet sau că tânărul urma să îl poată folosi din nou. Însă Florian făcuse tot ce putuse. Puse acul cu sânge în vasul pe care îl ţinea Viola şi se duse să se spele pe mâini.

— Trebuie să bandajăm braţul înainte ca pacientul să fie dus în salon pentru recuperare.

— O să mă ocup de asta. După ce îmi spui de ce a venit sora ducelui de Huntley să te vadă personal.

Ca fondatoare a Spitalului St. Agatha şi angajatoare a lui Florian, tânăra văduvă mereu dorise să afle ce se întâmpla în spitalul ei. Considerată o parvenită din cauza căsătoriei grăbite cu un bătrân pe moarte, era femeia cu care Florian legase o legătură încă de la început. Amândoi proveneau din medii scandaloase, deşi al ei era cunoscut public, spre deosebire de al lui.

Florian oftă.

— Preferi să laşi pacientul pe masa de operaţie ca să nu evit această conversaţie?

— Domnul Peterson e bine. Morfina pe care i-am dat-o îl mai ţine puţin adormit.

Cum nu avea scăpare, Florian îşi dădu jos şorţul chirurgical şi îl aruncă într-un coş mare, ca să poată fi dus la spălat.

— Vrea să ne doneze alocaţia anuală. De fapt, spitalului.

— E minunat! exclamă Viola. E foarte generos din partea ei.

— Da, însă vrea să se implice.

— Poţi s-o învinovăţeşti? Sunt banii ei şi, fiind sora unui duce, sunt sigură că suma o să fie imensă.

— Nu am nicio îndoială, zise Florian. Dar nu asta e problema.

— Atunci care e?

Florian ezită să îi dea toate detaliile întâlnirii lui cu Lady Juliette, apoi renunţă când îşi dădu seama că prietena lui nu intenţiona să renunţe până când nu îi spunea totul.

— Ştie despre epidemia de tifos din St. Giles şi, cum a crescut acolo, vrea să ajute la salvarea cât mai multor oameni.

— Şi care e mai exact problema?

Încă afectat de vestea că trebuia să stea în compania lui Lady Juliette mai mult timp decât dorise, spuse:

— E naiv, Viola, poate chiar stupid din partea ei să presupună că…

— Florian! îl certă Viola. E nedrept din partea ta. Mai ales pentru că eşti primul care se implică atunci când o viaţă trebuie salvată. Să nu crezi că nu ştiu de vizitele tale caritabile în St. Giles din ultimele zile.

— Ai prefera să le întorc spatele pacienţilor mei?

— Bineînţeles că nu, dar e posibil să ai mai mulţi dacă nu te porţi responsabil. Încrucişându-şi braţele la piept, Viola îl întrebă: îţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă ai aduce boala aici?

— Uiţi că am avut această boală în urmă cu mulţi ani şi am supravieţuit. Ar trebui să fiu imun.

— Iartă-mă, dar acel *ar trebui* nu mă linişteşte deloc.

— Îmi iau măsuri de precauţie.

— Asta ne-a ajutat până acum, dar…

— La naiba, Viola, am făcut un jurământ, iar asta înseamnă ceva pentru mine! Nimeni nu merită să fie lăsat să moară, indiferent cât de sărac sau de neglijat este!

— De acord. Tocmai de aceea am ales să te susţin când ai vrut să le acorzi tratament celor care nu-şi permit să plătească. St. Agatha te-a sprijinit şi ţi-a oferit toate lucrurile necesare. Dar ce îţi putem da are o limită – asta,

dacă nu luăm în considerare riscul.

Florian ştia că Viola avea dreptate. Averea pe care i-o lăsase soţul ei fusese folosită pentru procurarea şi renovarea clădirii transformate în spital. Însă în ultimul timp fusese greu să găsească donatori prosperi. Alte organizaţii caritabile începuseră să îşi îndrepte atenţia spre alte instituţii, precum orfelinatul Healing Hearts din Holborne. Nu că ar fi crezut că copiii de acolo nu meritau donaţiile, dar asta însemna că St. Agatha începea să aibă mai multe probleme.

— Mă spăl pe mâini cu săpun, iar colegii mei râd, spuse el, ignorând comentariul ei referitor la fondurile din ce în ce mai mici şi concentrându-se asupra riscului pe care îl menţionase. Folosesc alcool ca să dezinfectez instrumentele şi îmi acopăr gura cu un fular, ca să nu inspir acelaşi aer de la cei bolnavi. Datorită acestor reguli şi faptului că le-am implementat aici, la St. Agatha, acest spital are cea mai mare rată de supravieţuire din ţară. Nu poţi să-mi spui că e o coincidenţă.

— Bineînţeles că nu, rosti Viola. Dar acum vorbim de tifos.

— Iar datoria noastră e să-i protejăm pe cei sănătoşi, în timp ce facem tot ce putem ca să-i salvăm pe cei bolnavi. Ştii că am dreptate.

— Cu toate astea, implicarea lui Lady Juliette te deranjează.

Menţionarea femeii care îl vizitase mai devreme aduse cu sine amintirea pielii ei mătăsoase. Florian alungă din minte imaginea aceea tentantă şi se concentră asupra celor spuse de prietena lui.

— Pe tine nu te-ar deranja?

— De ce? Avem nevoie de fonduri şi mi se pare că e nerăbdătoare să le ofere. Dacă mă întrebi, sosirea ei e o binecuvântare.

El făcu o grimasă.

— Vrea să impună anumite lucruri. Îţi dai seama de asta, nu?

Ducesa văduvă păru să se gândească o clipă, apoi

zise:

— Dacă insistă să ajute, cred că ar trebui s-o lăsăm. Iar în ceea ce priveşte implicarea ei şi grijile tale, că vrea să impună anumite lucruri, îţi sugerez s-o sfătuieşti. Fii mentorul ei şi învaţ-o ceva folositor, cum ai făcut cu mine!

Nedorind să dezvăluie adevăratele motive ale împotrivirii lui, care nu aveau legătură cu dorinţa lui Lady Juliette de a ajuta, ci cu scânteile care îi apăreau pe piele de fiecare dată când se gândea cum se simţise când o ţinuse în braţe în timpul dansului, spuse:

— I-am dat o copie din *Medicina de familie.*

— Atunci sunt sigură că o să fie bine.

Florian simţi sarcasmul, însă alese să nu răspundă. În schimb, o lăsă pe Viola să-i bandajeze braţul domnului Peterson şi se îndreptă spre biroul lui. Era haos în cameră. Numai cărţi şi medicamente pe care nu avusese timp să le pună la locul lor. Erau chiar şi câteva căni de ceai goale şi farfurii prin diverse locuri. Lady Juliette nu păruse să fie deranjată, însă el îşi dori ca ea să nu fi văzut acea dezordine. Ce impresie lăsa…

Clipi şi clătină din cap. De ce i-ar fi păsat?

Nedorind să răspundă la întrebare, se lăsă în scaun şi scoase o foaie de hârtie din sertar. După ce înmuie peniţa în cerneală, începu să scrie în ce mod putea ajuta donaţia lui Lady Juliette.

Tocmai nota *hrana îmbunătăţită a pacienţilor,* exact după *posibilitatea de a avea mai mulţi angajaţi,* când o infirmieră intră în birou după ce bătu la uşă.

— Îmi pare rău să te deranjez, Florian, dar un bărbat are nevoie de ajutorul tău. Tonul ei tăios trăda urgenţa, în timp ce spuse: Are un cuţit în spate.

Florian se ridică în picioare.

— A fost dus în camera de operaţii numărul trei, adăugă ea în timp ce Florian o urmă pe hol.

Recunoscător pentru şansa de a uita de restul lumii şi de toate complicaţiile sale, grăbi pasul.

Capitolul 6

Se dovedi că operaţia nu fu atât de simplă pe cât crezuse Florian. Lama care penetrase spatele bărbatului îi atinsese plămânul, ceea ce necesită îndepărtarea sângelui. Pentru asta, Florian aplică un tub flexibil ataşat unei seringi cu piston şi făcu o incizie în spatele bărbatului pentru drenaj suplimentar.

Procedura dură câteva ore, inclusiv coaserea rănii, aşa că, atunci când Florian termină, notă detaliile operaţiei şi verifică situaţia din St. Giles. După toate acestea se simţi epuizat.

Mai avea de făcut o vizită unui pacient înainte să ajungă acasă.

Când coborî din birja care îl duse pe Cowley Street, plăti birjarul, apoi urcă treptele spre un conac din cărămidă roşie. Majordomul deschise uşa în clipa în care bărbatul bătu la uşă.

— Bună seara, Irving. Florian intră în salonul impresionant şi îi dădu pălăria majordomului. Cum se simte unchiul meu în seara asta? întrebă el în timp ce îşi scoase mănuşile.

— Starea lui melancolică e neschimbată. Irving îi ţinu pălăria, ca Florian să-şi pună mănuşile în ea. Dar nu e deloc surprinzător având în vedere tot ce s-a întâmplat.

— Şi mătuşa mea? întrebă Florian, sperând să afle mai multe de la servitor.

Irving ezită, apoi răspunse încet:

— Suferă, deoarece ştie că fiecare secundă care trece o duce mai aproape de pierderea soţului ei.

Florian oftă adânc. De când devenise doctor, era ceva normal să se ocupe de cei aflaţi pe moarte. De-a lungul anilor, se obişnuise să se detaşeze emoţional, deoarece sentimente precum neajutorarea, disperarea şi tristeţea erau un obstacol în profesia lui. Dacă exista o certitudine pe lumea asta, aceea era că, în cele din urmă, toată lumea murea. Cu toate astea, gândul că îşi putea pierde unchiul

înainte ca acesta să împlinească 60 de ani îl durea într-un fel pe care nu-l mai simţise înainte.

— Mă duc singur sus, îi spuse lui Irving, scutindu-l pe majordom să-l însoţească pe scările ce duceau spre dormitoare.

— Prea bine. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să sunaţi din clopoţel.

Florian îi mulţumi bărbatului, îşi luă geanta şi urcă scările. Când ajunse pe palier, făcu stânga şi se îndreptă spre uşa de la capătul holului. Ezită, încercând să se adune înainte de a bate la uşă, apoi intră în camera slab luminată, cu scuza că era o vizită obişnuită.

— Bună seara amândurora. Se uită la vasele care aşteptau să fie luate de pe o masă din apropiere. Bănuiesc că somonul a fost bun, ca întotdeauna.

Mătuşa Abigail se ridică de lângă pat şi veni să-l întâmpine. Florian se apropie de ea şi se aplecă, sărutând-o pe obraz.

— Mă bucur să te văd din nou, îi şopti Abigail. Durerea pe care o simte e insuportabilă. Sper că o poţi uşura puţin.

Florian o strânse uşor de mână.

— O să fac tot ce pot.

Atât putea promite, deşi ştia că nu era îndeajuns. Nu îşi putea proteja mătuşa de suferinţa pe care o simţea din cauza sfârşitului inerent al soţului ei în săptămânile care urmau. Observându-i cearcănele din jurul ochilor, îi sugeră să se întindă în pat.

— O să te anunţ când plec, dar o să-ţi prindă bine o oră sau două de somn.

Mătuşa Abigail fu de acord şi ieşi din cameră, după ce îşi sărută soţul pe frunte.

— Îşi face prea multe griji, zise ducele. Toată situaţia o afectează.

Florian ridică o sprânceană şi se apropie de pat.

— Aş spune că are motive bune să fie îngrijorată, unchiule George. Te iubeşte şi se teme să nu mori.

— Chiar şi aşa, nu e sănătos. Ar trebui să iasă şi să socializeze mai mult.

— Timpul pe care îl are cu tine e limitat, unchiule. Cred că niciunul dintre noi nu o poate convinge să stea departe. Ştii că am dreptate, pentru că şi tu ai face acelaşi lucru pentru ea dacă rolurile ar fi inversate, nu?

În loc să răspundă, George scânci, faţa schimonosindu-i-se câteva secunde, după care expira rapid. Florian deschise geanta şi scoase o nouă sticlă cu morfină. Turnă puţină într-un pahar mic şi îşi ajută unchiul să bea.

— Ce băiat bun eşti! zise George. Părinţii tăi au făcut o treabă bună când te-au crescut. Mereu am crezut asta.

Florian tresari când îl auzi vorbind de părinţii lui. Luptându-se cu sentimentul care ameninţa să îl copleşească, se aşeză pe scaunul pe care stătuse mătuşa lui şi se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc. O să fie încântaţi să audă ce ai spus.

— Nici fratele tău nu e rău. Bănuiesc că e mai ticălos, dar are suflet bun, iar din punctul meu de vedere, asta e cel mai important.

— Ar primi un glonţ în piept pentru oricine din familie, zise Florian, fiind de acord cu cele spuse de unchiul său despre Henry.

— Mă tem că e posibil să primească un glonţ în piept şi pentru o femeie dacă nu e atent. Dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate, cel mai probabil o să dea peste o femeie căsătorită într-o zi.

— Nu ar face asta.

Deşi Henry părea să se bucure de reputaţia de crai, Florian ştia că fratele lui nu ar fi pus niciodată ochii pe soţia altui bărbat.

— Îi plac mai degrabă cântăreţele de operă, balerinele şi văduvele.

George se încruntă.

— Oricum, e moştenitorul tatălui tău.

Florian se încordă când auzi aceste cuvinte. Ar fi vrut să se întoarcă în acea perioadă în care nu ştia de adevărata lui paternitate.

— Iar într-o zi o să moştenească titlul bunicului tău, continuă George, şi o să devină contele de Scranton.

— Ăsta e dreptul primului născut, unchiule.

Slavă Domnului că era aşa! Cel puţin găsea un confort în faptul că Henry era fratele mai mare şi avea să moştenească titlul lui Armswell.

— Tatăl tău este un bărbat norocos, Jonathan.

Florian tresări la auzul numelui lui din copilărie. Nimeni nu îi mai spusese asta de ani întregi, nici măcar Henry. De când se maturizase, alesese să-şi folosească numele mijlociu şi continuase să o facă atunci când devenise doctor, deoarece astfel se deosebea de fratele lui.

— Are un moştenitor, dar şi unul de rezervă, spuse George. Moştenirea lui e rezolvată, în timp ce a mea a fost mereu nesigură.

Începu să tuşească, iar Florian îl ajută să se ridice puţin. Luă un pahar de apă de pe noptieră şi îi dădu să bea.

— Îţi mulţumesc, băiete. Eşti un doctor bun.

Florian râse, amuzat de umorul unchiului său. Era extraordinar că bărbatul era capabil să găsească subiecte pe seama cărora să glumească, având în vedere starea lui.

— Încerc.

— Ştiu asta. Hotărârea ta e unică. Perseverezi, îţi stabileşti scopuri şi faci tot ce poţi ca să le atingi. A fost o plăcere să urmăresc asta şi, deşi sunt oameni care au îndoieli în privinţa metodelor tale medicale, vreau să ştii că mereu te-am admirat.

Complimentul era prea greu de suportat. Îl făcu pe Florian să se simtă inconfortabil, deoarece ştia că făcea parte dintr-o lume întunecată, cu care nimeni nu ar fi fost de acord. Ca de obicei, se gândi să dezvăluie asta, într-o încercare inutilă de a mai scăpa de vinovăţie, însă nu ar fi făcut decât să provoace mai mult rău decât bine. Aşa că tăcu şi îi mulţumi unchiului său.

— Acesta e unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să te numesc moştenitorul meu.

Florian îngheţă. Deşi societatea păruse să accepte noua lui poziţie, el încă nu se obişnuia cu ideea.

George îi zâmbi.

— Lowell are viitorul asigurat. Al tău, pe de altă parte,

o să fie mai promiţător cu un titlu şi toate fondurile şi proprietăţile care vin odată cu el. Gândeşte-te doar la cât bine poţi să faci!

— Mi-aş dori să pot face asta fără un titlu.

Nu îl merita, însă nu-şi putea convinge unchiul să nu facă asta fără să-i dezvăluie adevărul.

Pe fruntea lui George apărură riduri adânci.

— Florian, eşti singura mea şansă să am un moştenitor. Ştii asta şi nu ai de ce să-ţi faci griji. Cel care se ocupă de afacerile mele a fost bine instruit. O să te ajute cu noile tale responsabilităţi. În plus, ai o armată de angajaţi pe care să te bazezi, lucru care o să-ţi ofere libertatea de a urma cariera pe care o vrei. Aşa cum ai cerut.

Deşi vorbiseră în detaliu despre asta, Florian se crispă.

— Nu s-a mai auzit ca un duce să aibă o profesie. O să târăsc titlul într-un scandal.

— Slabe şanse, având în vedere că o să ai un rang mai înalt decât oricine ar îndrăzni să te insulte. Iar profesia ta e una nobilă. Ai pacienţi cărora le-ar părea rău să te piardă, tocmai de asta insist să continui ca de obicei, în ciuda titlului.

— Dacă ar fi aşa simplu…

George îl studie o clipă, din spatele ochilor lăsaţi.

— Dacă nu te-aş cunoaşte bine, aş spune că eşti nerecunoscător. Dar nu eşti genul acesta de bărbat, nu?

Florian se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Trase perdeaua, ca să privească afară. Era întuneric, cu excepţia luminii galbene a felinarului.

— Nu e vorba de faptul că sunt nerecunoscător, unchiule, doar că…

Inspiră adânc şi simţi o tensiune în piept.

— Te simţi nedemn.

Cuvintele ricoşară prin cameră, obligându-l pe Florian să se îndepărteze de fereastră. Observă înţelegerea profundă de pe faţa unchiului său şi îl lovi revelaţia.

— De unde ştii?

— Deoarece moralitatea ta a fost mereu la înălţime,

iar eu sunt conştient de originile tale. Mama ta mi-a spus totul înainte să te naşti.

Afirmaţia aceea îl aduse pe Florian înapoi în scaun. Se uită la bărbatul care mereu fusese bun cu el, care insista să-l facă moştenitorul lui şi care trecuse prin iad ca să facă asta.

— Ţi-a spus cine e tatăl meu?

— În ceea ce mă priveşte pe mine şi pe restul societăţii, vicontele Armswell e tatăl tău. El şi mama ta erau căsătoriţi când te-ai născut, aşa că nu eşti fiul ilegitim care pretinzi că eşti.

Înfuriat de acel comentariu, Florian se încruntă.

— Nu mă prefac că sunt altceva decât sunt, dar realitatea e că am fost conceput într-un fel pe care nu aş fi vrut să-l aflu. Aşa că poţi să-mi spui cum vrei, dar nu poţi să negi faptul că sângele meu e pătat.

Se aşternu tăcerea, iar cei doi bărbaţi se priviră până când George întrebă:

— Cât ţi-a spus mama ta?

— Deştul ca să ştiu pe cine să învinovăţesc.

George încuviinţă.

— L-aş fi omorât chiar eu pe nemernicul acela dacă aş fi avut ocazia, dar situaţia era complicată şi... Vocea îi tremură şi îşi feri privirea. Claire nu a fost protejată de mine sau de soţul ei. E o minune că a reuşit să ne ierte.

Simţind un nod în gât, Florian închise ochii şi se concentră asupra respiraţiei. Ura să i se amintească tot ce se întâmplase când Henry avea doi ani, iar dădaca lui se îmbolnăvise. Claire îl dusese chiar ea în parc. Acolo o văzuse Bartholomew şi se hotărâse să facă exact ce deveni apoi un obicei: să ia ce voia. Dar, fiind un nemernic egoist şi fără suflet, alese cel mai crud mod posibil. Când Henry dispăru peste o săptămână, iar Claire fu chemată de Bartholomew, femeia făcu ce îi ceru pentru a-şi salva fiul.

Florian se cutremură.

— Cel puţin acum e mort, zise George, umplând tăcerea cu o urmă de recunoştinţă. Există puţină uşurare în asta.

— Sunt de acord.

Florian nu avea să-i ia aceasta urmă de consolare unui bărbat pe moarte, spunându-i că altcineva murise în locul lui Bartholomew.

— Aşadar, nu trebuie să-ţi faci griji că pătezi titlul. Ştiu cum ai venit pe lume şi îmi pare rău pentru asta, dar eşti tot băiatul surorii mele şi singurul bărbat capabil să-mi continue descendenţa.

Susţinând privirea unchiului său, Florian îl studie pe bărbatul care ştiuse de paternitatea lui cu mult înainte să o descopere el însuşi. George îl iubise, îl îndrumase şi îl susţinuse pe tot parcursul vieţii şi carierei sale. Armswell nu avusese capacitatea să facă asta, iar Florian abia când împlinise 16 ani înţelesese de ce vicontele îl favorizase mereu pe fratele lui. Nu era doar faptul că Lowell era moştenitorul lui, ci faptul că Florian era produsul a ceva ce Armswell voia să uite.

— Îţi mulţumesc, unchiule, şopti Florian. Poţi să fii sigur că o să fac tot ce pot ca să-ţi onorez dorinţele.

Avea să se ocupe mai târziu de problemele pe care această situaţie ameninţa să le provoace.

Capitolul 7

Sala de bal de la Brighton era luminoasă, strălucirea puternică a candelabrelor reflectându-se în bijuterii. După ce dansă cu un gentleman nerăbdător, care o invitase la câteva secunde după sosirea ei, Juliette i se alătură Gabriellei. Aceasta vorbea cu mătuşa ei, contesa văduvă de Everly.

— Gabriella mi-a spus că o să te alături comitetului Spitalului St. Agatha, zise Lady Everly, care zâmbi cu subînţeles. Nici pe mine nu m-ar deranja să stau la aceeaşi masă cu Florian.

Juliette se uită instinctiv în jur, uitându-se după bărbatul despre care se vorbea. Nu îl văzuse de când

mersese în biroul lui. Florian nu participase la niciun eveniment social, iar când Juliette îl întrebase pe Lowell de absenţa lui, pur şi simplu acesta îi spusese că fratele lui era ocupat.

— Mereu m-a fascinat, continuă Lady Everly.

— Cine?

Lady Everly îi aruncă o privire întrebătoare.

— Florian, bineînţeles. Cu tot părul acela roşu!

— E o nuanţă neobişnuită, încuviinţă Gabriella.

Juliette nu comentă. Nu avea să intre într-o conversaţie despre nuanţa exactă a părului lui Florian, care nu era roşu. Era o mare de nuanţe arămii.

— Motivul pentru care am vrut să mă alătur comitetului nu a avut legătură cu el.

— Bineînţeles că nu, draga mea, zise Lady Everly cu o sclipire în ochi.

În ciuda eforturilor ei de a se controla, Juliette deveni defensivă.

— E un doctor şi un chirurg extrem de talentat.

Un aspect mult mai impresionant decât înfăţişarea lui, deşi trebuia să recunoască faptul că bărbatul era foarte chipeş.

Lady Everly îşi ridică evantaiul ca un paravan şi se aplecă spre Gabriella şi Juliette.

— Din ce am auzit, a călătorit prin întreaga lume, învăţând metode neobişnuite din diferite locuri.

— Pacienţii lui nu par să se plângă, rosti Gabriella. Eu, personal, cred că e cel mai talentat doctor. Refuz să merg la altcineva.

— Când am avut pojar, am aflat că e împotriva flebotomiei şi purificării. Consideră că fac mai mult rău decât bine, zise Juliette.

— Da. Părerea lui a fost intens dezbătută în comunitatea medicală. Nu este mereu popular printre ceilalţi doctori şi a fost criticat de unii dintre ei. Lady Everly îşi închise evantaiul. Dacă mă întrebi pe mine, trebuie doar să te uiţi la succesul Spitalului St. Agatha ca să-ţi dai seama că toţi greşesc. Florian e geniul din spatele acelei

îmbunătăţiri şi se descurcă foarte bine, fără flebotomii şi purificări.

În acel moment, se apropiară câţiva gentlemeni care o întrebară pe Juliette dacă mai avea loc în carneţelul ei de dans. Le dădu carneţelul şi se uită la ei cum îşi adăugară numele.

— E completat aproape tot, zise ea, privind lista de nume.

O dureau picioarele şi mai avea patru dansuri.

— Ia să văd, zise Lady Everly. Se uită la carneţel, încuviinţând în timp ce trecea în revistă numele, fiecare mai important decât cel dinainte. Popularitatea ta e în creştere. Cu toate astea, nimeni nu ţi-a cerut valsul.

Juliette roşi.

— Poate pentru că Raphe a ameninţat că o să-i rupă gâtul domnului Newton aseară, când acesta m-a tras mai aproape decât permite eticheta.

Un nou cântec începu, iar Juliette privi spre ringul de dans.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să merg să-mi găsesc următorul partener.

Plecă în grabă, începu un dans country cu un ofiţer chipeş, apoi un menuet cu domnul *Nu ştiu cum îl cheamă,* urmat de un cotilion şi un cadril. Pantofii o strângeau deja când dansurile se terminară, iar ultimul ei partener o însoţi galant către masa cu băuturi.

— Dansezi minunat, Lady Juliette, spuse gentlemanul, care se prezentase drept vicontele Euton.

Acesta îi turnă un pahar cu limonadă şi o privi bând.

— Mulţumesc, milord, mă străduiesc.

Dintr-un motiv oarecare, replica i se păru extrem de amuzantă, bărbatul zâmbind în timp ce îi oferi o felie de tort. Ea îl refuză, iar bărbatul o puse deoparte.

— Poate o să-mi permiţi să te vizitez mâine?

— Mâine? Nu se putu gândi la altceva şi spuse repede: Am ceva stabilit cu sora mea

— Atunci marţi? Putem merge să călărim în parc.

Juliette începu să se uite prin încăpere, în timp te

vorbea neatentă.

— Nu călăresc şi, chiar dacă aş face-o, i am promis fratelui meu că o să-i dau sfaturi despre…

Îl văzu pe bărbatul pe care îl căuta şi se îndreptă instinctiv în direcţia lui, în timp ce spunea:

— Mă scuzi, trebuie să vorbesc cu cineva.

Ignorând încercarea lui Euton de a o opri, Juliette îl lăsă în urmă şi îşi făcu drum prin mulţime. Era destul de greu, deoarece pe ringul de dans se aflau mai multe persoane. Dacă voia să ajungă la Florian, cumva trebuia să-i ocolească, iar asta însemna un şir nesfârşit de scuze în drum spre destinaţia ei.

Un evantai cu pene de struţ o lovi peste faţă, iar un gentleman îi dădu cu cotul în coaste în timp ce râdea la o glumă. Juliette se blestemă că venise acolo, când ar fi preferat să stea acasă. Se concentră însă asupra ţintei ei şi continuă să înainteze, trecând de grupul de debutante care râdeau şi de alt grup de matroane care o fixau cu privirea.

Nu era uşor să le ignore ori să pretindă că părerea lor proastă despre ea şi familia ei nu conta. Conta şi o durea, dar în acea clipă avea lucruri mai importante la care să se gândească. Aşa că îşi ignoră lipsa de încredere şi se îndreptă de spate. Cu ochii pe ţintă, Juliette îl abordă pe Florian ca şi cum ar fi crescut într-un palat, nu în mahalaua din St. Giles.

*

Florian o simţi înainte să o vadă. Prins într-o conversaţie cu Moore, o cunoştinţă de-a lui care se întorsese de curând din America, nu se gândise la niciunul dintre ceilalţi invitaţi de la bal. Până în clipa aceea. Era ca şi cum pielea lui se trezise la viaţă pe sub costumul de seară, parfumul care venea spre el fiind atât de dulce, atât de captivant, atât de…

Se întoarse instinctiv, iar ea era acolo, îmbrăcată într-un roz delicat. Spre deosebire de ultima oară când o văzuse, Lady Juliette nu purta bonetă. În schimb, părul ei de

un şaten-deschis cu şuviţe aurii era prins în bucle sofisticate la spate.

Imaginea ei îl făcu pe Florian să-şi dorească să-i desfacă părul şi să vadă cum îi cădea pe umeri. Se încruntă când fu cuprins de acea dorinţă. Alungă acel gând, ca să o poată întâmpina cum se cuvenea.

— Lady Juliette, ce plăcere să te văd din nou! Arăţi minunat în această seară.

Obrajii tinerei se umplură de culoare, până când se potriviră cu nuanţa rochiei în cel mai minunat mod.

— Mulţumesc, sir. Îmi cer scuze că-ţi întrerup conversaţia, dar speram să îmi oferi o clipă din timpul tău. Se uită apoi la marea de oameni. A fost nevoie de ceva efort ca să ajung aici.

Florian i se adresă prietenului său:

— Permite-mi să ţi-o prezint pe sora ducelui de Huntley, Lady Juliette.

Moore făcu o plecăciune, cu toată gentileţea unui gentleman bine crescut.

— Este o onoare.

Florian se întoarse spre Juliette.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Moore. Tocmai îmi povestea despre ultimii doi ani pe care i-a petrecut în New York.

— Ce interesant! îi zise Lady Juliette lui Moore.

Tânăra îi aruncă un zâmbet strălucitor, care trezi în Florian o senzaţie neplăcută. Alungă acel sentiment şi îşi încordă maxilarul.

Ochii lui Moore se luminară, plini de apreciere.

— Călătoria în sine a fost palpitantă. Niciodată nu o să uit întinderea nemărginită de apă care înconjura corabia. Apoi momentul în care am văzut în sfârşit pământ! A fost extraordinar de exuberant!

— Care a fost prima ta părere despre oraş? întrebă Lady Juliette cu interes.

— Este măreţ, pulsează de energie şi e plin de oameni care speră să-şi împlinească visurile. Iar amplasarea sa e pur şi simplu genială. Străzile sunt drepte şi paralele, fiind

foarte simplu ca lumea să-şi găsească drumul.

— Cât de fascinant! Lady Juliette aruncă o privire în direcţia lui Florian – genul de privire politicoasă, care sugera că îi simţea prezenţa ori absenţa. Sau poate ambele. Sper că o să am ocazia să-l vizitez într-o zi. Ar fi o adevărată aventură să călătoresc în străinătate. În acel moment, se întoarse spre Florian, sclipirea din ochii ei făcându-l să-şi ţină respiraţia. Din ce am auzit, şi tu ai călătorit destul de mult, nu?

Lui Florian îi luă o clipă să poată rosti ceva – faptul că se arăta interesată de el era atât de minunat de plăcut, încât îi afectă pentru o clipă judecata.

— În mare parte în Europa, reuşi să spună el într-un final, deşi profesia mea m-a dus chiar până în St. Petersburg şi Persia.

— Dumnezeule, impresionant!

Florian îşi permise să zâmbească drept răspuns la entuziasmul lui Lady Juliette. Pe cine încerca să păcălească? Adevărul era că nu-şi putea ascunde zâmbetul. Efectul pe care îl avea asupra ei era atât de încântător, încât îl făcu să se simtă mândru. Însă imediat se încruntă.

— Este, într-adevăr, zise Moore. Acum vă rog să mă scuzaţi, cred că Lady Juliette a vrut să vorbească cu tine, Florian. O s-o las să facă asta fără să intervin.

Făcu o plecăciune scurtă şi dispăru în mulţime.

Florian aprecie plecarea lui Moore. Deşi acum emoţiile îl copleşeau din cauza anticipării.

— Poate ai vrea să dansezi?

Deşi *detesta* să danseze, deoarece nu i se părea ceva folositor, îi făcuse plăcere să valseze cu ea.

Tânăra îi susţinu privirea cu o sclipire plină de obrăznicie.

— Aş fi încântată. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a deschide subiectul despre care vreau să discut.

Tulburat de entuziasmul ei, lui Florian îi luă puţin ca să-şi revină şi să-i întindă braţul. Lady Juliette îl luă de braţ şi îşi aşeză uşor mâna pe antebraţul lui. Conştient de căldura ei şi de felul în care cor pul lui reacţiona, o îndrumă

spre marginea ringului de dans, unde cotilionul se apropia de sfârşit. Muzica se opri, iar foşnetul de mătăsuri, zgomotul vocilor şi târşâitul picioarelor umplu aerul în timp ce cuplurile plecau de pe ring. Începu următorul dans, iar Florian se uită la partenera lui.

Făcuse ochii mari şi avea buzele uşor întredeschise, ca şi cum ar fi fost surprinsă. Totul se opri în jurul lui – îşi auzea doar bătăile inimii şi o vedea doar pe femeia din faţa lui.

Tânăra îşi apropie buzele şi inspiră adânc.

— Alt vals, spuse ea.

— Te deranjează?

Nu ar fi vrut să fie aşa. Voia ca ea să-şi dorească dansul la fel de mult ca el. Asta, deşi ştia că nu era înţelept şi nu ar fi trebuit să lase atracţia dintre ei să înflorească.

Când Lady Juliette îşi înălţă capul, ochii îi sclipeau cu atâta anticipare, încât Florian simţi cum inima îi bătea cu putere.

— Bineînţeles că nu, Florian. Valsul e perfect.

Incapabil să vorbească, deoarece nu voia să sune la fel de stingher pe cât se simţea, o însoţi pe ringul de dans şi se aşeză în faţa ei, luând-o de mână şi de talie. Ea oftă uşor. Fu aproape un scâncet, deşi foarte slab, dar ea îşi ascunse reacţia. Însă în acea fracţiune de secundă Florian îşi dădu seama că, oricât de calmă voia Lady Juliette să pară, el o tulbura la fel de mult. Oricât de ispititor li s-ar fi părut unor bărbaţi, acest lucru era mai degrabă o problemă. Deoarece Florian nu-şi putea permite să fie copleşit de dorinţă şi, Doamne fereşte, de dragoste!

Aşa că reacţionă la fel ca ea şi îşi controlă trăsăturile, în timp ce încercă să-i ignore parfumul floral şi senzaţia corpului sub atingerea lui. Florian o învârti şi o conduse printre celelalte cupluri, conştient că se simţea la fel ca ultima oară când dansaseră.

— Ce voiai să-mi spui?

Poate că, dacă se concentra asupra conversaţiei, nu se mai gândea la cât de bine se potrivea ea în braţele lui.

— Fratele meu s-a întâlnit cu bancherii alaltăieri.

Donaţia mea ar trebui să-ţi fie pusă la dispoziţie până mâine-dimineaţă.

Florian îi susţinu privirea. Lady Juliette era sora unui duce, prin urmare suma trebuia să fie una substanţială. Chiar şi aşa, trebuia să afle detaliile.

— Îmi cer scuze dacă par vulgar, dar cât oferi mai exact?

Nu se gândise să o întrebe asta până acum.

Ochii ei se luminară de plăcere la gândul că ştia că o să-l impresioneze.

— 3.000 de lire.

Călcâiul lui Florian atinse podeaua înainte de momentul în care trebuia s-o facă, forţându-l s-o tragă mai aproape ca să nu cadă amândoi. De data asta, sunetul scos de ea fu clar, buzele ei frumoase despărţindu-se, în timp ce şocul conştientizării momentului îi lumină privirea. Şi el simţi asta, dar puse imediat distanţă între ei.

— E o sumă impresionantă, milady.

Ea făcu o scurtă reverenţă, cât să sugereze că şi ea voia ca atracţia ce înflorea între ei să se risipească.

— Ştiu, dar ce sper eu să realizez nu o să fie ieftin.

Bărbatul era conştient de asta, dar, chiar şi aşa, nu îşi imaginase că Lady Juliette avea să ofere atât de mult.

— Îţi dai toată alocaţia?

— Da.

— Nu vrei să păstrezi o parte, în caz că o să ai nevoie de o bonetă nouă sau…

— Florian! Dintr-odată, vocea ei fu lipsită de delicateţea ei obişnuită. Am supravieţuit fără lucruri materiale cea mai mare parte a vieţii mele. De când m-am mutat în casa Huntley, am primit mai multe zorzoane decât ar avea nevoie cineva. Nu o să fie deloc greu să trăiesc fără alocaţia pe un an, mai ales când mă gândesc la tot binele pe care o să-l fac.

Tremura de emoţie, în ciuda eforturilor de a părea calmă. Florian îi admiră hotărârea şi dorinţa arzătoare de a-i ajuta pe nevoiaşi. Deşi ştia că nu era înţelept, că nu trebuia să încurajeze un ataşament mai profund, îşi dorea

să afle mai multe despre ea.

— Mereu ai fost atât de pasionată de ceea ce faci?

Ea îşi înclină capul în timp ce el o conduse spre marginea ringului de dans, iar Florian se întrebă cum ar fi fost să devină chiar el subiectul unui asemenea devotament. Gândul acela născu o imagine provocatoare, cu el supunându-se dorinţei ei, gura lui Juliette lăsându-se peste a lui în timp ce mâinile ei…

— Cred că da, răspunse ea, spulberându-i fantezia jenantă. Când Raphe… Huntley… a insistat să ne înveţe pe mine şi pe Amelia latina pe care o ştia, a adus acasă o carte pe care s-o studiem. Cum nu aveam ce să facem, m-am hotărât să învăţ fiecare conjugare şi să le recit de mai multe ori pe zi, în timp ce mă ambiţionam să învăţ zece cuvinte noi pe zi. În câteva luni, am întrecut abilităţile fratelui meu şi am început să-l învăţ eu pe el.

Zâmbi, dar nu cu aroganţă, cum ar fi făcut alţii, ci cu mândria femeii care îşi aprecia realizările. Impresionat şi poate puţin cuprins de admiraţie, Florian o strânse de mână şi o învârti. Ştia că ea şi fraţii ei se loviseră de numeroase obstacole. Mulţi crezuseră că locul lor nu era în înalta societate, că nu erau destul de buni. Însă adevărul era că Lady Juliette era mai bună decât majoritatea oamenilor care umpleau sala de bal. Avea suflet, dorinţa de a schimba ceva nu numai în viaţa ei, ci şi în ale altora, iar asta îl fascina şi îl atrăgea enorm.

— *Admiror te fortitudinem.*

„Îţi admir puterea”.

O sclipire de apreciere îi lumină privirea lui Lady Juliette.

— *Et admiror tuam.*

„Şi eu pe a ta”.

— Realizările tale sunt impresionante. Ea se încruntă, după care adăugă: Mai ales pentru cineva tânăr ca tine.

Florian se împiedică, surprins, ca întotdeauna, de candoarea ei.

— Poate că nu sunt atât de tânăr pe cât crezi.

Replica lui o forţă să schiţeze un zâmbet, iar Florian

se gândi din nou cum ar fi fost s-o sărute. Încercă să ignore gândul acela, dar nu reuşi. Trecuse mai mult de un an de când fusese ultima oară cu o femeie. Munca îi îngropase instinctele primare şi îi îndepărtase toate pornirile.

Până acum.

— Aş spune că ai în jur de 30 de ani.

— Bănuiesc că ai studiat Debrett's.

— Vinovată. Deşi e mult spus că am studiat. Caut numai familiile care mi se par interesante.

Lui Florian îi crescu inima, iar pentru o clipă minunată, toate grijile lui dispărură. Acum erau numai ei doi, prinşi într-un dans care spera că o să dureze pentru totdeauna. Voia s-o întrebe dacă *el* i se părea interesant, dar se temea să nu rupă vraja şi să nu distrugă momentul, deşi nu se putea abţine să nu-i privească buzele.

— Nu erau atât de multe informaţii despre tine pe cât aş fi vrut să găsesc, continuă ea, apoi adăugă în grabă: M-am gândit că ar fi înţelept să aflu cât mai multe despre tine, având în vedere că o să lucrăm împreună.

Magia se risipi, înjunghiindu-l pe Florian în piept.

— Înţeleg.

Vocea lui fu mai dură decât voise, dar nu se putu abţine. Nu când se pierduse prosteşte într-un vis fără ea.

— Educaţia şi realizările mele sunt prezentate în jurnalele medicale ale Colegiului Regal al Chirurgilor. O să trimit un bilet ca să ai acces la ele şi să le răsfoieşti.

Expresia ei încrezătoare deveni nesigură.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te jignesc în vreun fel.

— De ce ai crede că ai făcut asta?

— Eu… Nu ştiu, dar…

— Dar…?

Rănită de suspiciunea lui, că interesul ei avusese legătură cu propriile scopuri, o provoca acum cu o insistenţă neiertătoare.

— Pari supărat, zise ea. Şi nu asta speram să obţin.

— Nu, bănuiesc că nu voiai. Florian reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce. Când muzica se opri, răsuflă uşurat. Însă, când îi observă expresia uimită, se

grăbi să adauge: Nu sunt deloc supărat pe tine, milady. Singura persoană vinovată sunt eu.

„Pentru că m-am pierdut prosteşte într-o fantezie”.

Disperat să plece de lângă ea, îi ură o seară plăcută şi se îndepărtă, îngrozit de gândul că trebuia s-o vadă din nou. Iar asta urma să se întâmple destul de repede, având în vedere că următoarea întâlnire a comitetului urma să aibă loc după o săptămână, iar ea avea să fie acolo.

Capitolul 8

Peste trei zile, Juliette o însoţi pe mama Gabriellei, contesa de Warwick, la casa lui Florian şi se pregăti pentru întâlnire când trăsura se opri.

— Pari îngrijorată, zise Lady Warwick, dar nu ai de ce să fiu Aminteşte-ţi, ai donat mai multe fonduri Spitalului St. Agatha decât restul donatorilor laolaltă. Numai ducesa văduvă de Tremaine a oferit o sumă mai mare.

Femeia se îndreptă spre uşă. Dar se opri. Privirea i se întâlni cu a lui Juliette.

— Sus capul! Ultimul lucru pe care îl vrei e să vadă că ai emoţii.

Însă grijile lui Juliette nu aveau legătură cu ce ar fi putut crede ceilalţi membri ai comitetului, ci cu schimbarea de comportament a lui Florian faţă de ea când valsaseră la balul Brighton într-o singură clipă, căldura din ochii lui murise, şi starea plăcută pe care o împărtăşiseră îşi pierduse sclipirea. Juliette îşi tot făcuse griji din cauza asta de atunci, neştiind de ce bărbatul avusese o asemenea reacţie la ce îi spusese.

Juliette o urmă pe contesă, coborând din trăsură şi urcând treptele din faţa casei lui Florian. Uşa fu deschisă de un servitor în momentul în care bătură, apoi intrară într-un salon modest. După ce îi dădură şalurile şi bonetele. Îl urmară pe hol, până când ajunseră la o uşă larg deschisă. Dincolo de ea era o încăpere decentă, salonul, în care se

afla o masă pentru 12 persoane. Trei scaune erau goale, în timp ce persoanele care stăteau jos se ridicară când sosiră Lady Warwick şi Juliette. Îi trebui doar o clipă ca să observe că nu mai erau prezente alte femei.

— Bun venit, doamnelor!

Florian fu cel care le salută şi care venea să le întâmpine. Făcu o plecăciune scurtă şi arătă spre partea stângă a mesei.

— Lady Warwick, scaunul tău obişnuit te aşteaptă.

Femeia se îndreptă în direcţia indicată de el, lăsând-o pe Juliette singură cu doctorul. Bărbatul o studie o clipă, apoi se întoarse spre restul grupului.

— Să îi urăm bun venit lui Lady Juliette! Donaţia ei generoasă către St. Agatha promite să aibă o însemnătate mare.

Domnii făcură un semn cu capul în direcţia ei, iar Florian îi prezentă pe fiecare în parte. Toţi erau colegi de rang înalt, cu excepţia domnului Winehurst, pe care Florian îl prezentă drept un antreprenor influent. Restul grupului îi includea pe marchizul de Stokes, vicontele Clearwater, contele de Elmwood, baronul Hawthorne şi contele de Wilmington. Spre uimirea lui Juliette, se afla şi Yates acolo, ceea ce era puţin ciudat, din moment ce îl evitase în mod voit în ultima săptămână şi jumătate.

— Haide, zise Florian, oferindu-i braţul. Ţi-am oprit un loc lângă mine. Când Juliette ezită, bărbatul adăugă: O să fie mai uşor să îţi dau explicaţii suplimentare dacă nu te afli la celălalt capăt la mesei.

Ea încuviinţă şi îşi puse mâna cu atenţie pe braţul lui. Căldura îi cuprinse venele în timp ce îşi lipi braţul de al lui.

Juliette încercă să ignore fiorii pe care îi simţea în stomac. Avea să fie destul de dificil să se adreseze acestor indivizi de rang înalt fără să-şi facă griji pentru reacţiile ei din ce în ce mai tulburătoare în prezenţa lui Florian.

— Dă-mi voie, şopti el, cuvintele lui alunecându-i pe ceafă în timp ce se întoarse să-i tragă scaunul.

Cum nu mai putea respira, cu atât mai puţin să vorbească, deoarece pulsul i-o luase razna, Juliette făcu un

semn scurt cu capul şi se aşeză înainte ca bărbatul să o tulbure şi mai mult. Asta era însă imposibil, deoarece Florian avea să se aşeze lângă ea imediat.

Însă, în loc să ia loc, se duse ca să întâmpine pe altcineva, o femeie pe care Juliette nu o mai văzuse. Domnii se ridicară din nou în picioare, la fel Lady Warwick, aşa că Juliette făcu şi ea la fel.

Femeia, cam de-o seamă cu Juliette, era îmbrăcată într-o rochie de zi practică din bumbac bej. Nu era extrem de frumoasă, părul ei având o nuanţă între blond şi şaten. Însă privirea ei fu pătrunzătoare când se uită iute în încăpere, buzele ei pline luând forma unui zâmbet binevoitor când privirea i se întâlni cu a lui Juliette. Femeia i se adresă lui Florian cu o familiaritate evidentă şi schimbă câteva cuvinte cu el, după care se îndreptă spre Juliette, în timp ce bărbatul o urma îndeaproape.

— E minunat să te cunosc în sfârşit, îi zise lui Juliette când ajunse în faţa ei. Sunt Viola Cartwright, ducesa văduvă de Tremaine şi patroana Spitalului St. Agatha.

Juliette reuşi cu greu să nu se holbeze la femeie. Sute de întrebări îi trecură prin minte într-o clipă, cea mai evidentă fiind cum reuşise o femeie care nu părea să fie mai mare decât ea să devină ducesă văduvă şi fondatoarea unui spital. Cum de nu o mai văzuse şi nu mai auzise de ea? Avea să-i ceară lui Raphe să cumpere o versiune actualizată din Debrett’s.

Juliette încercă să facă o reverenţă, însă se simţi ciudat din cauza vârstei ducesei. Dar aşa se proceda, nu? Singurele ducese pe care le ştia erau Amelia şi Gabriella, cu care nu fusese mereu apropiată. Era ca şi cum toate lecţiile care i se dăduseră de când ajunsese în Mayfair zburaseră pe fereastră, tulburând-o.

— Nu e nevoie de asta, spuse Excelenţa Sa. Vorbi atât de încet, încât numai Juliette şi poate Florian o auziră. Şi, cum cred că noi două vom fi prietene, insist să-mi spui Viola.

Oricât de uşurată se simţi Juliette că nu trebuia să respecte eticheta, se întrebă de ce Viola nu ţinea la

formalităţi. Acest lucru îi trezi curiozitatea. Dar, cum Viola se îndrepta deja spre scaunul ei, iar Florian se aşează între ele, nu avu ocazia să afle mai multe despre vizita ducesei văduve.

În schimb, se gândi la apropierea de Florian, la parfumul masculin de bergamotă şi de lemn de santal. O tenta să se apropie, parfumul bogat tachinându-i simţurile şi trezindu-i cea mai stranie dorinţă de a fi lângă el.

Cu el.

Juliette inspiră adânc. Dumnezeule! Ce i se întâmpla? Probabil nu dormise bine sau nu mâncase destul la micul dejun de vreme ce făcea asemenea observaţii încâlcite. Doar că nu era nimic încâlcit în toată situaţia. Juliette îi aruncă o privire, în timp ce Florian se adresă comitetului. Un nerv îi pulsa deasupra ochiului drept. Fascinant… Juliette se trezi la realitate, spunându-şi că trebuia să se oprească înainte să înnebunească.

Însă fu şi mai greu să se concentreze asupra celor spuse de Florian, după ce bărbatul întoarse capul şi o privi încruntat. După numai o secundă, atenţia lui se întoarse la subiectul discutat, însă fu destul ca Juliette să-şi dea seama că era conştient de faptul că îi studia.

Asta nu făcu decât să i sporească disconfortul.

Nu voia ca Florian să creadă că era interesată de o legătură romantică cu el. Era prea rigid şi distant ca să îşi imagineze măcar un asemenea scenariu, chiar dacă îl considera atrăgător, captivant şi… Căldura îi cuprinse pielea când îşi aminti dorinţa pe care o trezise în ea când îi privise buzele ultima oară când dansaseră. Se întrebase cum ar fi fost să-i simtă gura lipită ferm de a ei. Iar gândul acela fusese atât de intens şi de şocant, încât trebuise să se gândească ce să spună.

Se oprise la subiectul educaţiei lui, deoarece îl considerase sigur, în schimb însă, Florian o făcuse să creadă că distrusese ce fusese o prietenie promiţătoare Putea doar să spere că lucrurile nu stăteau aşa, ca să se poată întoarce la discuţiile lor captivante

— Aşa cum ştii, zise el, tifosul a devenit o problemă

din ce în ce mai serioasă. Părerea mea e că grija noastră principală ar trebui să fie evitarea unei epidemii. Deoarece, odată ce se întâmplă asta, mii de oameni ar putea muri.

— Sugerezi că restricţionarea accesului în şi din St. Giles nu o să fie suficient? întrebă contele de Elmwood, un bărbat cu sprâncene stufoase şi cu o expresie contemplativă, fiind cel mai în vârstă membru prezent.

— Până acum, au fost raportaţi numai trei morţi, dar pe măsură ce se împrăştie infecţia, numărul o să crească. Perioada de incubaţie e de 10–14 zile, aşa că ar mai putea dura o săptămână până când aflăm câţi oameni mai sunt bolnavi.

— Însă, dacă îi băgăm în carantină în St Giles, o să oprim extinderea bolii, zise Lady Warwick.

Florian încuviinţă.

— E un început. Problema începe când bolnavii ajung să fie mai mulţi decât cei sănătoşi, deoarece, odată ce se întâmplă asta, oamenii vor încerca să fugă pentru a evita infectarea. Făcu o pauză preţ de o clipă, după care adăugă, însă nu le putem permite să facă asta. Riscul e prea mare.

— Atunci ce propui? întrebă vicontele Clearwater.

— Din seara asta, armata a primit ordin să împuşte pe oricine încearcă să plece din St. Giles.

— Dumnezeule! exclamă Juliette în timp ce îşi duse mâna la gură şi îl privi îngrozită pe Florian. Conştientă că se făcuse linişte în cameră din cauza ieşirii ei, se uită în jur şi îşi îndreptă atenţia spre Florian. Vrei să omori oameni?

Un zvâcnet din colţul gurii trădă faptul că îi dezaproba întrebarea. Dar era un lucru rău. Ce sugera el era absurd şi greşit.

— Milady, zise Florian ferm şi direct. Te-aş sfătui să nu insinuezi că eu sau altcineva am fi vinovaţi de o asemenea crimă!

Felul în care îi spuse asta îi provocă un fior pe şira spinării. Juliette se aşeză la loc, neştiind cum să se poarte. Îi aruncă o privire lui Lady Warwick, însă nu primi ajutor. Conştientă că era pe cont propriu, Juliette îşi îndreptă umerii.

— Iertaţi-mă, nu am vrut să jignesc, dar trebuie să recunoaşteţi că uciderea oamenilor nu e un mod de a merge mai departe. Este sălbatic şi… necivilizat.

Se aşternu tăcerea, iar încruntăturile se adânciră. Juliette se întrebă dacă nu cumva greşise venind acolo. Îşi coborî vocea şi spuse:

— Florian, e datoria ta să salvezi oamenii!

Florian o privi lung, după care spuse:

— Nimeni nu e mai conştient de asta decât mine, milady. Îşi încordă maxilarul.

Postura lui deveni şi mai rigidă, iar Juliette îşi dădu seama că bărbatul încerca să nu-şi piardă controlul.

— Florian!

Viola îşi puse mâna peste a lui, într-un gest încurajator, care îi provocă lui Juliette un nod în stomac. Se străduí să alunge acea senzaţie, în timp ce ducesa văduvă adăugă:

— Poate că ar trebui să explici mai în detaliu motivele.

Florian păru să se relaxeze puţin, după care încuviinţă.

— Foarte bine.

Îşi întoarse capul ca să o privească pe Juliette.

— Nu ştii cu ce pericol ne confruntăm sau cât de greu o să fie să ne luptăm cu această boală dacă nu e controlată de la început. Dacă se împrăştie, întregul oraş o să fie în pericol.

Bărbatul vorbea pe un ton aspru, ca şi cum Juliette ar fi fost un copil care nu înţelegea cele mai simple lucruri. De dragul cauzei, ea făcu un efort să se concentreze asupra fiecărui cuvânt rostit de el.

— Cum oamenii mai călătoresc, boala se poate împrăştia lesne în alte părţi ale ţării înainte să ne dăm seama. Ar putea ajunge chiar şi pe continent, având efecte devastatoare. Eşti dispusă să rişti un asemenea rezultat?

— Nu, bineînţeles că nu.

Era absurd din partea lui să creadă asta.

— Atunci eşti de acord că propunerea mea a fost cel mai bun mod de a merge mai departe?

Ea clătină din cap.

— Nu. Trebuie să existe alt mod, care nu implică uciderea nimănui.

— Atât timp cât locuitorii din St. Giles rămân unde sunt, vieţile nu le sunt ameninţate.

— Cu excepţia bolii!

Îl privi înfuriată de încăpăţânarea lui şi încurcată de faptul că bărbatul încă îi provoca fiori, chiar dacă starea dintre ei era tensionată. Se încurajă şi încercă să nu se gândească la focul din privirea lui intensă şi continuă să argumenteze.

— Cu siguranţă, cea mai bună abordare ar fi ca aceia care riscă să se îmbolnăvească să fie duşi într-o locaţie sigură, unde pot sta în carantină şi, dacă e nevoie, pot fi trataţi. Nu e posibil ca un etaj al spitalului să fie pus la dispoziţie pentru asta?

Privirea lui Florian se întunecă.

— I-ai pune în pericol pe cei care sunt deja în spital?

— Nu ar intra în contact cu acei oameni, dar având în vedere condiţiile neigienice din St. Giles, nu pare o soluţie potrivită să rămână acolo. Cartea pe care mi-ai împrumutat-o… Juliette simţi că se agăţa de un fir de păr, dar nu se opri şi continuă: William Buchan spune clar că elementul-cheie în combaterea bolii e curăţenia.

— Are dreptate, Florian, spuse marchizul de Stokes. Mii de lire au fost donate acestui spital, care acum nu este plin, deci e posibil ca un etaj să fie eliberat pentru cei infectaţi cu tifos. Dacă alegi să nu faci aşa, oamenii pot interpreta asta ca fiind o pierdere de bani, ceea ce ar putea duce la pierderea viitoarelor donaţii. Din experienţa mea, oamenii nu vor să dea bani unei cauze pierdute.

*

Fu nevoie de mult control de sine pentru ca Florian să nu se ducă să îl scuture pe Stokes. Odată ce avea să termine cu el, probabil urma să o sugrume şi pe Lady Juliette. Totul era din vina ei. Nu vedea imaginea de

ansamblu, iar asta pentru că voia să fie bună. Se crispă când se gândi la asta. Florian ştia mai bine decât oricine că nu bunătatea îi ţinea pe oameni în viaţă, ci bunul-simţ şi inteligenţa. Cei care voiau să fie buni se îmbolnăveau deseori, deoarece îşi foloseau inima în locul minţii.

Florian se strădui să se relaxeze. Furia nu avea să aducă nimic bun. Însă, când ea îl acuză că voia să omoare oameni, simţi că explodează. Furia fusese scurtă şi intensă, iar gândul că el şi Bartholomew aveau ceva în comun îi provocă un impuls primitiv de a lovi ceva. Mai ales că avea tendinţa să facă asta de când îşi dăduse seama că dorinţa pe care o simţea pentru Lady Juliette îl tulbura. O dorea, la naiba, mai mult decât dorise orice femeie! Iar asta, pe lângă gândul că ea nu-l dorea, îl făcea irascibil.

Inspirând adânc, încercă să explice cu calm.

— Ca să fie clar, vreau să salvez cât mai mulţi oameni posibil. Să nu ai nicio îndoială în privinţa asta! Dar, când vine vorba de boli fatale, calamităţile sunt inevitabile. Munca mea presupune să diminuez acele calamităţi cât de mult pot, chiar dacă asta implică decizii dure, cum ar fi ca nimeni să nu părăsească St. Giles, indiferent de situaţie.

Lady Juliette se îndreptă în scaun. Avea o postură rigidă, faţa roşie şi privirea plină de hotărâre. Când vorbi, vocea îi era calmă, cu excepţia unui mic tremur.

— Nu donez 3.000 de lire ca să stau pe margine, în timp ce tu nu faci nimic pentru cei care pot fi ajutaţi.

„Dumnezeule!”

Florian îşi încleştă pumnii.

— Uneori, scrâşni el, trebuie sacrificii pentru a face bine. Şi niciodată nu am zis că nu o să ajut. Intenţionez să am grijă de bolnavi, dar nu o să-i las pe localnicii din St. Giles în apropiere de St. Agatha sau în alte părţi ale Londrei.

— Eu şi Florian, interveni Viola, propunem să deschidem o clinică în St. Giles, ca oamenii de acolo să fie evaluaţi şi trataţi aproape de casele lor. Orice doctor sau infirmieră care e de acord să ajute o s-o facă voluntar. Credem că e preferabil să riscăm vieţile câtorva oameni

decât să le punem în pericol pe ale multora.

Florian se uită discret La Lady Juliette, în timp ce Viola continuă să vorbească. Expresia ei avea linii ferme, care sugerau că încerca din greu să-şi controleze emoţiile. Şi tocmai asta era problema. Când era vorba de viaţă şi de moarte, Florian nu lăsa niciodată ca emoţiile să îi afecteze judecata. Pe de altă parte, pentru Lady Juliette era o situaţie nouă şi se putea concentra doar asupra celor spusese el, asupra faptului că oricine încerca să scape din St. Giles avea să fie împuşcat. Dar era posibil ca acest lucru să fie necesar, iar dacă şi ea ar fi supravieţuit unei epidemii de tifos, cum o făcuse el, ar fi înţeles.

Probabil Lady Juliette simţi că o privea, deoarece se întoarse să îi susţină privirea. Atunci îşi dădu el seama că ochii ei nu aveau o nuanţă comună de căprui, cum crezuse iniţial, ci aveau o tentă de verde, care le dădeau o fascinantă profunzime Nu se putu abţine şi îşi coborî privirea către buzele ei. Regretă acest gest imediat în ciuda faptului că era nervos pe ea. Acea scurtă privire îi umplu nuntea cu imaginea unui sărut. Fu cuprins de o dorinţă atât de puternică, încât fu obligat să se uite în altă parte, pentru ca ea să nu îşi dea seama ce simţea.

— Trecând la alt subiect, zise Viola, trebuie să discutăm despre lista de cheltuieli.

Le oferi foi tuturor. Începu o discuţie despre necesitatea de a avea mai mulţi angajaţi şi anumite provizii.

— Toate astea vor fi costisitoare. Mai ales clinica, fiindcă probabil va depăşi donaţia generoasa a lui Lady Juliette şi… Făcu o pauză. Deşi nu e o opţiune să îi aducem pe cei infectat în spital trebuie să încercăm să-i scoatem din St Giles într-un fel sau altul. Sper că mă pot baza pe voi toţi ca să găsim un mod în care să facem asta cât mai ieftin şi eficient.

Când Viola făcu o pauză ca să se uite la ea din încăpere, Lady Juliette vorbi din nou:

— Poate că un eveniment caritabil cu o licitaţie o să aducă nişte fonduri suplimentare, iar asta va creşte şansele

mutării pacienţilor cu tifos.

Viola se întoarse spre ea.

— Nu am prea avut succes în trecut cu asemenea lucruri. Dar eşti bine-venită să încerci dacă tu crezi că poţi reuşi asta.

— O să încep să mă gândesc chiar acum, o asigură Lady Juliette.

Întâlnirea se încheie, iar membrii comitetului se ridicară din scaune.

— Ideea ta de a ridica o clinică în St. Giles este bună, spuse Lady Juliette în timp ce îşi lua săculeţul şi se ridica de pe scaun. Şi e limpede că ai nevoie de mai mulţi angajaţi ca s-o conduci, aşa cum a spus Viola. Nu putem nega că vor fi şi alte costuri care nu pot fi acoperite de spital, iar obţinerea fondurilor e o necesitate. Acestea fiind spuse… Vocea ei, deşi scăzută, era destul de tăioasă cât să taie sticla. Sper că o să am mai multe de spus în privinţa modului în care sunt cheltuiţi banii mei.

Florian se ridică şi el.

— Bineînţeles.

Privirea ei mirată fu nepreţuită, dar trecătoare. Florian se opri o clipă, ca apoi să continue cu bunăvoinţă:

— Dai dovadă de bunătate şi vrei să ajuţi, dar nu ai experienţă. Aşa cum a dovedit dezacordul tău pripit în ce priveşte efortul meu de a salva cât mai mulţi oameni de o boală mortală. Toate pentru că…

— Dezacordul meu?

Se aplecă spre el, iar parfumul ei îl făcu să nu ia în seamă indignarea din privirea arzătoare. La naiba, se aşteptase ca ea să-l împungă cu degetul şi, dintr-un motiv anume, îşi imaginase că i-ar fi plăcut o asemenea exprimare de furie din partea ei. Sugera o emoţie pasională, născută din pricina lui, iar asta îi aduse din nou aminte de dorinţa de a o săruta.

Florian alungă acel gând şi o privi.

— Chiar dacă ai trăit toată viaţa în mahala, milady, şi ai avut experienţe groaznice, când vine vorba de salvarea vieţilor, naivitatea ta e incredibilă.

Şocul fu prima emoţie care se citi pe chipul lui Juliette, însă apoi îşi recapătă controlul, ca o prinţesă războinică, pregătită pentru luptă. Trăsăturile ei se tensionară, iar dacă Florian nu greşea, chiar părea mai înaltă.

— Ţi-am admirat realizările şi mereu mi-a plăcut compania ta. Începu să respire sacadat din cauza agitaţiei. Acum îmi dau seama că am greşit când am făcut asta, deoarece, chiar dacă eşti un doctor excelent şi un partener de conversaţie interesant, nu eşti decât un nemernic complet lipsit de compasiune.

Florian o apucă de cot înainte să se gândească la ce făcea. Dumnezeule! Femeia asta era periculoasă. Îl făcuse să nu mai aibă bun-simţ!

Ignorând acest lucru preţ de o clipă, o luă pe Lady Juliette deoparte, ca să-i spună în privat câteva cuvinte. Doar că nu purta mănuşi, fiindcă era acasă, iar ea era îmbrăcată pentru o zi plăcută, rochia ei având mâneci scurte, care îi lăsau braţele goale în faţa atingerii lui.

Pielea ei era catifelată şi minunat de caldă. Îi simţi căldura revărsându-i-se în palmă şi în vârful degetelor. Ea inspiră adânc când el o ţinu puţin mai strâns, iar asta îl forţă să se apropie mai mult. Corpul lui îl atingea pe al ei, într-un efort de a o face conştientă de atingerea lui, la fel cum făcuse ea.

— Oricât de nobilă ar fi, compasiunea nu-şi are locul aici.

Se puse între ea şi ceilalţi aflaţi în cameră. Îi dădu drumul la braţ, însă observă felul în care ea se cutremură, ca şi cum ar fi regretat pierderea atingerii lui. Dintr-odată, voia să-i încurajeze acest sentiment. Dar avea să o facă mai târziu. Acum trebuia să spună altceva.

— Compasiunea nu salvează vieţi, milady. Raţiunea şi experienţa medicală o fac.

Ea clătină din cap, ca şi cum nu ar fi înţeles.

— Cum poţi fi atât de lipsit de sentimente? Cum poţi fi aşa de rece?

Florian tresări, conştient de imaginea rece descrisă de Juliette.

— Nu ar fi bine să mă las ghidat de sentimente în situaţia asta. Îşi îmblânzi vocea, dorind ca ea să vadă cine era sub monstrul pe care îl vedea. Asta nu înseamnă că nu am niciun sentiment sau că îmi lipseşte compasiunea. Dar, ca să fiu cel mai bun doctor, nu am de ales şi trebuie să o ignor ca să iau decizii raţionale.

Îl privi ca şi cum ar fi fost fascinată, mintea ei asimilându-i comentariul. Apoi îl întrebă:

— Mereu ai fost aşa?

Întrebarea îşi făcu loc în pieptul lui, tăindu-i răsuflarea. Cu toate astea, se strădui să îşi învingă panica provocată de întrebarea ei, fiindcă nu era uşor de răspuns. Nu sincer în orice caz, deşi ar fi vrut asta. Din motive pe care nu le putea explica, îşi dorea să se deschidă în faţa ei, chiar şi numai puţin. Poate din cauza expresiei ei pline de speranţă sau pentru că voia să-i câştige încrederea.

— E ceva ce am învăţat să fac în urmă cu mult timp, dezvălui el.

După ce mama lui îi spusese adevărul despre Bartholomew, mult timp îi urase pe ea, pe Armswell şi chiar pe el însuşi. Asta până când îşi alungă sentimentele care îi făceau sufletul bucăţi şi gândi pragmatic.

— Obiectivitatea e mai uşoară şi reduce şansele unei dezamăgiri.

Expresia ei deveni mai blândă şi şopti:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru orice ţi s-a întâmplat. Ochii ei, plini de durere, îi susţinură privirea. Probabil a fost groaznic.

Florian se cutremură din cauza profunzimii observaţiei ei. Privi în altă parte, alungând amintirile neplăcute. Când o privi din nou, îşi recăpătase controlul şi putea vorbi cu acelaşi ton ferm pe care îl folosea când vorbea despre munca lui.

— Mi-a permis să excelez în profesia mea.

Nu avea să piardă timpul gândindu-se de ce îi atinsese uşor mâna şi de ce ea îi dăduse voie şi nu se retrăsese. Însă în acel moment simţi că nu avea de ales. Ea,

pe de altă parte, avea toate motivele să pună mai multă distanţă între ei. Însă rămase unde era, respiraţia ei sacadată trădând tremurul interior.

Captivat, Florian îndrăzni să se apropie, şoptindu-i la ureche:

— Milady, eşti singura care îmi ameninţă calmul. Şi dacă aş fi într-adevăr nemernicul care crezi că sunt, nu aş avea nicio problemă să-ţi demonstrez asta.

— Domnule… Şocată, făcu ochii mari şi întredeschise buzele. Ai uitat de tine.

Florian făcu un pas în spate şi clătină din cap.

Ea înghiţi în sec, iar el observă că pulsul i-o luă razna şi începu să respire mai repede. Poate chiar avea un efect asupra ei. Poate…

— Am nevoie să mă ajuţi, ca banii mei să fie folosiţi în scop nobil cât mai repede posibil. Dintr-odată, deveni foarte serioasă, forţându-l să se întrebe dacă îşi imaginase reacţia ei la atingerea lui. Cu cât vorbim mai mult, cu atât creşte posibilitatea ca boala să se împrăştie şi să se ajungă în punctul în care situaţia nu mai poate fi rezolvată.

Când Florian deschise gura ca să vorbească, ea îl întrerupse.

— Hotărârea de a împuşca oameni nu e răspunsul, Florian. Găsirea unei soluţii este!

Din nou? Era ca un zid care refuza să se dea la o parte.

— Foarte bine. Dar, oricare ar fi soluţia, nu o să implice aducerea pacienţilor cu tifos la St. Agatha. Iar soldaţii rămân unde sunt, cu ordinele primite să acţioneze dacă e necesar.

— Dar…

— Nu e o joacă. Sunt vieţi în joc, iar eu am de gând să salvez cât mai multe, chiar dacă trebuie să mă lupt cu compasiunea ta la fiecare pas. Ignoră roşeaţa care îi copleşi obrajii lui Lady Juliette şi plecă uşor capul. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă ocup de ceilalţi invitaţi.

Fără să-i aştepte răspunsul, Florian se îndepărtă şi se alătură unei conversaţii din celălalt capăt al camerei. Îl

înnebunea gândul de a rămâne lângă Lady Juliette, iar asta nu numai din cauza punctelor de vedere diferite, ci şi din pricina dorinţei pe care nu o mai simţise vreodată. Ce bine ar fi fost dacă subiectul discuţiei nu ar fi fost aşa de incomod sau de inaccesibil! Dar era, iar el ar fi făcut bine să nu uite asta.

Capitolul 9

Deşi Juliette încercă să-l convingă pe Raphe că participarea la mai multe evenimente sociale ar fi fost o pierdere de timp, fratele ei insistă. Nu era dar dacă Raphe spera că ea avea să îşi schimbe părerea despre căsătoria cu unul dintre burlac sau aştepta ca un moştenitor demult dispărut să-şi facă apariţia neaşteptată. Dar asta însemna că, în loc să-şi petreacă seara citind cărţi despre medicină, era din nou forţată să suporte o sală de bal aglomerată.

Iar cum Amelia trebuia să stea acasă, şi Gabriella preferase să îşi petreacă timpul cu Raphe şi copiii lor, Juliette rămăsese în compania familiei Warwick. Seara fu suportabilă doar datorită entuziasmului arătat de Vivien când Juliette pomeni de evenimentul caritabil pe care plănuia să-l organizeze. Cele două participaseră împreună la câteva strângeri de fonduri în sezonul anterior, iar când Vivien găzduise un eveniment pentru ajutorarea persoanelor fără vedere, Juliette o ajutase să-l organizeze.

— Petrecerile în grădină sunt la modă, spuse Vivien.

Cele două stăteau la distanţă de ringul de dans, unde nu erau aşa de mulţi oameni. Cred că ai avea succes dacă ai pune un cort în grădina casei Huntley cu o zonă pentru licitaţie.

— Poate, dar dacă plouă? întrebă Juliette. Până la urmă. Suntem în luna mai, deci se poate întâmpla orice. Cred că o să-l întreb pe fratele meu dacă pot să folosesc sala de bal pentru o petrecere cu ceai.

— Ce original!

— O să pun mese rotunde, cu decoraţiuni pe fiecare şi prăjiturele glazurate în culori vesele.

— O atmosfera destinsă o să ajute licitaţia. Ce fel de obiecte ai de gând să licitezi?

Juliette se gândi o secundă.

— O şi am coşurile obişnuite cu cadouri, dar şi altceva... ceva mai important şi dorit, cum ar fi... îi veni o idee şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Un vals cu Florian.

— Crezi că ar fi de acord cu asta?

— Nu ştiu.

Îşi aminti privirea lui panicată din seara în care ajunsese la balul Hawthorne şi se trezise înconjurat de o mulţime de femei nerăbdătoare. Însă, pe de altă parte, promisese că avea să ajute şi, până la urmă, era pentru o cauză bună.

— Poate că alţi burlaci vor fi de acord să facă la fel, sugeră Vivien. Poţi merge mai departe, să licitezi plimbări în parc sau cu barca pe Serpentine.

Juliette zâmbi.

— Posibilităţile sunt nesfârşite dacă stai să te gândeşti.

Se apropie un lacheu, şi luară amândouă câte un pahar cu limonadă de pe tavă.

— Îţi dai seama cât de norocoasă eşti? întrebă Vivien în timp ce luă o gură din băutură.

— Jenant de norocoasă, recunoscu Juliette. Când Vivien păru surprinsă, adăugă: Sper că nu mă consideri nerecunoscătoare, dar uneori urăsc norocul pe care l-am avut eu şi familia mea. Suntem judecaţi din cauza lui, invidiaţi, criticaţi. Deşi mulţi ne-au primit cu braţele deschise în societate, alţii n-au făcut-o. Şi, deşi Raphe şi Amelia au titluri care îi protejează de critică, eu nu am.

Vivien luă încă o gură din băutură.

— Ştii că ai putea schimba asta.

— Căsătorindu-mă?

— Asta se aşteaptă de la tine. Şi înainte să mă

contrazici, permite-mi să-ţi spun că, atunci când îmbătrâneşti fără cineva lângă tine, te simţi extrem de singură. Când Juliette se încruntă, Vivien îi explică: Soţul mătuşii mele a murit acum 20 de ani. De atunci, eu am fost singura ei însoţitoare, o fată cu 30 de ani mai tânără decât ea.

— Ar fi putut să se recăsătorească.

— Iubirea pe care i-a purtat-o unchiului meu nu i-ar permite asta, şi e păcat. Şi-a petrecut numai cinci ani alături de el şi... Odată, după ce a băut prea mult vin, mi-a spus că erau apropiaţi şi exista o mare pasiune între ei. Am senzaţia că mariajul cu bărbatul potrivit ar putea fi o experienţă minunată.

Juliette văzuse asta în expresiile satisfăcute ale Ameliei şi ale Gabriellei de fiecare dată când îşi vedeau soţii, era adevărat ce spunea Vivien.

— Presupun că e adevărat, dar chiar şi aşa, ce ai vrea să fac? Să mă căsătoresc cu cineva în speranţa că o să meargă?

— Bineînţeles că nu. Dar sigur trebuie să fie cineva care ţi se pare atrăgător.

— Nu mă pot gândi la nimeni.

Ce minciună spusese!

Vivien îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Serios?

— În orice caz, aş vrea mai mult decât atracţie fizică. Mi-aş dori un soţ interesat de mine, cineva cu care pot să vorbesc fără să ne plictisim. Gândurile îi fugiră la Florian, şi fu nevoie de ceva efort ca să le ignore. Din ce am înţeles, majoritatea oamenilor se căsătoresc din interes şi îşi petrec vieţile separat. Aşa că de ce să mă deranjez?

În loc să se gândească la întrebarea ei, aşa cum se aşteptase Juliette, Vivien râse.

— Cred că majoritatea depun eforturi să aibă copii.

Era un argument convingător. Mai ales dacă era să se ia după numeroasele aluzii ale Ameliei. Juliette nu ştia de ce sora ei dădea atâta importanţă acelui aspect al căsătoriei din moment ce refuza să-i dea detalii, insistând

că Juliette avea să descopere singură plăcerea momentului.

Un domn căruia Juliette îi fusese prezentată mai devreme se apropie, ca şi cum ar fi fost invitat să intre în conversaţie.

— Lady Juliette, spuse el, sper că...

— Permite-mi să ţi-o prezint pe draga mea prietenă, domnişoara Vivien Saunders, interveni Juliette.

Ştia că era nepotrivit să-l întrerupă, dar şi el fusese nepoliticos pentru că nu îi băgase în seamă prietena.

— E o plăcere să te cunosc, domnişoară Saunders. Sunt Lord Portham, moştenitorul contelui de Fitzhewitt.

I se adresă lui Vivien cu politeţea tipică oamenilor de rangul lui, însă altfel nu păru interesat de ea.

Vivien, pe de altă parte, străluci. Asta o deranjă pe Juliette, deoarece considera că prietena ei merita la fel de mult ca ea atenţia acelui bărbat. Singura diferenţă era că ea îi putea asigura legătura cu un duce. Doar atât, o treaptă către mai mult prestigiu.

Lord Portham se întoarse din nou spre ea.

— Aşa cum voiam să spun, zise el, evidenţiind greşeala lui Juliette de mai devreme, când îl întrerupsese, sper să mă pot bucura de următorul dans cu tine, milady.

— Mulţumesc, dar am dansat deja destul de mult şi vreau să-mi odihnesc picioarele tot restul serii. Însă domnişoara Saunders este disponibilă.

Şi mai mult decât dispusă să îi ia locul, având în vedere speranţa din privire.

— Îţi sugerez să o inviţi pe ea la dans.

Exact aşa cum bănuise Juliette, politeţea înnăscută a bărbatului îl îndemnă să facă aşa cum îi sugerase ea, fără urmă de neplăcere. Juliette aşteptă până când cei doi ajunseră pe ringul de dans şi se întoarse spre uşa terasei. Avea să treacă o jumătate de oră până să se întoarcă prietena ei, timp în care se putea bucura de o gură de aer.

O briză răcoroasă o mângâie în clipa în care păşi pe terasă, provocându-i un oftat de plăcere. Dumnezeule, ce bine era să fie departe de căldura sufocantă şi zgomotul vocilor! Acolo domnea tăcerea, calmându-i simţurile.

Înaintă spre un grup de doamne şi domni prinşi în conversaţie. Trecu de ei şi coborî scările spre grădină.

Torţele alungau întunericul de jos, lumina intimi atrăgând-o să se apropie. Asta şi făcu, deşi începuse să picure. Însă părea absurd să se întoarcă. Acolo, printre florile adormite şi copaci, simţea că putea în sfârşit să respire, să uite de insistenţa lui Raphe de a-şi găsi un soţ şi de logica enervantă a lui Florian

Se tot gândise la el de la întâlnirea comitetului din urmă cu câteva zile şi la suferinţa pe care o dezvăluise când îi spusese adevărul despre emoţiile lui şi capacitatea de a le ascunde. Cu excepţia situaţiilor care o implicau pe ea. Doar la asta se gândise de atunci. Imaginea lui îi invadase visele, lăsând-o fierbinte şi fără aer în fiecare dimineaţă când se trezea.

Un parfum bogat de liliac umplu aerul în timp ce se plimba pe aleea ce cotea în dreapta. Era pavată cu pietre mari, care permiteau să faci o plimbare silenţioasă. Probabil de aceea, când trecu de colţul casei, persoana care venea spre ea nu o auzise Juliette se lovi de individ cu putere fiind cât pe ce să cadă dacă o mână nu ar fi susţinut-o.

— Oh!

Rămase fără aer şi pentru o clipă se panici îşi ridică mâinile, apucând persoana aceea de umeri ca să se echilibreze. Apoi îngheţă, deoarece mintea ei intră în alertă, avertizând-o că se ţinea de un bărbat neaşteptat de voinic.

— Milady!

„Dumnezeule!”

Bărbatul de care se ţinea nu era străinul de lângă care sperase să plece fără să se umilească. Era Florian, vocea lui fiind un murmur tensionat care îi mângâie linia gâtului. Tresări, tulburată. Mâna lui era în continuare pe spatele ei, degetele strângându-i-o până când pieptul lui fu lipit de sânii ei. Pe scurt, erau prinşi într-o îmbrăţişare destul de scandaloasă. Niciunul nu se mişcă.

Juliette nu ştia de ce Florian nu îi dădu drumul. Poate că era prea şocat ca să facă asta, membrele fiindu-i îngheţate. Şi nu înţelegea de ce nu se dădu pur şi simplu în

spate sau nu îl împinse într-o parte. Singurul motiv era că voia să savureze mai mult acel moment. Voia să exploreze anumite aspecte ale bărbatului pe care distanţa nu îi permitea să le observe. Cum ar fi fost părul lui care îi gâdila sprânceana, felul în care parfumul lui piperat o atrăgea mai aproape şi forţa cu care el o ţinea, arătându-i că era în siguranţă în braţele lui.

Ce gând alarmant de delicios!

Un sunet sugrumat îi ieşi din gât şi în sfârşit se mişcă, ceea ce îl făcu pe Florian să îi dea drumul uşor.

— Îmi cer scuze. Tonul lui nu dădu de gol nimic din ce gândea. Sper că eşti bine.

— Da, sigur că da. De fapt, cred că eu trebuie să-ţi cer scuze.

Când Florian ridică o sprânceană, ea explică:

— Dacă nu aş fi mers aşa de repede, probabil nu ne-am fi lovit.

— Mare păcat ar fi fost!

Comentariul lui o şocă, dar nu din cauza implicaţiilor, ci din pricina tonului. Florian păruse amuzat, vorbind cu totul altfel faţă de ultima oară.

— Cum ne-am lovit unul de celălalt, ai vrea să faci un tur al grădinii cu mine?

Îi întinse braţul.

Juliette se uită la bărbatul care îi învolbura stomacul, apoi privi în jur.

— Nu ar fi nepotrivit fără să fie altcineva în preajmă?

— Atât timp cât stăm departe de colţurile întunecate şi nu ne îndepărtăm prea mult de casă, nu văd de ce ar avea cineva ceva de comentat.

Nesigură, Juliette se luptă cu amalgamul de sentimente. Nu voia să-l insulte pe Florian refuzându-l. Însă nu putea nega admiraţia pe care i-o purta şi nici atracţia pe care o simţea faţă de el. Acum că ştia ce însemna să fie ţinută de el în braţe, voia să experimenteze din nou asta. Ceea ce era periculos.

Cu toate astea, o plimbare privată cu el era ocazia perfectă să vorbească despre ideea strângerii de fonduri pe

care o plănuia. Era important, deoarece avea nevoie ca el să fie de acord cu licitaţia. Aşa că îşi puse mâna pe braţul lui şi îl lăsă să o conducă, conştientă din nou de puterea pe care o emana nu numai prin postură, ci şi prin mers.

După ce făcură câţiva paşi, iar ea se gândi la cele mai potrivite cuvinte, spuse:

— Am hotărât ca primul eveniment caritabil pe care o să-l găzduiesc pentru Spitalul St. Agatha o să fie o petrecere cu ceai la casa Huntley.

— Nu e mai obişnuită o petrecere în grădină?

— Poate, dar cred că, dacă fac cum vreau eu, evenimentul o să fie un succes. Făcu o pauză, după care spuse: Mai ales având în vedere obiectele pe care am de gând să le licitez.

— Poftim?

Vocea lui era joasă, senzuală şi îi distrăgea atenţia.

Ea se îndreptă de spate.

— Având în vedere popularitatea ta din ce în ce mai mare, cred că promisiunea unui dans cu tine ar fi un imbold grozav să…

— Poftim?

Florian se opri imediat şi cumva ajunse mai aproape de ea. Stomacul lui Juliette se învolbură, iar un fior îi trecu pe şira spinării.

— Ei bine… Se strădui să-şi revină, ca să poată vorbi. Cred că multe femei vor licita pentru a dansa cu tine.

— Nu.

— Mai ales dacă dansul respectiv este un vals, zise ea, ignorând refuzul lui. Îndrăznesc să spun că fiecare debutantă o să profite de o asemenea ocazie.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos şi îi şopti la ureche:

— Vorbeşti din experienţă, milady?

Agitată din cauza flirtului şi neştiind cum să abordeze situaţia, Juliette nu spuse nimic şi continuă să meargă pe alee, distanţându-se de el în timp ce încerca să-şi revină. Paşii lui se auzeau în spatele ei, atenţi, dar fermi. Pulsul lui Juliette o luă razna.

Drumul din faţă se împărţi în două direcţii, iar când

Juliette o luă spre stânga, Florian o prinse de cot şi o îndrumă spre dreapta, în capătul grădinii.

— Credeam că ai spus că trebuie să stăm aproape de casă.

Bunul-simţ se lupta cu entuziasmul anticipării.

— O să răspunzi la întrebare?

Florian îi vorbi mai aproape de ureche decât se aşteptase, făcând-o să tremure ca răspuns.

— Mi-a plăcut foarte mult să dansez cu tine, Florian.

Asta o întrebase? Abia îşi putea aminti.

— Şi mie cu tine, dar asta nu înseamnă că sunt nerăbdător să dansez cu altcineva.

Juliette recunoscu complimentul, dar ştiu că trebuia să se concentreze asupra ideii ei.

— E pentru o cauză nobilă.

— Îmi dau seama, dar chiar e necesar?

— Nu, bineînţeles că nu. Dacă nu vrei, pot să mă gândesc la altceva. E doar o idee.

Aleea se îngustă, aşa că o trase mai aproape, destul ca ea să se bucure din nou de parfumul lui şi să savureze senzaţia braţului lipit de al ei.

Se lăsă tăcerea între ei preţ de câteva clipe, după care el spuse:

— O să mă gândesc şi te anunţ până mâine după-amiază.

— Dar…

— Ne confruntăm cu probleme mari, milady. E important să strângem cât mai mulţi bani, aşa că nu ar fi corect ca eu să stric şansa unui eveniment de succes doar pentru că nu vreau să valsez.

— Mulţumesc, Florian.

Nu putu să-şi reţină un zâmbet. Sperând să-l facă să se relaxeze, Juliette apelă la umor.

— Ştii, pentru un bărbat care susţine că nu îi place, eşti remarcabil de bun. Chiar dacă abilităţile tale de pe ringul de dans nu sunt cea mai bună calitate a ta.

— Nu sunt? întrebă el, în timp ce îşi înăbuşi un hohot de râs, vocea lui fiind mai relaxată decât înainte.

Lui Juliette îi plăcu această latură jucăuşă a lui Florian şi îi aprecie deschiderea de a o lăsa să o vadă, aşa că îi zâmbi în timp ce mergeau şi aproape că se împiedică atunci când el îi zâmbi drept răspuns. Efectul fu devastator, deoarece, oricât de chipeş părea când avea o mină serioasă, era mult mai fascinant aşa.

Începu să tremure şi i se înmuiară picioarele. Îi luă o clipă ca să-şi dea seama că nu îi răspunsese.

— Nu… Privi în altă parte, în întuneric, şi spuse primul lucru care îi veni în minte: Eşti un doctor foarte priceput. Se lăsă o tăcere grea când Juliette îşi dădu seama că spusese ceva evident, aşa că se grăbi să adauge: Felul în care i-ai salvat pe acei trei băieţi de la înec luna trecută, după ce un alt doctor îi declarase morţi, a fost remarcabil. Cum ai reuşit?

— Am folosit metode promovate de Humane Society. Munca lor despre resuscitarea victimelor înecului este incredibilă şi a fost folosită cu eficienţă decenii întregi. Unul dintre membri chiar a inventat un instrument care trimite şocuri la inimă, asta dacă respiraţia gură la gură şi presiunea pe piept nu sunt îndeajuns.

Uimită şi dorind să afle mai multe, Juliette întrebă:

— Aşa i-ai salvat pe băieţi? Cu un asemenea instrument?

— Parţial. Făcu o pauză, după care spuse: Numai unul dintre ei a avut nevoie. Ceilalţi doi şi-au revenit destul de repede când i-am ţinut de nas.

— Au avut noroc că ai fost acolo, spuse ea. La fel de norocoasă ca Lady Ingram, când te-ai hotărât să o tai şi să-i scoţi copilul.

— Am făcut mai multe operaţii de cezariană, milady. Tonul lui sugera că se întorsese la expresia lui serioasă. Procedura nu este foarte complicată.

— Atunci cum rămâne cu operaţia pe care ai făcut-o pe inima unui bărbat viu acum câteva luni?

Florian se opri şi îi dădu drumul la braţ, ca să o poată privi în faţă. Cum drumul era foarte îngust, chipul lui era acum la numai câţiva centimetri, atât de aproape, încât

Juliette putea vedea torţele din apropiere reflectate în ochii lui.

— Oricât de mult îţi apreciez admiraţia, trebuie să ştii că nu am operat direct inima, ci pericardul care o înconjoară. Nu am făcut decât să-l copiez pe chirurgul spaniol Francisco Romero, care a făcut asta în urmă cu 20 de ani.

Juliette îl privi fix.

— De ce îţi tot minimalizezi realizările?

Chiar voia să afle, deoarece, din punctul ei de vedere, Florian era incredibil.

— De ce eşti aşa de interesată de munca mea? replică el.

Lui Juliette nu îi plăcu schimbarea subiectului, aşa că ridică din umeri şi îşi coborî privirea.

— Citesc ziarele. Articolele despre oamenii care mă interesează. Când se uită în sus, fu şocată de intensitatea cu care o privea Florian. Simţi cum obrajii încep să-i fie cuprinşi de o fierbinţeală care putea arde soarele. Nu sunt obsesivă, dacă la asta te gândeşti, dar cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât te respect mai mult. Eu... e motivul pentru care am vrut ca fondurile mele să-ţi fie puse la dispoziţie, deoarece cred că eşti cel mai bun doctor în viaţă.

— Serios?

Îngrijorată că avea să o înţeleagă greşit, deşi ar fi avut dreptate să facă asta, ea continuă, în speranţa că îi putea distrage atenţia de la ceea ce tocmai îi dezvăluise.

— Ştiu că mă consideri naivă şi depăşită de situaţie în ceea ce priveşte epidemia de tifos. Când Florian deschise gura, ca şi cum ar fi vrut s-o contrazică, ea continuă repede: Şi ai dreptate.

Florian închise gura, iar asta îi dădu lui Juliette şansa să continue. Juliette avu nevoie să se mişte în timp ce vorbea, ca să scape de intensitatea privirii lui, aşa că începu să se plimbe, urmată îndeaproape de el.

— Îmi lipseşte experienţa, aşa că, dacă tu consideri că lucrul cel mai bun e să le ceri soldaţilor să împuşte pe

oricine încearcă să plece din St. Giles, nu o să mă mai cert cu tine.

— Apropo, nu am spus niciodată că ar trebui să-i împuşte mortal.

— Ai dreptate, zise ea. Am făcut o presupunere prostească.

Mâna lui îi atinse braţul deasupra cotului şi, deşi purta mănuşi, atingerea tot îi trimise un val de căldură în corp. Ritmul lent în care mergeau, lumina palidă a torţelor şi aerul delicat al serii crea o atmosferă intimă, potrivită pentru dragoste.

„Stai! Ce anume?”

Inima ei tresări la acel gând, însă nu putea nega ce simţea. Întregul ei corp murmura, plin de aşteptare, şi totul din cauza atingerii lui. Acea atingere fu surprinzătoare, iar acum degetele lui o strângeau mai tare, trăgând-o din nou spre el. Senzaţia nu făcu decât să crească atunci când Florian spuse pe un ton jos:

— Nu cred că eşti naivă, milady. Cel puţin nu mai cred asta.

Juliette îl privi, surprinsă de vorbele lui.

— Eşti foarte sincer.

— M-ai crezut altfel?

Ea clătină din cap. Mâna lui încă era pe braţul ei, ca şi cum ar fi uitat-o acolo.

— Nu.

Florian se apropie, copleşind-o cu statura lui.

— Mereu am încercat să fiu cât mai practic. Când lucrez, dau în mod conştient emoţiile la o parte, permiţându-mi să fiu critic, logic şi etic. Rareori îmi pierd cumpătul şi, cu toate astea, ai reuşit să mă provoci să fac asta. Chiar în public.

— Îmi cer scuze.

— Nu sunt decât un bărbat, iar ca majoritatea bărbaţilor, am defectele mele, aşa cum sunt sigur că ţi-ai dat seama. Aşa că te îndemn să nu mă pui pe un piedestal pe care nu-l merit. Pur şi simplu suntem doi oameni diferiţi. Niciunul nu merită mai multă sau mai puţină atenţie decât

celălalt.

— Eu…

— Permite-mi să termin! Degetul lui îi mângâie pielea, în încercarea de a o liniști, însă nu făcu decât să-i provoace fiori. Florian începu să meargă, însoţind-o pe o alee mai scurtă, care ducea direct spre casă. Nu ai avut o viaţă uşoară, continuă el, însă experienţa nu ţi-a diminuat bunătatea. Ba chiar te-a transformat într-o femeie care vrea să salveze oamenii cu o disperare pe care nu am mai văzut-o vreodată. Înseamnă că nu ai nevoie de îndrumare? Bineînţeles că nu, dar poate fi obţinută foarte uşor. Ce contează cel mai mult e ambiţia cu care înfrunţi adversitatea, deoarece e ceva ce nu poate fi învăţat. Fie e în tine, fie nu.

— Mulţumesc.

Merseră puţin în tăcere, după care el adăugă:

— Trebuie să ştii că te respect foarte mult, milady.

Când ajunseră la treptele care duceau către casă, Florian se uită spre terasă, ca şi cum s-ar fi asigurat că nu erau priviţi. Îi dădu drumul la braţ şi făcu un pas în spate.

— Ar trebui să ştii că ăsta e singurul lucru care mă opreşte să te sărut cu pasiune.

Juliette îl privi de parcă nu auzise bine înainte să-l întrebe, Florian făcu o plecăciune şi îi ură o seară plăcută. Apoi plecă brusc, lăsând-o singură şi mai confuză decât fusese vreodată în viaţa ei.

Capitolul 10

Florian părăsi reşedinţa Brand în grabă. Trebuia să ajungă acasă cât mai repede posibil, ca să se închidă în birou şi să găsească alinare în sticla de brandy care îl aştepta acolo. Dumnezeule, ce haos era în viaţa lui!

Lady Juliette fusese încântătoare în acea seară, ca de obicei, rochia ei albă diafană îmbrăţişându-i corpul delicat într-un fel făcut să aţâţe. Asta şi făcuse. Abia reuşise să-şi

ia ochii de la decolteul ei voluptuos sau de la dantela care îi susţinea rochia. Cât de uşor ar fi fost să o tragă în jos, peste umeri, şi să o desfacă... Fusese imposibil să se gândească la altceva după ce o ţinuse în braţe. Lipită de el, chiar din întâmplare, Lady Juliette îl făcuse conştient de delicateţea ei feminină şi de parfumul captivant care o însoţea mereu.

Iar el o ţinuse aproape mai mult decât fusese necesar, alarmant de dornic să nu-i dea drumul. Spre uimirea lui, simţise că şi ea fusese cuprinsă de aceleaşi emoţii, ritmul rapid al inimii ei şi respiraţia ţinând ritmul cu al lui, spunându-i că amândoi erau la fel de conştienţi de situaţie şi împărtăşeau aceeaşi dorinţă. Iniţial, nu fusese clar, însă mai târziu, când Florian o atinse impulsiv şi scandalos pe braţ şi îi mângâiase pielea cu degetul mare, îi observase respiraţia întretăiată şi îi văzuse privirea coborâtă spre gura lui şi buzele întredeschise, pregătindu-se pentru sărutul care nu mai venise.

Se întrebă dacă Lady Juliette era conştientă de cât de pregătită fusese să îi accepte avansurile. Puţin probabil, având în vedere cât de tânără era. Cu siguranţă, nu avea deloc experienţă în arta seducţiei. Mai ales la cât de protector fusese fratele ei până atunci. Se părea însă că avea încredere în familia Warwick că o să aibă grijă de ea, însă tânăra reuşise să scape privirii lor atente când se strecurase în grădină. Nimeni nu venise să o caute, poate pentru că se gândiseră că stătea cu domnişoara Saunders. Florian le văzuse pe cele două femei împreună în timp ce se îndreptase spre terasă şi se hotărâse să nu le abordeze.

În schimb, îl găsise ea, chiar dacă din întâmplare.

Însă intimitatea pe care o împărtăşiseră nu numai prin atingere, ci şi prin conversaţie trezise în el o senzaţie pe care nu o mai experimentase în compania altcuiva. Fusese surprins să descopere cât de multe ştia despre el şi fusese flatat de complimentele lui Lady Juliette.

Iniţial, începuse să practice medicina cu intenţia de a îndrepta o parte din râul pe care îl tăcuse tatăl lui în lume. Pur şi simplu, dorise să echilibreze balanţa. Însă apoi

începuse să o practice cu uşurinţă, fascinaţia lui pentru descoperiri medicale şi noi metode chirurgicale ambiţionându-l să afle mai multe. Învăţase din greu, impresionându-şi mentorii cu insistenţa de a găsi cel mai bun tratament disponibil pentru pacienţii lui.

Faptul că observase aprecierea lui Lady Juliette pentru realizările lui şi că interesul ei mergea dincolo de o conversaţie politicoasă nu făcuse decât s-o dorească mai mult. Era întruchiparea tentaţiei, chiar dacă părea o femeie pe care nu avea de ce să o dorească, nici măcar după ce titlul avea să fie al lui. În mod ironic, societatea ar fi spus că tânăra nu era destul de bună pentru el. Mai ales după ce devenea duce.

Însă nu ar fi avut dreptate.

Acei oameni îl ştiau drept nepotul unui conte, un membru integru al societăţii şi doctorul la care apelau majoritatea când erau bolnavi. Nu ştiau nimic despre monstrul care îi fusese tată şi despre felul groaznic în care se întâmplase totul. Ar fi fost dincolo de cruzime să o supună pe Lady Juliette unei asemenea ruşini stânjenitoare Era mai bine să o uite înainte să fie prea târziu.

Ceea ce ar fi fost mai uşor de spus decât de făcut din moment ce acum lucrau împreună.

Gemând, îşi trecu degetele prin păr şi chemă o birjă. Peste zece minute, ajunse acasă, intră pe uşa principală şi o închise după el. Avea în total trei servitori: Baker, bărbatul care se ocupa de treburile lui, care era şi majordom, Jillian, menajera, şi doamna Croft, bucătăreasa, însă niciunul nu stătea peste noapte. Două scrisori erau aruncate pe podea, una cu sigiliul unchiului său. Le ridică pe amândouă, îşi aruncă mănuşile pe masa din apropiere şi se îndreptă spre birou

Aprinse focul în şemineu şi căută sticla de brandy pe care abia aştepta să o savureze. Bău un pahar plin, după care îl umplu din nou şi se lăsă în cel mai apropiat scaun.

Lăsă paharul deoparte, îşi întinse picioarele şi luă scrisoarea unchiului său, deschizând sigiliul şi studiind foaia albă.

Florian,

Afacerile mele sunt acum în ordine. Au fost puse deoparte fonduri pentru mătuşa ta, iar secretarul meu a trimis scrisori administratorilor proprietăţilor mele, instruindu-i pe îngrijitori şi pe servitori ce să facă după ce mor. Sper că asta o să-ţi uşureze tranziţia.

Cu sinceritate,

George Talcott

Trăgând aer în piept, Florian deschise a doua scrisoare şi îngheţă.

Intenţia ta de a salva St. Giles îmi încurcă planul de a distruge locul acela. Uită de oamenii care locuiesc acolo, Florian! Altfel, cei mai apropiaţi şi dragi ne vor suporta consecinţele.

Bărbatul se îndreptă de spate, apoi se aplecă şi citi din nou biletul, după care îl mototoli şi îl aruncă în foc. Un singur bărbat îl putea ameninţa aşa, doar că nu avea cum să fie el. Era posibil? Nu avea cum. Era absurd să creadă că William Mortedge, investitorul american pe care oamenii îl primiseră cu braţele deschise, şi Bartholomew erau una şi aceeaşi persoană. Orice asemănări existau între cei doi bărbaţi erau mai mult ca sigur coincidenţe. Ceea ce îl făcu pe Florian şi mai curios să afle cine trimisese scrisoarea şi de ce acea persoană voia ca oamenii din St. Giles să sufere.

*

În dimineaţa următoare Florian se trezi la ora şapte fix. După ce se îmbrăcă, coborî în salon, unde devoră două ouă, nişte şuncă, o roşie şi o felie de pâine prăjită, după care bău o cană de ceai şi se îndreptă spre birou. Poate ar fi trebuit să-i spună lui Baker despre ameninţare.

Tocmai se gândea la asta când o bătaie puternică în uşa din faţă îl opri. Florian o deschise şi îl văzu pe fratele lui, cu o expresie fericită pe chip.

— Bună dimineaţa, Henry.

Deschise uşa ceva mai mult şi se dădu într-o parte, ca Henry să poată intra.

— Sunt surprins să te văd aşa devreme. Puteam să pariez pe o mie de lire că încă eşti în pat.

Henry zâmbi.

— Încă nu am dormit.

Începu să îşi scoată mănuşile, în timp ce-l urma pe Florian în birou, unde Baker era ocupat cu registrele contabile.

— Poţi să ne laşi singuri? îi ceru Florian servitorului său.

Baker era deja în picioare şi strângea hârtiile. Peste o clipă era plecat, lăsându-i pe Florian şi pe Henry singuri.

— Noapte plină la club?

Florian îi făcu semn lui Henry să ia loc.

— E nevoie de devotament ca să conduci o afacere. Sigur înţelegi asta, având în vedere cât de ocupat eşti.

Henry se aşeză, ca şi Florian.

— În plus, era imposibil să mă odihnesc după ce am citit titlul din *Mayfair Chronicle* din dimineaţa asta. L-ai văzut?

— Nu încă, răspunse Florian.

Henry zâmbi.

— Ai fost numit în mod oficial cel mai eligibil burlac al sezonului.

Florian se înecă.

— Poftim?

Ochii fratelui său erau plini de amuzament.

— Nu te-ai gândit că o să fii, la cât de nerăbdătoare erau tinerele să danseze cu tine? În scurt timp, o să fii singurul duce necăsătorit din ţară. Dacă adaugi la asta tinereţea ta şi – Henry ridică din sprâncene – faptul că eşti chipeş, cred că deja le-ai creat multora fluturi în stomac. Sincer, o să fie o uşurare să scap de o parte din atenţie.

— Da, îi răspunse Florian sec. Ce greu trebuie să fie pentru tine să fii urmărit de toate acele femei!

Henry oftă teatral.

— Poate să fie epuizant, trebuie să recunosc. Dar divagăm. Ce vreau să ştiu e care este planul tău.

— Planul meu?

Florian clătină din cap, ameţit de tonul fratelui său.

— Nu am niciun plan, doar să caut o soluţie pentru problema epidemiei.

— Aşa e, încuviinţă Henry. Sunt de acord că asta trebuie să fie o prioritate, dar nu înseamnă că nu poţi să începi să te gândeşti la urmaşi.

— Poftim?

Henry ridică din umeri, ca şi cum nu ar fi sugerat ca Florian să-şi întoarcă viaţa pe dos.

— Eşti moştenitorul unchiului George.

— Sunt conştient de asta, zise Florian.

Nu îi plăcea direcţia în care o luase conversaţia.

— Atunci ştii că ai responsabilităţi pe care nu le aveai înainte. E limpede că unchiul George vrea moştenitori, altfel nu s-ar fi sinchisit să facă tot acest efort, ceea ce înseamnă că trebuie să te căsătoreşti şi să ai copii, ca favoarea pe care i-a cerut-o regelui să nu fie degeaba.

„La naiba!”

Florian se uită la Henry. De multe ori, uita cât de perspicace putea fi fratele lui, deoarece ascundea asta în spatele unei faţade de indiferenţă şarmantă.

— Poate că ar trebui să te gândeşti la propriul tău viitor matrimonial. Doar eşti mai mare decât mine. Nu ar trebui să te grăbeşti la altar înaintea mea?

— Ai dreptate, Florian. Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Afirmaţia lui fu surprinzătoare. Problema e că vreau o potrivire din dragoste, iar asta nu e uşor de găsit.

Florian clipi. Ce naiba se întâmpla?

— Doar nu vorbeşti serios?

— De ce?

— Pentru că eşti cine eşti! Ai făcut eforturi să-ţi creezi o anumită reputaţie, fiind cunoscut drept cel mai notoriu

crai din Londra. Iar acum spui că vrei să te îndrăgosteşti şi să pregăteşti o cameră pentru copii?

Se întorsese lumea cu fundul în sus?

— Trebuie să ne maturizăm la un moment dat, Florian, şi să devenim responsabili. În curând, o să împlinesc 33 de ani, în timp ce tu te apropii de 31. Odată ce o să revendici titlul pe care ţi-l lasă unchiul George, lumea ta o să se schimbe. O să vezi.

Exact de asta se temea Florian.

— Am fost asigurat că nimic nu o să se schimbe, că o să pot practica medicina în continuare, în timp ce angajaţii mei se ocupă de treburile ducale.

— Ce amăgire fermecătoare!

Henry zâmbi, dar Florian simţi o strângere în piept. Amuzamentul din privirea lui Henry dispăru, iar dintr-odată deveni extrem de serios.

— Eşti un bărbat de onoare, Florian, şi tocmai de asta ştiu că o să-ţi faci datoria. Şi cu femeia potrivită alături, nu ar trebui să fie mai greu. Ba dimpotrivă.

O imagine cu Lady Juliette înconjurată de lumina aurie a torţelor îi veni în minte. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Henry spuse:

— Am auzit că ai început să colaborezi la spital cu sora ducelui de Huntley, Lady Juliette.

Controlându-şi trăsăturile pentru a nu dezvălui nicio urmă de emoţie, Florian îi aruncă fratelui său cea mai sinceră privire.

— Aşa e.

— Şi?

Dumnezeule! Uneori, Henry era mai rău decât femeile care bârfeau. Bărbatul adora intrigile şi nu avea stare până când nu obţinea destule informaţii care să-i satisfacă curiozitatea.

— Şi ce?

— Ei bine, te-am văzut valsând cu ea de două ori.

— Şi ce?

Florian hotărî că modul cel mai bun de a aborda situaţia era să simuleze ignoranţa.

Henry clătină din cap, ca şi cum Florian ar fi fost cea mai imposibilă persoană cu care vorbise vreodată.

— Ai continuat să îi ţii companie după ce s-au terminat dansurile.

— Doar pentru că mi s-a părut captivantă.

— Şi superbă. Henry zâmbi, cu un licăr cunoscător în ochi. Să fim serioşi! Trebuie să recunoşti că e incredibil de frumoasă. Când mă gândesc că acum ai plăcerea de a fi alături de ea în mod regulat, aproape că sunt gelos.

Florian se încruntă. Nu-i plăcu deloc comentariul lui Henry, deoarece sugera interes. Asta nu putea însemna decât că… Se îndreptă de spate, atent să nu dezvăluie sentimentul de posesivitate subit care îl cuprinsese, folosind un ton nonşalant.

— Recunosc că e plăcută privirii, dar asta nu e suficient când e vorba de un ataşament permanent.

— Nici măcar nu sugeram o asemenea posibilitate. Ciudat că ai făcut tu asta!

Se aplecă în faţă, iar Florian se blestemă pentru că nu-şi alesese cuvintele mai cu atenţie.

— Deci ţi se pare atrăgătoare şi, cu toate astea, sugerezi că pentru o căsătorie e nevoie de mai mult decât de calităţi fizice. Oare şi tu visezi la o potrivire din dragoste?

— Nu.

Enervat, Florian se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră, îşi strânse pumnii şi încercă să-şi recapete controlul.

— Henry, dacă aş căuta o mireasă, ceea ce nu e cazul, Lady Juliette nu ar fi candidată pe lista mea. E prea tânără, felul ei de a fi e prea blând şi cuminte pentru un bărbat ca mine. Ar fi incredibil de nefericită dacă ar deveni soţia mea, în timp ce eu…

— Da?

„Aş distruge-o”.

— Nu contează, din moment ce asta e doar o noţiune ipotetică.

Cu toate acestea, când rosti acele vorbe, dând glas

gândurilor lui, ideea de a o curta deveni reală. Oricât de nepotrivită i se păru, îl umplu pe Florian de senzaţia pierderii a ceva ce nu avusese niciodată. În ciuda trecutului ei, era perfectă, în timp ce el era pătat de faptele lui. Şi asta fără să ia în considerare potenţialele implicaţii ale întoarcerii lui Bartholomew. Nu. Ar fi fost egoist din partea lui să o curteze.

— Ei bine, ar putea fi mai mult. Henry se uită fix la Florian. Am văzut cum se uită la tine când vorbeşti.

Florian încercă să nu-i ceară fratelui său să detalieze, însă nu reuşi.

— Ce vrei să spui?

— Te admiră.

— Ah!

Nu era nimic nou. Până şi ea recunoscuse asta cu o seară în urmă.

— Recent însă, ceva din ea s-a schimbat. Am observat la balul Brighton.

Florian se uită la Henry, care părea încântat de el însuşi, şi în cele din urmă întrebă:

— Ce anume?

Henry se ridică şi îl privi pe fratele său. Râse.

— Pentru un bărbat care insistă că nu e interesat, pari să te aprinzi destul de mult din cauza asta.

Florian scrâşni din dinţi şi îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, rugându-se să aibă răbdare.

— Să spunem doar că m-ai făcut curios.

Henry râse la acel comentariu acid şi se întoarse spre uşă. Acolo se opri şi îl privi.

— Străluceşte când e în preajma ta, Florian. Niciodată nu am văzut o lady care să facă asta.

Făcu un semn cu capul şi ieşi din cameră, lăsându-l pe Florian fără cuvinte. Acesta se uită la uşa pe care ieşise fratele lui şi încercă să înţeleagă ceea ce tocmai îi spusese. Deşi întâlnirea de seara trecută îl făcuse să creadă că Lady Juliette reacţiona la prezenţa lui în acelaşi fel în care o făcea el lângă ea, confirmarea lui Henry transformă asta în certitudine. Bucuria îi curse prin vene, ca nişte raze de

soare care se revărsau printre norii gri.

Îşi dădu seama cât de nerăbdător era să o vadă din nou, să îi audă părerile şi să o înfrunte. Într-un timp atât de scurt, devenise persoana de care îi era cel mai dor când nu erau împreună. Tocmai asta îi dădu şi mai multe motive să o evite. Mai ales având în vedere biletul ameninţător pe care îl primise.

Cu acel gând neplăcut în minte, Florian se duse să-şi strângă lucrurile ca să plece la spital. Avea de lucru şi nu-şi permitea să fie distras.

*

Juliette îşi plimbă degetele pe mătasea rochiei, bucurându-se de senzaţia alunecoasă şi de culorile vibrante. În cealaltă parte a camerei, sora ei studia o muselină crem.

— Ce crezi? întrebă Amelia, după ce una dintre vânzătoare tăia câţiva metri. Bucata era acum pe tejghea, împreună cu o selecţie de garnituri. Pe care le-ai alege?

Juliette ridică o bucată îngustă de fundă din dantelă de culoarea fildeşului şi o ridică în dreptul materialului.

— O să arate drăguţ.

Cu numai trei săptămâni până la naştere, Amelia dădea comandă pentru o rochie de botez. Având în vedere starea ei, era imposibil să iasă fără să fie ţinta unor încruntături şi comentarii şoptite, însă detesta ideea de a sta în pat sau de a rămâne în casă. Voia să fie activă şi, cum Florian fusese de acord cu acea idee, asigurând-o că femeile din majoritatea celorlalte culturi decât cele occidentale nu făceau schimbări majore în vieţile lor când erau însărcinate, se hotărâse să facă şi ea asta.

— Sunt de acord, spuse Amelia despre alegerea lui Juliette.

Croitoreasa tăie garnitura, în timp ce Juliette privi, îi veni o idee şi îşi muşcă buza, întrebându-se dacă putea să îi ceară ajutor femeii. Având în vedere câţi oameni se bazau pe spital, se hotărî măcar să încerce.

— Mă întrebam… O să găzduiesc un eveniment de strângere de fonduri în câteva zile, ca să-i ajut pe bolnavii din Londra. Ai vrea să donezi ceva pentru licitaţie?

Croitoreasa făcu o pauză. Se gândi o clipă, timp în care Juliette îşi ţinu respiraţia. În cele din urmă, zâmbi.

— Am o rochie în spate, făcută de una dintre croitoresele mele când i-am testat abilităţile ca s-o angajez. Eşti bine-venită să o iei, atât timp cât spui de unde a venit.

— Bineînţeles.

Juliette îi mulţumi femeii şi ieşi din magazin entuziasmată. După ce avea să o ducă pe Amelia acasă, voia să intre şi în alte magazine, în speranţa că putea obţine şi alte obiecte care i-ar interesa pe participanţii la eveniment.

— Julie, ştiu că ai multă energie, dar poţi să mergi mai încet? o întrebă Amelia în timp ce mergeau spre casa Coventry.

— Bineînţeles. Juliette încetini şi se uită la sora ei. Cum te simţi?

— Sunt mai mult decât pregătită să nasc. Mă doare spatele de câteva săptămâni şi nu-mi place că nu-mi pot atinge picioarele.

Juliette zâmbi.

— O să fie minunat să-ţi întâlneşti fiul sau fiica.

— Thomas o să fie din nou tată, iar eu o să devin mama unui copil născut de mine. Încă nu sunt pregătită.

— După cum spune Gabriella, o să fii în clipa în care o să-ţi ţii copilul în braţe.

Cotiră pe Picadilly, iar Amelia o luă de braţ pe Juliette.

— Nu visezi şi tu să devii mamă într-o zi?

— Bineînţeles că da. Doar că nu-mi place atitudinea „căsătoreşte-te acum sau o să fii distrusă” pe care o are toată lumea. Asta face toată experienţa neplăcută.

— Ştiu ce vrei să spui. Asta mă face şi mai recunoscătoare pentru cât de repede am reuşit să mă căsătoresc cu bărbatul visurilor mele. Ochii Ameliei licăriră de fericire. Însă Raphe a fost de acord să nu pună presiune pe tine să-ţi găseşti pe cineva cât mai repede, deci asta o

să facă sezonul şi mai plăcut pentru tine.

— Aşa e. Mai ales că acum mă pot concentra asupra altor lucruri fără să simt că-l dezamăgesc. Îşi privi sora. Ai primit invitaţia pe care am trimis-o pentru evenimentul de strângere de fonduri?

— Da.

— Organizarea a implicat multă muncă, pregătirea coşurilor cu cadouri şi comandarea florilor pentru mese. Poate că ar fi fost mai bine dacă aş fi ales să ţin evenimentul săptămâna viitoare, dar având în vedere nevoia spitalului de fonduri, m-am grăbit şi... Ah, sper că o să fie un succes!

— Sunt sigură că o să fie. Amelia ezită înainte să întrebe: Florian te ajută cu organizarea?

— Nu chiar. A fost prea ocupat cu ridicarea unei clinici în St. Giles şi tratarea pacienţilor. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Vivien s-a oferit să mă ajute, iar experienţa ei în asemenea lucruri a fost valoroasă. Nu mai avem nevoie decât de nişte retuşuri până să fim cu totul gata.

— Deci nu l-ai văzut pe Florian prea mult?

Alertată de interesul surorii ei, Juliette spuse:

— Nu mai mult decât te-ai aştepta în asemenea circumstanţe.

— Hm...

— Ce e?

Amelia ridică din umeri.

— Nu ştiu. Începusem să mă gândesc că poate e vorba de un fel de curtare neobişnuită.

Juliette se opri.

— Doar nu vorbeşti serios. Încercă să râdă, în încercarea de a face să pară stupidă o asemenea idee. Să mă curteze? Serios?

Însă, în timp ce spuse asta, îşi dădu seama cât de mult îşi dorea ca sora ei să aibă dreptate. Iar gândul acela îi alungă entuziasmul şi îi provocă un nod în stomac.

— Nu e o idee chiar aşa de stupidă, rosti Amelia Mai ales că interacţiunea ta cu el nu a fost limitată doar la muncă. Gabriella spune că ai valsat cu el în două ocazii. A

mai zis că păreai să te simţi foarte confortabil în compania lui.

— Şi? Asta nu înseamnă nimic, Amelia.

— Ar trebui să însemne, când te gândeşti la bărbatul despre care vorbim. E cunoscut pentru faptul că e intimidant şi, cu toate astea, ai fost văzută prinsă în conversaţie cu el şi…

— Văd că povestea Gabriellei nu s-a limitat doar la dans.

Când Amelia făcu un semn cu mâna, Juliette dădu din mână.

— Te concentrezi prea mult asupra unor detalii minore.

— Serios? întrebă Amelia.

— Da. De ce trebuie să se tragă atâtea concluzii când o femeie vorbeşte mai mult cu un bărbat? Florian e pur şi simplu mai fascinant decât orice alt bărbat pe care l-am întâlnit. Ştii că îmi place să învăţ lucruri noi. Mereu am fost aşa. Deci de ce ar fi surprinzător interesul meu pentru el?

— Probabil nu ar fi dacă ai putea să vorbeşti despre el fără să roşeşti.

Juliette o privi pe sora ei, iar în cele din urmă o luă înainte în timp ce spuse:

— E cald afară. Îi aruncă o privire ezitantă Ameliei şi observă că sora ei părea curioasă, ceea ce o făcu să adauge: Nu e nimic mai mult.

Cu excepţia senzaţiilor jucăuşe pe care le trezea Florian în ea când era aproape, accelerându-i pulsul şi înfiorându-i pielea.

— Eşti sigură de asta?

Deloc.

— Absolut.

— Hm… Amelia afişă o expresie care putea însemna orice. M-am gândit.

— La ce?

La altceva, speră Juliette. Dintr-odată, era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

— Poate că tu, Raphe şi Gabriella ar trebui să veniţi la

cină mâine-seară.

— Ar fi minunat!

— Mi-e dor să socializez. Thomas cel puţin mai iese. Merge la parlament, chiar dacă spune că nu-i place, însă discuţiile de acolo îi stimulează gândirea, în timp ce eu mă simt ca un buştean mai tot timpul.

Juliette râse.

— Îţi stă bine, Amelia.

Râse şi sora ei.

— O să-l invit şi pe Florian.

Inima lui Juliette tresăltă.

— O să-mi dea ocazia să îl cunosc mai bine, iar acesta e un lucru bun din moment ce el o să mă ajute să nasc.

Juliette putu doar să încuviinţeze şi nu dezvoltă subiectul. În schimb, Amelia începu să descrie cum fusese decorată camera copilului şi de ce mai era nevoie pentru sosirea acestuia.

Juliette încercă să se concentreze la asta, dar odată ce fusese menţionat Florian, îi fu aproape imposibil. Deoarece acum nu se putea gândi decât la cât de bine se simţise când o ţinuse în braţe şi la faptul că spera să simtă asta din nou.

Capitolul 11

— Pari distras.

Viola îşi înclină capul şi îl privi pe Florian cu atenţie.

Bărbatul o privi, conştient că femeia spusese ceva. Dar nu ştia ce anume.

— Iartă-mă, am multe pe cap.

Fusese sincer cu ea şi îi spusese despre ameninţarea pe care o primise. Doar era angajatoarea lui şi merită să afle dacă exista ceva care îl distrăgea.

— Ştiu. Se întâmplă foarte multe în viaţa ta în momentul de faţă, zise Viola. Cum se simte unchiul tău?

— Cât de bine poate să se simtă un bărbat pe patul de moarte. Nu mai are mult. O săptămână, poate mai puţin.

Sincer, nu pot fi sigur.

— Îmi pare rău. E dificil să pierzi oameni la care ţii. Indiferent cât de pregătit crezi că eşti şi oricât de obişnuit eşti să ai de a face cu moartea. Florian…

— Te rog, nu. Prefer să nu vorbesc despre asta.

Urmă o scurtă pauză.

— Atunci despre ce ai vrea să vorbim? E clar că nu te interesează dacă primim sau nu ajutoare aici.

Despre asta vorbiseră?

— Iartă-mă! Mintea mea e ocupată cu găsirea soluţiilor pentru epidemia de tifos. Cum trei oameni au murit de la întâlnirea comitetului şi alţi zece au simptome, putem spune că se extinde rapid. Trebuie s-o limităm cât mai urgent, iar pentru asta trebuie să mă concentrez.

Nu vru să pară iritat, dar, la naiba. Îi era greu să se controleze având în vedere situaţia.

Viola tăcu, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă dacă Florian mai avea ceva de adăugat. Când el nu mai spuse nimic, întrebă curioasă:

— Şi Lady Juliette?

Întregul lui corp reacţionă la auzul acelui nume însă nu era doar un nume.

— Ce e cu ea?

— Îmi fac griji că o să-ţi distragă atenţia mai mult decât faptul că devii duce sau primeşti ameninţări. Să nu crezi că nu am observat felul în care i-ai vorbit la ultima întâlnire. Căldură din cameră emana din acel colţ.

— Nu fi absurdă!

— Nu te minţi. Fii sincer!

Îşi încleştă pumnii când se uită la femeia care intrase într-o familie care o ura. O ridiculiza, o dădea la o parte. Însă, în loc să devină o victimă, aşa cum ar fi vrut ei, folosise fondurile soţului ca să vindece bolnavii şi să aline suferinţa. Viola pierduse atât de multe şi, cu toate astea, continua să ofere.

— Nu e de mine, Viola.

— De ce?

— Ştii foarte bine de ce.

Se ridică în picioare şi avea palmele pe birou când se aplecă spre ea.

Postura lui intimidantă nu avu niciun efect asupra ducesei văduve.

— Nu eşti vinovat pentru păcatele tatălui tău.

— Ştiu, Viola, dar să trag o femeie inocentă în viaţa mea ar fi nechibzuit.

— Vorbeşti despre ea ca şi cum ar fi un copil, când e departe de a fi aşa.

De parcă el nu ar fi fost conştient de asta! Felul în care se purtase în urmă cu două nopţi şi delicatul oftat de plăcere pe care îl scosese ca reacţie la atingerea lui confirmară că era femeie. Însă asta nu făcea ca dorinţa pe care o simţea pentru ea să fie ceva potrivit.

— Are ocazia să se căsătorească cu cineva respectabil. Nu o să distrug asta.

— Şi tu eşti respectabil, iar în curând o să fii duce. Orice femeie ar fi norocoasă să te aibă.

Prima lui reacţie fu un râs amar.

— Acum cine e absurd? Când Viola îşi încrucişă pur şi simplu braţele la piept şi îi provocă cu o privire fermă. Florian adăugă: Demonii mei o să-i distrugă sufletul, Viola. Tu mă consideri un bărbat bun, pentru că am ales să devin doctor şi pentru că mereu îmi amintesc jurământul pe care l-am făcut, de a-i ajuta pe cei care au nevoie. Dar uiţi că motivul pentru care am făcut asta nu are legătură cu bunătatea.

Viola clătină din cap şi se ridică.

— Asta e doar o poveste pe care ţi-o spui pentru că insişti că nu meriţi ceva mai bun. Dar nu eşti Bartholomew. Eşti propria ta persoană şi ai dreptul la fericire.

— Pot spune acelaşi lucru despre tine.

Aşa cum se aşteptase, expresia ei se schimbă, iar Viola se întoarse spre uşă, ieşind din birou fără să privească în urmă. Vorbise despre soţul ei o singură dată în toţi anii de când o cunoştea Florian. Întristat de gândul că femeia îşi dedicase viaţa numai spitalului, Florian oftă şi se uită la ceasul de buzunar. Sora lui Lady Juliette şi cumnatul ei,

împreună cu ducele şi ducesa de Coventry, îl invitaseră la cină în acea seară. Dacă se grăbea acasă, avea timp să se spele şi să-şi schimbe hainele înainte să meargă la ei.

*

Juliette bău din şampanie, în timp ce le asculta pe Amelia şi pe Gabriella vorbind despre educaţia copiilor. Era mult mai interesantă discuţia dintre Raphe şi Coventry, care se aflau în cealaltă parte a camerei, deoarece vorbeau despre discursul pe care îl ţinuse Florian în parlament în ziua anterioară. Doctorul subliniase simptomele tifosului, evoluţia bolii şi ce o putea opri.

Panica păru să apară printre oameni, ceea ce era de aşteptat. Voiau să ştie ce ameninţare reprezenta boala pentru ei şi familiile lor, dar Florian nu le putu răspunde. În schimb, le dădu nişte sfaturi despre igienă, iar sugestia lui de a informa publicul fu bine primită.

Uşa de la salon se deschise, iar Jones, majordomul casei Coventry, intră.

— Domnul Florian Lowell a sosit.

Bărbatul făcu anunţul şi se dădu la o parte, făcându-i loc lui Florian să intre.

Juliette îl privi în timp ce bărbatul făcu o plecăciune impecabilă şi veni să salute pe toată lumea. Era îmbrăcat formal, aşa cum fusese când dăduse peste el în grădina casei Brand. Se uită instinctiv spre sora ei, doar ca să o vadă pe Amelia privind-o cu o curiozitate crescândă.

Mai tulburată fu însă de fluturii pe care începu să îi simtă în stomac şi de faptul evident că acum în încăpere erau un număr egal de bărbaţi şi de femei. Juliette încercă să nu se gândească la asta, însă o parte ascunsă din ea, cea care se trezise în urmă cu câteva zile, când Florian o ţinuse în braţe, voia să fie din nou aproape de el.

El se plecă în faţa femeilor, iar ea se ridică în picioare, odată cu Amelia şi Gabriella. Florian îi mulţumi solemn gazdei pentru invitaţie şi îşi ceru scuze pentru întârziere, apoi o complimentă pe Gabriella pentru cât de bine arăta.

Ambele doamne străluciră de plăcere şi îi mulţumiră pentru bunăvoinţă.

— Te rog să mă scuzi, spuse Amelia, trebuie să vorbesc cu soţul meu. Vrei să mi te alături, Gabriella?

Un scurt răspuns afirmativ o lăsă pe Juliette singură cu Florian. Până la urmă, ar fi fost nepoliticos dacă ar fi plecat şi ea. Aşa că rămase, luptându-se cu tulburarea provocată de apropierea lui Florian.

Încet, Florian îşi întoarse privirea de un albastru întunecat spre ea, cu o asemenea intensitate încât se temu că putea începe să ardă.

— Lady Juliette.

Era o senzualitate stranie în felul în care îi pronunţă numele. Sau poate că îşi imaginase asta.

— Florian.

Încercă să zâmbească, lucru pe care el nu îl făcu, însă intensitatea privirii lui o făcu să simtă că era singura femeie din lume. Inima îi tresări.

— Arăţi… îşi lăsă privirea să alunece peste ea fără jenă, gest ce îi înfioră pielea. Un muşchi tresări în obrazul lui drept. Arăţi minunat!

— Mulţumesc.

Pentru o clipă, cei doi pur şi simplu stătură acolo, uitându-se unul la altul, până când deveni stânjenitor, iar ea îi spuse repede:

— Şi tu arăţi… bine.

Cât de banal din partea ei! închise ochii şi îşi blestemă lipsa de pricepere în alegerea cuvintelor şi puterea lui de a o tulbura.

— Milady?

Juliette deschise ochii şi îl văzu privind-o cu curiozitate. Însă mai era ceva în ochii lui, ceva care semăna suspicios de mult cu amuzamentul. Îi încălzi sufletul şi îi dădu speranţă. Poate că într-o zi avea să îl audă râzând. Îl studie fascinată, surprinsă să îi vadă trăsăturile mai relaxate şi chiar o licărire în ochi.

— Da? spuse ea în cele din urmă, deşi ştia că ezitase.

Florian se apropie puţin mai mult, ca şi cum ar fi vrut

să-i împărtăşească un secret.

— Nu e nimic în neregulă cu a arăta bine. Mă străduiesc să fac asta cât de des posibil.

Buzele lui se arcuiră uşor.

Juliette se încruntă.

— Glumeşti?

Bărbatul îşi duse mâna la inimă şi afişă din nou o expresie serioasă.

— Nu aş îndrăzni.

Tocmai atunci, Amelia anunţă că era servită cina, iar Florian îi întinse braţul lui Juliette.

— Pot să te însoţesc în salon?

Ea încuviinţă, deoarece voia sa simtă din nou forţa lui, să savureze ocazia unei asemenea apropieri. Aşa că făcu un pas mai aproape, inima bătându-i cu putere în piept, şi îl luă de braţ. În timp ce deveni din ce în ce mai conştientă de simţurile ei, intensificate de parfumul masculin de lemn de santal şi de bergamotă, se întrebă cum ar fi fost să îl aibă alături pentru totdeauna.

Acest gând, deopotrivă uimitor şi înfricoşător, o făcu să se dezechilibreze. Florian o ajută să-şi revină şi o trase mai aproape. Atât de aproape, încât Juliette fu tentată să se aplece direct spre căldura pe care o emana el. Însă asta ar fi fost teribil de scandalos şi ar fi dezvăluit prea multe. În orice caz, acum erau la masă, iar Florian îi trăgea scaunul.

— Felicitări din nou pentru că ai devenit moştenitorul ducelui de Redding, spuse Coventry după ce li se umplură paharele cu vin tuturor şi fură servite primele feluri.

Florian înclină capul.

— Nimeni nu merită asta mai mult decât tine, adăugă Raphe.

Felul în care Florian se încordă şi strânse lingura de supă ca şi cum aceasta i-ar fi salvat viaţa fu observat de Juliette.

— Nu te consideri vrednic de asta? întrebă ea încet, în timp ce restul celor de la masă erau prinşi în conversaţie.

Florian se opri şi, pentru o clipă lungă, nu spuse nimic. Apoi puse lingura într-o parte şi se întinse după vin.

— Ai un spirit de observaţie foarte bun, îi zise el.

— Sunt atentă, replică ea râzând.

— Hm…

Bărbatul puse paharul pe masă şi se dădu mai aproape, fără să observe ceilalţi, dar destul ca ea să ştie că fusese întrecută o limită.

— Poţi să-mi spui ce vezi când te uiţi la mine?

Era o provocare, una periculoasă, din faţa căreia ar fi fost înţelept să se retragă. Deoarece felul în care vorbise dezvăluia un lucru clar: voia ceva de la ea, ceva ce nu avea de-a face cu întrebarea pe care tocmai o pusese.

Tânăra îşi linse buzele şi îl analiză pe bărbatul de care era atrasă.

— Pot să fiu complet sinceră?

Juliette observă încruntătura de pe chipul lui şi aproape că se aşteptă ca el să-i spună să uite de întrebarea lui. Însă Florian încuviinţă scurt.

— Bineînţeles.

După o clipă în care îşi adună gândurile, Juliette continuă:

— Viaţa ta e lipsită de plăcere şi de fericire. Zâmbeşti rareori şi nu te-am văzut niciodată abandonându-te unui zâmbet, ceea ce mă îndeamnă să-ţi tot dau ghionturi până când o s-o faci. Când buzele lui tresăriră, inima ei bătu cu putere. Tuşind pentru a-şi ascunde reacţia, ea adăugă: Eşti un bărbat şi un doctor extraordinar, dar niciodată nu te mândreşti cu realizările tale. Le tratezi ca şi cum ar fi unele obişnuite, chiar dacă lucrurile nu stau aşa. Îi susţinu privirea, ochii lui albaştri atrăgând-o în profunzimile lor. Mă întreb de ce fad asta şi ajung la concluzia că ţi s-a întâmplat ceva în trecut, ceva care ţi-a afectat atât de mult părerea despre tine, încât lumina interioară aproape că a fost stinsă. Nu ştiu ce anume, dar trebuie să fi fost extrem de important dacă te-a influenţat aşa mult.

— Aşa e.

Cei doi fură distraşi de servitorii care puseră pe farfurii came de vânat, piure şi morcovi caramelizaţi. Juliette mâncă încet, gândindu-se ce să spună. Nu dorise să

critice ori să fie băgăcioasă, însă simţi că tocmai asta făcuse.

După ce luă o gură de vin, îi acordă lui Florian din nou toată atenţia ei.

— Eşti foarte dedicat şi loial. Ai demonstrat asta prin felul în care ai ajutat-o pe Viola să conducă St. Agatha, atenţia pe care le-o oferi pacienţilor tăi şi demnitatea cu care ai acceptat moştenirea unchiului tău.

— Încerc doar să fac ce e mai bine.

— Admir asta. Mai ales abilitatea ta de a şti care e cea mai bună opţiune.

— Nu e dificil. Pur şi simplu pun în balanţă toate variantele posibile şi aleg drumul care duce la cea mai favorabilă.

Juliette îl privi şi clătină din cap.

— Poate că pentru tine e uşor să faci asta, dar pentru mine nu e. Eu fac ce îmi spune inima.

— Probabil pentru că laşi anumite lucruri să-ţi întunece judecata. Dacă le înlături, o să vezi mai clar.

Ea alese să îl contrazică, deşi nu era de acord. Ar fi fost nevoie de un efort deosebit ca să fie atât de obiectivă, şi chiar şi atunci se îndoia că ar fi fost posibil.

Terminară felul principal, fu turnat vinul dulce şi adus desertul – prăjituri glazurate şi marţipan în formă de fructe. Juliette muşcă o bucată şi scoase imediat un sunet de plăcere.

*

Fu nevoie de multă stăpânire de sine din partea lui Florian ca să nu se întindă şi să o atingă. Dumnezeule, femeia era tentantă! se întrebă dacă era conştientă de asta, de cât de seducătoare arăta în timp ce îşi mânca prăjitura. Rochia ei din acea seară era castă, dezvăluia mai puţine decât cele în care o văzuse la baluri, iar asta îl aţâţa şi mai mult. Fanteziile obraznice pe care le provoca, să dea materialul la o parte, de preferat cu dinţii, ca să-i dezvăluie sânii, începeau să-i provoace o durere fizică.

Nu ar fi trebuit, după tot ce îi spusese Juliette. Agerimea cu care observase că un lucru important îi influenţase viaţa ar fi trebuit să alunge gândurile erotice legate de ea. Ar fi trebuit să provoace aceeaşi ură de sine pe care o simţea de fiecare dată când era creată o legătură între el şi Bartholomew.

Dar nu se întâmplă asta. Nu de data asta. Observaţia ei i se păruse mai degrabă fascinantă.

Florian îi inhală parfumul şi îşi dădu seama că nu mai putea suporta. Trebuia să afle.

— Cu ce parfum te-ai dat?

Ea se strădui să-şi înghită mâncarea ca să poată răspunde, făcând ochii mari. Poate din cauza felului în care Florian pusese întrebarea, şoptind-o ca şi cum ar fi fost interzis să-i răspundă.

Privirea lui coborî spre buzele ei, acum întredeschise şi tremurând uşor. O dorinţă incredibil de puternică îi alergă din nou prin vene fără vreo avertizare, iar în acel moment singurul lucru la care se gândi fu cât de mult îşi dorea să o sărute.

Oricât de atrăgător era acel gând, îşi dădu seama că era periculos şi se lăsă uşor pe spate. Încercând să se controleze, o privi cu o expresie goală şi îi aşteptă răspunsul.

— Bujori, îi zise ea simplu. Îi aveam în grădină când eram copil. Mereu mi-a plăcut parfumul lor.

— Înţeleg de ce. Vocea lui era lipsită din nou de orice urmă de intimitate, lucru pentru care fu recunoscător. E un parfum foarte plăcut. Cum nu ştia ce să mai spună despre asta fără să se simtă din nou plin de dorinţă, se întoarse la un subiect mult mai confortabil, adăugând: Dacă ai terminat de citit Medicina *de familie* şi eşti interesată de subiect, îţi pot împrumuta şi alte cărţi.

— Am găsit în bibliotecă un exemplar din *0 perspectivă asupra teoriei în medicină* de James Gregory, aşa că în ultimele zile asta am citit.

— Gregory e un doctor bun. Am avut onoarea să-l întâlnesc o dată.

— Având în vedere ce am citit până acum, ideile lui seamănă cu ale lui Buchan în ceea ce priveşte igiena, dar ce mi s-a părut cel mai interesant a fost menţionarea mâncării proaste şi a băuturii drept cauză a bolilor. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva din acest motiv mă îmbolnăveam mereu când locuiam în St. Giles.

Florian se gândi la asta. Interesul ei faţă de textele medicale şi faptul că citise nu numai cartea pe care i-o împrumutase, ci căutase singură materiale în plus îi dădeau o satisfacţie enormă.

— E posibil, având în vedere ce bine te-ai simţit de când te-ai mutat în Mayfair.

— Mâncarea de aici e mult mai bună decât supa pe care ne-o permiteam înainte. Nu că mă plâng, adăugă ea, uitându-se repede la Amelia şi Raphe. Fratele şi sora mea au făcut ce au putut ei mai bine ca să aibă grijă de noi.

Regretul cu care spuse ultima parte nu putu fi trecut cu vederea, înţelegând ce voia să spună, Florian o linişti:

— Erai un copil. Era datoria lor să facă asta, iar datoria ta era să le permiţi să o facă.

— Ştiu.

Dar era limpede că nu-i plăcea.

— Acum că eşti mai mare şi constituţia ta s-a înzdrăvenit, ai ocazia să faci mult bine. Faptul că citeşti aceste cărţi şi te educi cât poţi de mult în legătură cu problema în care ai ales să te implici e un început excelent.

Ochii i se aprinseră de plăcere, iar Florian nu ar fi putut să-şi mute privirea de la ei nici dacă i-ar fi dat cineva un milion de lire.

— Mi-ai spus că sunt vrednic de admiraţie, zise el, dar şi tu eşti. Eforturile pe care le faci ca să-i ajuţi pe cei nevoiaşi sunt impresionante.

Ea păru surprinsă şi roşi.

— Mulţumesc. Am făcut tot ce am putut ca evenimentul de strângere de fonduri de mâine să aibă un succes cât mai mare, dar încă îmi fac griji că totuşi ceva o să meargă prost.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, dar am emoţii.

Ea îşi mută privirea cu timiditate, gest care pe el îl făcu să aibă o inexplicabilă dorinţă de a o proteja.

— E atât de important pentru mine să fie un succes! Habar n-ai cât de greu a fost să îi conving pe cei de la magazine să ofere premii. Şi niciunul dintre domnii cu care am vorbit nu a fost dispus să ofere dansuri, nici măcar o plimbare în parc. Unii chiar au râs când au auzit sugestia mea.

— Relaxează-te, milady. Inspiră adânc! Nu am nicio îndoială că acest eveniment o să fie un triumf.

Dorinţa de a o lua de mână era tentantă, însă Florian se luptă să nu o facă. Atracţia pe care o simţea faţă de ea era un instinct masculin primar, pe care probabil îl trezea în majoritatea bărbaţilor. Însă acea nevoie de a o alina şi de a o face să se simtă în siguranţă era cu totul altceva. Era ceva *periculos.*

Capitolul 12

După cină, bărbaţii se strânseră în bibliotecă la un pahar, în timp ce femeile băură ceai în salon. Deşi discuţia care începu era interesantă, despre responsabilitatea faţă de rândaşi, capitol la care Florian devenise expert din moment ce nu avea de gând să lase totul pe mâinile altcuiva, cum îi sugerase unchiul său, nu putea să se concentreze. Ochii căprui şi pletele blonde îi ocupau mintea şi se simţi uşurat când veni momentul să se reîntâlnească cu doamnele în camera de muzică. Florian evită să se aşeze în partea în care stătea Lady Juliette. Dacă s-ar fi apropiat, nu ar fi făcut decât să atragă atenţia şi să îi facă pe toţi să creadă că era interesat de ea.

Aşa că se aşeză în apropierea uşii. Era locul perfect, deoarece îi permitea să o privească discret, în timp ce se bucura de vocea ducesei de Huntley, care cânta. Florian observa că soţul acesteia o privea cu adoraţie. Era limpede

că uniunea lor era una fericită şi că se iubeau foarte mult, lucru care îl făcu pe Florian să fie din nou atent la Lady Juliette.

Aceasta vorbea cu sora ei şi cu Coventry, iar zâmbetele ei ocazionale şi râsetele îi provocară o durere în suflet când îşi dădu seama că voia totul numai pentru el.

Privirile li se întâlniră, iar în clipa următoare, ea se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre el ca Thisbe atrasă de Pyramus. Şi ei formaseră o pereche imposibilă, suferind morţi tragice din cauza iubirii lor. Nu era un lucru chiar încurajator, dacă făcea o analogie.

Florian se ridică şi o aşteptă.

— Dacă preferi să stai singur, spune-mi şi nu o să te mai deranjez, zise ea şi aruncă o privire spre cele două scaune goale cu o masă mică şi rotundă între ele.

— Dimpotrivă. Bărbatul arătă spre unul din scaune. Compania ta o să fie apreciată.

În loc să se aşeze, Juliette rămase unde era. Ba chiar făcu un pas mai aproape, iar el simţi o mare de fiori în piept.

— Ar fi potrivit să spun că suntem prieteni?

Inima lui bătu cu putere, ca răspuns la dulceaţa cu care îi pusese întrebarea.

— Bineînţeles.

Ea încuviinţă uşor.

— Bine. Se aşează pe scaun, aşteptând ca el să facă la fel. Sunt încântată să ştiu că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Licărul de amuzament din ochii ei îl făcu să zâmbească, lucru care pe el îl făcu să simtă o tensiune neobişnuită a unor muşchi nefolosiţi, iar pe ea o făcu să se holbeze. Asta îl determină să râdă, ceea ce era şi mai ciudat, însă expresia ei era prea amuzantă ca să provoace altă reacţie.

Lady Juliette începu şi ea să râdă.

— Ar trebui să-ţi dai voie să zâmbeşti mai des, Florian.

Trăsăturile bărbatului reveniră la seriozitatea obişnuită.

— Nu prea am motive să zâmbesc, milady. Durerea mă urmează oriunde merg.

— Sigur trebuie să găseşti bucurie în uşurarea durerii pacienţilor tăi, salvarea vieţilor şi aducerea unor noi vieţi pe lume.

— Bineînţeles, dar clipa în care permit unor asemenea emoţii să mă invadeze e ucisă de mâna inevitabilă a morţii.

Şi de amintirea faptului că era un impostor.

— Îmi pare rău. Niciodată nu m-am gândit că profesia ta e aşa de dificilă, că îţi răpeşte atâtea lucruri.

Lui Florian nu îi plăcu tonul deprimant al conversaţiei lor, aşa că făcu un efort să îl schimbe, încercând să o cunoască mai bine.

— În afară de atenţia pe care o dai medicinei zilele astea, ce altceva te interesează?

Ea îşi puse mâinile în poală şi se întoarse ca să îl vadă mai bine.

— Mereu mi-a plăcut să citesc. Când am crescut, cărţile erau deseori singurii mei tovarăşi. Iar cum Raphe le tot schimba, mereu erau disponibile unele noi. Ne-a obligat să citim lucruri la care altfel nu ne-am fi gândit, cum ar fi un discurs despre pescuitul mediteraneean. Expresia ei deveni gânditoare şi îşi muşcă buza, după care clătină din cap şi spuse: Presupun că o să-mi fie de folos dacă o să mă mut vreodată în Spania.

Pentru a doua oară în acea seară, Florian îşi dădu seama că zâmbea. Nu din politeţe, ci pentru că se simţea bine. Efectul pe care ea îl avea asupra lui era dincolo de cel carnal. Îi făcea să-şi dorească genul de fericire la care crezuse că nu putea avea acces. Iar acum îşi dădu seama că o putea avea atât timp cât o ţinea pe Juliette aproape, iar asta fu o revelaţie uimitoare, una la care nu putea să se gândească prea mult în prezent.

Aşa că alungă acel gând şi o întrebă:

— Şi dintre toate aceste cărţi, care sunt preferatele tale?

Un zâmbet discret îi lumină ochii, ca şi cum ar fi aprins o mie de lumânări.

— *Poeme* diverse a lui Andrew Marvell.

Inima lui Florian se opri sau cel puţin asta fu senzaţia. Logica nega o asemenea posibilitate, fiindcă ştia că încă trăia.

— Serios?

Câte lucruri puteau avea în comun?

— Pur şi simplu ador *Amantei timide.* Ai citit-o cumva?

Dacă în urmă cu două săptămâni i-ar fi spus cineva că urma să descopere că avea mai multe în comun cu Lady Juliette decât cu oricine altcineva în lume, ar fi zis că acea persoană e nesăbuită. Şi, cu toate astea, tânăra studia oamenii cu acelaşi spirit de observaţie tăios ca al lui, era avidă după informaţii cu o tenacitate neiertătoare, se lupta pentru ce credea şi îi plăcea Andrew Marvell. Cine ar fi crezut?

Incapabil să reziste, Florian recită din memorie.

— Dacă am avea o lume îndeajuns de mare şi timp, această sfială, lady, nu ar fi o crimă.

Cuvintele lui fură şoptite pe notele muzicale ale pianului, pe o voce atât de joasă, încât nimeni nu le auzi, cu excepţia lui Lady Juliette.

— Ne-am aşeza şi ne-am gândi încotro să mergem şi să ne petrecem ziua lungă a iubirii, continuă ea.

Făcu o pauză, privirile li se intersectară, iar ea îşi dădu după ureche o şuviţă rebelă de păr.

Florian se strădui să respire. Simţi că ea i se adresase direct, în loc să recite versul pe care îl cunoştea aşa de bine. Se gândi să alunge stânjeneala care o cuprinse şi spuse:

— E o poezie minunată, plină de imagini vii şi metafore perfecte. Mi-a plăcut din clipa în care am citit-o în primul an la Eton. De obicei, prefer poezia, nu proza, datorită talentului de care e nevoie ca să redai un gând dar, un concept sau o emoţie în limitele unei structuri predeterminate. Cred că e mai dificil decât să scrii un roman. Oricum, e limpede că eu nu mă pricep.

Juliette zâmbi.

— Deci ai încercat?

Bărbatul ridică din umeri, nu tocmai nerăbdător să discute despre eşecurile lui poetice.

— În tinereţe, dar mi-am dat seama repede că e mai bine să mă concentrez asupra altor lucruri şi să las poeziile poeţilor.

— Aşa a fost experienţa mea cu pictura. Îmi place, deoarece e foarte liniştitor să pictezi, dar nu pot să zic că am vreun talent.

— Atunci pictează numai pentru bucuria care ţi-o aduce şi uită de restul! Nu contează cât de bună eşti la pictat, de vreme ce ai găsit altă vocaţie la care excelezi, îl privi consternată.

— Mă flatezi, domnule.

— Doar spun adevărul.

Plăcerea îi îmblânzi trăsăturile lui Lady Juliette, în timp ce lumina difuză a lămpii dintre ei aruncă o strălucire minunată pe obrajii ei. Dacă ar fi fost surprinsă pe un şevalet, ar fi semănat cu un tablou de-al lui Adam de Coster. Din păcate însă, numai ochiul minţii lui avea să-i picteze înfăţişarea, şi nu etern, precum merita.

Juliette îşi înclină capul şi îşi mişcă buzele, animându-şi expresia şi risipind tabloul imaginat de el.

— Pari adâncit în gânduri, îi zise ea.

O descriere interesantă a stării lui din acea clipă.

Bărbatul dădu din cap şi se lăsă pe scaun, privind-o cu coada ochiului.

— Era cât pe ce să nu vin în seara asta. Simt multe lucruri de care trebuie să mă ocup, iar cina cu prietenii pare o inutilă distragere a atenţiei.

— Mai mult decât participarea la baluri?

El tresări.

— Evenimentele sociale pot aduce donaţii în plus. Niciodată nu merg pentru propriul meu divertisment.

— Atunci de ce ai făcut o excepţie în seara asta?

Ea nu se mai uită la el, concentrându-se asupra familiei, care se afla în partea cealaltă a camerei. Florian se întrebă cât de sincer ar fi trebuit să fie, cât să dezvăluie. Dacă i-ar fi spus că era acolo pentru ea, Juliette s-ar fi

întrebat probabil care erau intenţiile lui, şi pe bună dreptate. Dacă nu voia să o curteze ori să o ia de nevastă, nu ar fi trebuit să o încurajeze în acea direcţie. Prin urmare, răspunse:

— Mereu am fost precaut, milady. Mă tem că adevărul ar putea scoale la iveală lucruri care ar trebui lăsate în pace.

— Înţeleg.

Oare chiar înţelegea? Nu-şi putea da seama.

— Se face târziu.

Era timpul să pună distanţă între ei. Deja spusese prea multe, exprimase prea multe emoţii, îşi permisese s-o atingă. Se ridică, făcu o plecăciune în faţa ei, apoi se îndreptă spre gazde, să le mulţumească pentru o seară minunată. Singurul lui regret când plecă fu să o vadă pe Lady Juliette privindu-l ca şi cum absenţa lui avea să-i provoace durere.

*

Fusese fermecător. Minunat de fermecător. Şi râsese, chiar dacă numai puţin. Însă asta îi dăduse speranţă şi trezise în ea o căldură care rămăsese mult după plecarea lui. Mergând spre casă cu Raphe şi Gabriella în trăsura Huntley, Juliette şi aminti conversaţia. Un zâmbet îi atinse buzele când se gândi la complimentele lui, iar căldura îi cuprinse obrajii când îşi aminti poezia pe care o recitaseră. Anumite părţi erau îndrăzneţe, precum pomenirea sânilor şi a dorinţei ori sugestia că era mai bine să se lase pradă dorinţei înainte să treacă momentul. Aşa că Juliette se bucură că el nu continuase de unde se oprise ea, deoarece asta probabil i-ar fi făcut faţa să ia foc.

— Ai vorbit destul de mult cu Florian în seara asta.

Remarca lui Raphe îi alungă gândurile şi o readuse în prezent.

— Îmi place compania lui.

— Serios?

Juliette îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

— Da, Raphe. E un bărbat inteligent, prin urmare mai mult decât capabil să-mi trezească interesul.

— Hm…

— Mi s-a părut sau l-am auzit râzând la un moment dat? întrebă Gabriella.

— Florian a râs? întrebă Raphe înainte ca Juliette să răspundă. Imposibil. Bărbatul are expresia unei statui de marmură.

— Ba nu, replică Juliette. Ceva din interiorul ei se revoltă la auzul unei descrieri aşa de seci a unui bărbat complex. Deşi e serios în majoritatea timpului, exprimă mai multă emoţie decât ar putea s-o facă vreodată marmura.

Gabriella şi Raphe o priviră tăcuţi, iar Raphe spuse încet:

— Studierea lui e cu siguranţă fascinantă.

— Nu, răspunse ea. Fac la fel ca majoritatea oamenilor când vorbesc. Mă uit la persoana cu care discut. Dacă ar fi să descriu expresia altcuiva, aş face-o cu la fel de mult fler.

— Nu am nicio îndoială, şopti Raphe.

Privirea lui se opri asupra lui Juliette pentru câteva secunde, după care se uită în altă parte şi schimbă subiectul, vorbind despre un meci de box la care voia să meargă săptămâna următoare.

Juliette respiră uşurată, recunoscătoare că nu mai era în centrul atenţiei. Îi acordase mai multă atenţie lui Florian decât o făcuse cu oricine altcineva. Iar interesul pe care îl avea faţă de el era bazat pe respect, admiraţie şi un număr surprinzător de interese comune. Asta se întâmpla şi datorită felului în care o făcea să se simtă, acelei dorinţe de a se apropia de el. Nu-şi putea explica acest lucru, doar că era ceva dincolo de fizic şi intelect. Exista adânc în sufletul ei şi, Dumnezeu s-o ajute, refuza să fie negat

De asemenea, o împiedica să se gândească la altceva, distrăgându-i atenţia de la ce spuneau Gabriella şi Raphe. Cu fiecare secundă care trecea, gândurile ei erau mai adânci. O urmăriră până acasă, în patul ei, invadându-i mintea până când deveni neliniştită.

— Florian.

Îi şopti numele în întuneric, în timp ce savura sărutul pe care i-l dădu în mintea ei. Scântei i se aprinseră pe piele când se gândi la acel moment perfect, iar căldura îi umplu venele când el o trase în braţe.

— Juliette, şi-l imagină ea şoptindu-i la ureche în timp ce o ţinea strâns.

Îşi imagină mâna plimbându-i-se pe şold şi forţa cu care o ţinea.

Cu un oftat de plăcere, îşi lăsă cele mai intime dorinţe să iasă la suprafaţă, după care îl urmă pe tărâmul viselor, unde o aşteptau şi mai multe săruturi şi mângâieri.

*

Bartholomew se rezemă de şemineu şi se aplecă în faţă lăsând ca toată căldura flăcărilor să îi sărute pieptul gol.

— Zi-mi că ai aflat slăbiciunea fiului meu, îi spuse el domnului Smith, care stătea cu câţiva paşi în spate.

— E mai greu decât anticipasem, răspunse domnul Smith. Hotărârea cu care se aruncă în muncă e aproape obsesivă. Din ce am văzut, o face în mare parte din obligaţie.

— Cu alte cuvinte, distrugerea carierei nu o să-i provoace suferinţă.

— Ba da, dar nu la nivelul la care vrei. Pentru asta, trebuie să ţinteşti spre ceva ce iubeşte mai mult decât însăşi viaţa. Asta o să fie dificil, deoarece Florian nu lasă pe nimeni destul de aproape ca să-i fure inima.

Bartholomew se întoarse şi se uită la cele două femei goale care se mângâiau în patul lui. Aşteptase cu nerăbdare să-şi satisfacă nevoile cu trupurile lor tinere şi ademenitoare, însă acum trebuia să aştepte.

— Plecaţi, le zise, cele două ieşind imediat din cameră, iar zâmbetele cu subînţeles pe care i le aruncară îl încurajară să termine cât mai repede conversaţia cu domnul Smith.

— Cum rămâne cu ducesa văduvă de Tremaine? Am auzit zvonuri că o place.

— Nu e încă limpede dacă aşa stau lucrurile. Oricum, interacţiunea dintre ei nu sugerează ceva mai mult decât prietenie şi parteneriat profesional. Vorbeşte cu ea în mod regulat, probabil i se destăinuie, dar nu ar fi distrus dacă ar pierde-o. Pe de altă parte, mama lui poate...

— Nu, nu o s-o bagi pe Claire în asta.

Nu pentru că ar fi ţinut în mod special la ea, ci pentru că povestea lor născuse o legătură specială. Era mama copilului lui şi nu greşise cu nimic. Ba chiar făcuse exact ce dorise el, chiar dacă susţinuse că doar voia să-şi salveze fiul.

— Atunci poate că ar trebui să te răzgândeşti şi să nu mai fie ţinta ta, şopti domnul Smith.

Bartholomew tresări.

— Nu. Chiar dacă e sângele meu, Florian m-a trădat. A adus legea asupra mea şi mi-a negat şansa de a ocupa teritoriul lui Guthrie.

— Cel puţin ai acum ocazia să o faci.

— Da, dar nu câtă vreme îmi stă Florian în cale. Dacă opreşte extinderea tifosului şi îi salvează pe oamenii din St. Giles de la moarte, o să fie foarte dificil să obţin acea zonă.

— Deci ce propui să facem?

Bartholomew vorbi fără să gândească.

— E timpul să-l distrugem pe Florian înainte să încerce din nou să mă distrugă.

— Lady Armswell probabil o să te vâneze chiar ea dacă te atingi de un fir din părul lui.

— Nu mi se pare deloc neplăcut. La un moment dat, furia faţă de mine s-a transformat în pasiune intensă. Poate că o să se întâmple din nou asta.

— Asta vrei?

Bartholomew ridică din umeri.

— Nu-mi displace ideea.

— Atunci poate că ar trebui să reiei legătura cu ea. Dacă află Florian, informaţia asta probabil l-ar înnebuni.

— Nu am nicio îndoială, dar atunci nu ar fi singurul cu

care aş avea de-a face. Chiar dacă Armswell e slab, Lowell nu e. Nu sunt sigur că vreau să-i trezesc furia. Află altceva despre Florian. Trebuie să existe ceva ce nu ai descoperit. Iar între timp, trimite-le pe gemene înapoi. Toată vorbăria asta despre Claire mi-a făcut poftă de puţin sport în pat.

Capitolul 13

Grăbindu-se de la masă la masă, Juliette puse câte un trandafir din mătase pe fiecare farfurie şi se asigură că trandafirii adevăraţi din centrul meselor arătau cât mai proaspăt posibil.

— Cred că trebuie să le schimbăm pe astea, îi spuse lui Vivien, care era ocupată să aranjeze coşurile cu cadouri pe o masă lungă. Juliette rupse câteva petale ofilite şi făcu un pas în spate, ca să-şi admire munca.

— Nu contează, am rezolvat problema.

Vivien puse o cutie mare legată cu fundă lângă un teanc de cartonaşe.

— Juliette, relaxează-te! Totul arată perfect.

— Poate, încuviinţă Juliette, dar voia să se asigure de asta.

Până la urmă, era primul eveniment pe care îl găzduia şi, cum unii oameni tot nu erau convinşi de locul ei în societate, voia să impresioneze. Mai ales că era sigură că mulţi nu credeau că poate face o treabă bună.

O sută de invitaţi erau aşteptaţi să vină în mai puţin de o jumătate de oră şi, deşi familia ei avea să se afle acolo ca să-i ofere susţinere, tot avea emoţii şi tremura din cauza nerăbdării.

Şi nu se calmă când primii oameni intrară pe uşă. Ba dimpotrivă.

— Te descurci bine, şopti Raphe.

Cum era casa lui, el şi Gabriella o ajutau să întâmpine pe toată lumea, ceea ce era o uşurare. Gândul că ar fi făcut asta singură…

— Abia aştept licitaţia pentru valsul cu Florian, spuse o femeie în vârstă care trecu de Juliette şi intră în sala de bal, unde erau aranjate mesele.

Prietena ei adăugă:

— E partea cea mai bună în întreaga situaţie. Dar ai grijă, am de gând să licitez mai mult decât tine!

Juliette mormăi. Poate că greşise oferind un asemenea premiu. Făcuse asta cu cele mai bune intenţii, dar, din ce văzuse, ameninţa să devină lipsit de gust. Supărată din cauza acestei posibilităţi, se întrebă dacă trebuia să retragă valsul cu Florian. Încă avea timp. Doar că menţionase asta pe invitaţii, pentru a le încuraja pe femei. La fel cum promisiunea obţinerii unui coniac ce fusese al lui Napoleon trebuia să atragă bărbaţii.

Judecând după prezenţă, funcţionase, dar cu ce preţ?

— Trebuie să recunosc, sunt impresionat, spuse Florian când sosi şi o însoţi în sala de bal.

Oamenii se întoarseră să-i privească – ori să-l privească – şi începură să şuşotească.

— Nu trebuie să faci asta, spuse ea jenată.

Florian îşi încleşta maxilarul când le studie pe femeile care veniseră pentru şansa de a obţine un dans cu el. Dar apoi o privi pe Juliette şi îi zâmbi.

— E un preţ mic, dacă înseamnă că o să ne permitem o carantină potrivită. Zâmbetul îi dispăru Fondurile tale au fost deja folosite pentru clinica pe care am deschis-o şi pentru tratarea pacienţilor de la spital. Fondurile suplimentare pe care o să le strângi azi sunt bine-venite.

Alinată de dorinţa lui de a ajuta, Juliette lăsă grijile la o parte şi îl conduse la masă. Amelia, Coventry, Raphe şi Gabriella ocupau deja restul locurilor, împreună cu Lady Everly.

Înainte ca Juliette să se întoarcă. Amelia o prinse de mână.

— Noroc! îi şopti. Ştiu ci o să ai succes.

Sperând că aşa urma să fie, Juliette se îndreptă spre locul unde stătea Vivien. Cele două aşteptară ca servitorii să ofere ceai şi alte băuturi. Conversaţia umplu aerul, ca un

roi de albine care zbura deasupra stupului. Juliette era neliniştita Inima începu să-i bată cu putere şi inspiră adânc pentru a-şi linişti emoţiile

— Eşti pregătită? o întrebă Vivien când păru că toţi invitaţii îşi primiră băuturile

— Nu. Dar cu cât încep mai repede, cu atât o să se termine mai iute.

Vivien zâmbi

— Uită-te la o singură persoană şi ignoră-i pe ceilalţi! Eu asta fac mereu.

Juliette se uită la mesele din cameră şi privirea i se opri instinctiv la bărbatul a cărui atitudine serioasă era o ancoră bine-venită. Îi vorbi lui, sunetul vocii ei făcând linişte în cameră.

— Bun venit, doamnelor şi domnilor! Aşa cum ştiţi, vieţile vecinilor noştri sunt ameninţate de o boală groaznică, iar fondurile pentru a-i ajuta sunt prea puţine pentru a schimba ceva. Îi aruncă o privire lui Vivien, care o încurajă să continue. Relaxându-se puţin, Juliette se întoarse din nou spre mulţime, inspectând camera să vadă ce efect produsese. De aceea v-am invitat azi aici. Prezenţa voastră este o mărturie a bunătăţii voastre şi a dorinţei de a-i ajuta pe cei care au nevoie. Făcu un semn către masa din spatele ei. Avem douăzeci de donaţii minunate, care vor fi scoase la licitaţie azi. Doamnelor şi domnilor, vă încurajez să oferiţi cât de mult puteţi şi să faceţi asta ştiind că banii voştri vor fi cheltuiţi pentru cei care au nevoie de ei. Pentru început, ofer două cărţi scrise de Benjamin Franklin, donate de The Book Company. E vorba de autobiografia lui şi *Poor Richard's Almanac.* Cea din urmă e semnată chiar de autor, cele două opere având o valoare estimată la 100 de lire. Juliette inspiră adânc înainte să întrebe: Vrea cineva să ofere 110?

Mâinile începură să se ridice, ridicând preţul de licitaţie. Pulsul lui Juliette o luă razna, crescând când cineva strigă:

— 250!

— 300!

Copleşită de răspunsul pozitiv, Juliette ascultă uimită în timp ce preţul ajunse la 480 de lire, moment când licitaţia fu câştigată de Lord Yates. Acesta îi făcu cu ochiul când se aşeză la loc, atitudinea lui binevoitoare arătând că nu-i purta ranchiună.

Recunoscătoare, îi mulţumi cu un zâmbet şi trecu la următorul obiect. Rochia de mătase de la Madame Lizette ajunse la 200 de lire, iar o tabacheră cu perle aduse 230 de lire.

Coşurile cu daruri avură mai puţin succes. Conţinând săpunuri şi parfumuri, majoritatea fură vândute cu 50 de lire, cu excepţia unuia cu un căţeluş în el, care fu câştigat de baronul Hawthorne pentru 600 de lire.

— Am căutat un ogar exact ca acesta! exclamă el entuziasmat. Îmi aminteşte de cel pe care l-am avut când eram mic. Are exact aceeaşi culoare.

Juliette zâmbi când ridică sticla de coniac. Camera se cufundă în tăcere, apoi vorbi Lord Wilmington.

— O să încep licitaţia de la 500 de lire, dacă e acceptabil pentru tine.

Mâinile lui Juliette începură să tremure când auzi preţul incredibil sugerat de bărbat. Temându-se că putea scăpa sticla, o puse cu atenţie deoparte şi încuviinţă.

— Da, e mai mult decât rezonabil.

Avusese de gând să înceapă de la 200.

— O să dau 600, strigă alt domn.

Entuziasmul crescu în timp ce vocile strigau, ridicând preţul până când Juliette simţi cum o ia ameţeala. Ajunseră la 1.000 de lire! Se uită la Vivien, care părea la fel de şocată ca ea.

Abia când preţul ajunse la 1.500 mai slăbiră vocile şi participară mai puţini oameni. În cele din urmă, sticla se duse la Wilmington, care licită 1.600 de lire pe ea.

Juliette clipi, surprinsă de ceea ce se întâmplase. Se uită la biletul de pe masă care promitea un dans cu Florian. Ezită, însă îl ridică, pieptul strângându-i plămânii în timp ce se întrebă care dintre acele femei avea să danseze cu el. Şi nu orice dans, ci un vals. Inima îi bătu cu o disperare

aproape absurdă. Doar nu era logodnicul ei, ci pur şi simplu un prieten, poate un coleg, deci era ridicol să o deranjeze ideea că ar putea valsa cu altcineva. Şi, cu toate astea, ştia cum era să fie ţinută în braţele lui, iar ideea de a împărţi acea experienţă cu altă femeie rupse ceva în ea.

Se lăsă tăcerea în timp ce toată lumea aştepta ca ea să spună ceva. Trebuia s-o facă. Bineînţeles că trebuia. Florian îi spusese asta. Spitalul avea nevoie de fonduri. Nu putea fi egoistă.

Juliette se îndreptă de spate şi se hotărî că putea face asta.

— Aşa cum domnii au fost nerăbdători să liciteze pentru coniac, cred că sunt multe doamne care vor să liciteze pentru ocazia rară de a valsa cu Florian, viitorul duce de Redding.

Se auziră şuşoteli, iar Juliette strânse mai tare biletul în mâini.

— La fel ca în cazul coniacului, propun să începem licitaţia tot de la 500 de lire.

O auzi pe Vivien icnind şi se uită la ea.

— Ce faci? întrebă aceasta.

Juliette nu era sigură, însă se gândise că o sumă destul de mare avea să descurajeze femeile să liciteze, iar asta era ca şi cum le-ar fi spus că valsul nu era disponibil.

Disperată să-şi calmeze emoţiile, îşi căută ancora şi îi găsi privirea lui Florian, fixată asupra ei. Tresărirea din stomac, care dispăruse de ceva timp, se întoarse cu forţă, lăsând-o fără aer.

— 550, spuse cineva.

Vivien icni din nou, ca şi Juliette, care îşi mută atenţia de la Florian spre persoana care vorbise. Era femeia mai în vârstă, care îi spusese prietenei ei că avea de gând să câştige.

— 550 de lire, repetă Juliette, în caz că era cineva care nu auzise asta.

— 560, spuse o doamnă din capătul celălalt al camerei.

Juliette o recunoscu – era una dintre debutantele pe

care le văzuse în camera de toaletă a doamnelor, la balul Hawthorne.

— 570, zise femeia mai în vârstă.

Prietena ei adăugă încă 10, apoi se implicară şi alte femei, urcând preţul din ce în ce mai sus, până când depăşi 1.000.

Era foarte ciudat să se simtă fericită şi îngrozită în acelaşi timp.

— E incredibil! spuse Vivien când se ridică miza cu încă 100 de lire.

Juliette era de acord. Se uită la Florian şi văzu că era la fel de nedumerit. Apoi privirea ei o surprinse pe Amelia înainte ca aceasta să îi şoptească ceva soţului ei. Coventry se încruntă, ezită o clipă, după care încuviinţă.

— 2000 de lire, spuse Amelia.

Juliette nu mai putu să respire. Amelia îşi pierduse minţile?

Se aşternu tăcerea, reflectând confuzia celor prezenţi. Apoi cineva spuse:

— Nu poate să facă asta. Nu e corect!

— Ducesa e deja căsătorită. Ce nevoie are ea de un vals cu Florian?

Începură şuşoteli de dezaprobare, reduse la tăcere de o singură replică.

— 2.500!

Era din nou femeia în vârstă, vocea ei auzindu-se tare şi clar.

Juliette se rezemă de marginea mesei. Biletul îi tremura în mână la unison cu bătăile inimii.

Dacă ar fi avut banii necesari, ar fi fost fericită să-i dea…

— 3.000, continuă Amelia, apoi îi aruncă o privire convingătoare lui Juliette, îndemnând-o să reacţioneze repede.

Ea vorbi cât de repede putu.

— 3.000 de lire oferite de ducesa de Coventry. O dată. De două ori. Vândut.

Aerul îi părăsi plămânii în timp ce unii o felicitară pe

Amelia, iar alţii pur şi simplu plecară nemulţumiţi.

— Chiar s-a întâmplat asta? întrebă Vivien.

Juliette clătină din cap. Tensiunea începu să iasă la suprafaţă, apoi râse, şocul şi absurditatea momentului transformându-se în veselie.

— Aşa se pare, reuşi să spună ea, în timp ce încerca să înţeleagă gestul extravagant al surorii ei.

Uitându-se spre masa la care era aceasta, privirea lui Juliette fu atrasă de Florian. Se întrebă că părere avea despre asta, dar era greu să-şi dea seama când bărbatul vorbea cu Raphe şi Coventry.

Juliette ştia că trebuia să se ocupe de câteva treburi practice înainte să li se alăture şi luă o foaie pe care trecu fiecare premiu. Scrise numele câştigătorilor şi sumele oferite.

— Cum arată? întrebă Vivien.

Juliette puse peniţa jos şi o privi. Entuziasmul îi alerga prin vene.

— 4 760 de lire.

Vivien se uită la ea. Privirea îi coborî spre hârtie.

— Arată-mi!

Juliette îi înmână calculele şi o văzu pe Vivien cum le studia.

— Incredibil, şopti aceasta. Şi când te gândeşti că îţi făceai griji!

Clătină din cap şi îi dădu foaia înapoi lui Juliette, care o împături cu atenţie şi o puse în săculeţ.

Juliette se uită spre masa la care se aflau familia ei şi Florian.

— Mergem să bem ceva, ca să sărbătorim?

— Oricât de mult mi-ar plăcea, trebuie să plec, spuse Vivien. I-am spus mătuşii mele că o să mergem la o plimbare în după-amiaza asta, dacă nu ajung acasă prea târziu.

— Atunci mă vizitezi mâine? întrebă Juliette. Ştia că în ultimul timp nu petrecuse prea mult timp cu prietena ei, decât când avusese nevoie de ajutorul ei, aşa că se hotărî să îi ofere mai multă atenţie. Putem să jucăm badminton în

grădină dacă e frumos afară şi să bem ceai după. Aşa o să avem ocazia să vorbim pe îndelete.

— Mi-ar plăcea, zise Vivien.

Mulţumindu-i încă o dată pentru ajutor, Juliette o rugă să-i transmită salutări mătuşii ei. Apoi trase un scaun gol lângă Amelia şi Gabriella, care îi făcură loc să stea între ele.

— Felicitări pentru succes, Juliette, spuse Raphe, care ridică cana cu ceai în cinstea ei. Sunt atât de mândru de tine!

— Te-ai descurcat bine, încuviinţă Florian. O privea atât de atent, încât pe Juliette începură s-o ardă obrajii. Fondurile pe care le-ai strâns azi vor fi de ajutor.

— Adevărul e că trebuie să-i mulţumesc Ameliei, zise Juliette. Ce ţi-a venit să oferi o sumă aşa de mare? Nu că un vals cu Florian nu ar merita, se grăbi ea să adauge, înroşindu-se, dar…

— Nu e vorba de dans, ci de cauză, spuse Amelia, care apoi şopti: Deşi mă gândeam şi la tine, şi la Florian. Ridică vocea în timp ce Juliette încerca să înţeleagă comentariul şi adăugă: Eu şi Coventry ne-am hotărât să dăm cât ai donat şi tu. Dar apoi, când am văzut cât de acaparatoare erau acele femei, ca nişte animale înfometate care se apropiau de cadavru, nu puteam doar să stau şi să mă uit cum continuă. Aşa că am folosit cele 3.000 de lire pe care le aveam la dispoziţie ca să licitez.

— Şi îţi mulţumesc pentru asta, ducesă, zise Florian.

— Însă, având în vedere starea mea actuală şi cât îmi va lua să-mi revin după naşterea copilului, cred că ar trebui să-i donez valsul lui Juliette, spuse Amelia şi luă o gură de ceai, ca şi cum comentariul ei ar fi fost perfect normal, ca şi cum planul ei de a o duce pe Juliette înapoi în braţele lui Florian nu era evident.

Juliette se tensionă şi se uită oriunde, numai la Florian nu. Asta până când el spuse:

— Îţi mulţumesc încă o dată. A dansa cu Lady Juliette e mereu o plăcere.

Fu imposibil ca ea să nu se uite peste masă la el. Şi când o făcu, văzu că bărbatul zâmbea. Îi zâmbea ei. Ca şi

cum restul lumii dispăruse, şi nimic altceva nu mai conta.

Inima îi tresări şi simţi fiori în stomac, lăsând-o fără aer.

— Eu şi Gabriella ne-am hotărât să oferim cât ai donat şi tu, Juliette, zise Raphe, stricând momentul cu minunata lui declaraţie şi obligând-o pe Juliette să fie atentă la el şi la cumnata ei.

Când le mulţumi, se uită la toţi cei de la masă şi fu recunoscătoare pentru cât de norocoasă era să îi aibă pe toţi în viaţa ei. Sprijinul lor era valoros, iar cu ajutorul lor, nu avea nicio îndoială că ea şi Florian puteau face exact ce trebuia nu numai pentru St. Giles, ci şi pentru restul Angliei.

— O să ne vizitezi mâine? îl întrebă Gabriella pe Florian când se pregăteau să-şi ia rămas-bun.

— Bineînţeles. O să vă vizitez după-amiază.

Florian se uită la restul grupului şi privirea lui se opri asupra lui Juliette.

— A fost o plăcere.

Atingându-şi borul pălăriei, se întoarse şi plecă grăbit.

Juliette îl privi cum pleca.

— Despre ce a fost vorba? o întrebă pe Gabriella.

— Nimic serios, zise aceasta. David a început să tuşească înainte să venim aici şi îi curge nasul, spuse ea despre fiul ei. Probabil e doar o răceală, dar tot vreau să îl controleze Florian, ca să fiu sigură.

Juliette fu de acord. Era o idee bună să-i ceară ajutorul lui Florian, chiar dacă nu era necesar.

*

Juliette alergă după fluturaşul pe care îl trimise Vivien spre ea şi aproape că se împiedică în timp ce-l trimise spre Gabriella. Era o zi călduroasă, însă umbra unui ulm făcea jocul suportabil.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, ducesă, spuse Pierson de pe terasă, dar Florian a venit să-l vadă pe stăpânul David. Să îl conduc în camera lui?

— Da, te rog, răspunse Gabriella. Răsuflând cu greu,

îşi trecu mâna peste frunte şi se scuză în faţa lui Juliette şi a lui Vivien. Trebuie să văd ce zice Florian despre răceala lui David. Nu o să dureze mult. De ce nu beţi ceva pe terasă cât aşteptaţi? Asta dacă nu preferaţi să continuaţi fără mine.

Gabriella urcă treptele şi intră pe nişte uşi largi franceze

Juliette o privi pe Vivien.

— Hai să jucăm o rundă scurtă înainte, da? Prima care obţină cina puncte câştigă.

— Nu ai nicio şansă!

Vivien râse, aruncând fluturaşul în aer şi lovindu-l cu putere în direcţia lui Juliette.

— Eşti diavolul sub acoperire, strigă Juliette în timp ce sări spre ţinta ei, urmărind-o cum se loveşte de marginea paletei şi cade pe iarbă.

Juliette ridică fluturaşul, îşi puse o mână pe şold şi îi aruncă o privire prietenei ei.

— Se pune?

— Nu, doar că îmi place să te tachinez.

Vivien râse, în timp ce Juliette îşi plănuia răzbunarea.

— Serios?

Juliette se uită spre poarta grădinii şi făcu ochii mari.

— Dumnezeule, ce e acolo?

Vivien se întoarse, iar Juliette ţinti fluturaşul spre prietena ei. Acesta se lovi de umărul ei şi îi aterizâ la picioare, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla. Expresia ei fu amuzantă, iar Juliette râse, până când îşi dădu seama că Vivien se pregătea să lovească din nou.

Tinerele tocmai se aşezau pe scaunele de pe terasă după ce terminaseră jocul, când Gabriella se întoarse, însoţită de Florian. Acesta trase scaunul gol de lângă Juliette şi se aşeză. Încercând să-i ignore prezenţa, Juliette muşcă dintr-un biscuit. Mestecă încet, în timp ce încerca să nu se concentreze la masculinitatea intensă emanată de bărbatul de lângă ea. Era vorba de parfumul lui, pe care corpul ei îl recunoştea imediat, şi de şuviţele de cupru care îi căzeau pe faţă, umerii laţi şi conturul ferm al coapselor,

sub o pereche de pantaloni mulaţi din piele de căprioară.

Juliette inspiră adânc. Privirea îi cobori spre mâinile şi degetele lui lungi şi elegante, care ţineau paharul cu limonada pe care i-l dăduse Gabriella. Juliette ridică privirea şi descoperi că Florian se uita la ea. Acesta ridică o sprânceană, şi mintea ei se goli.

— Domnule? spuse ca şi cum ar fi trebuit certat.

— Îmi cer iertare, milady, dar ai o firimitură unde n-ar trebui să fie. Bărbatul lăsă paharul din mână şi ridică un şervеţel. Permite-mi!

Înainte ca Juliette să-şi dea seama ce se întâmpla şi ce avea de gând să facă, el îi tampona uşor colţul gurii, într-un fel care putea fi o atingere intimă dacă ar fi fost singuri.

Dar nu erau. Gabriella şi Vivien stăteau şi ele la masă, aparent nederanjate de atenţia pe care i-o acorda Florian lui Juliette sau de zgomotul bătăilor inimii ei, care Juliettei i se părea asurzitor.

— Gata.

Florian se întoarse spre Gabriella.

— Aşa cum am zis, David o să fie bine.

Se întinse după geantă şi scoase o foaie de hârtie, pe care începu să scrie.

Juliette, copleşită de emoţie, îl urmări contrariată. Cum îi putea produce aşa de uşor o reacţie intensă, când el părea să rămână neafectat? În plus, efectul pe care îl avea asupra ei era din ce în ce mai puternic, luând-o prin surprindere.

— Pune bucătăreasa să gătească asta, spune Florian, dându-i un bilet Gabriellei.

Felul său de a fi era enervant de rigid. Nu trăda vreo urmă de emoţie nici în trăsături, nici în atitudine.

— Trebuie să-l aline şi să-i permită să se odihnească mai bine.

— Mulţumesc, Florian.

Gabriella dădu biletul unui servitor, cu instrucţiuni să-l ducă imediat bucătăresei.

— Ce bine ar fi dacă eu aş fi cea bolnavă, spuse ea. E intolerabil să-mi privesc copiii suferind.

— Cel puţin te-ai gândit să-i separi, îi zise Florian. Dacă ai noroc, Rose nu o să se molipsească de la fratele ei.

— Apropo de boli, interveni Vivien, mă gândeam să fac nişte coşuri pentru oamenii din St. Giles. Nu e mare lucru, având în vedere prin ce trec, dar cum sunt captivi în momentul de faţă, m-am gândit că ar fi drăguţ să le trimit nişte produse proaspete.

— Ce idee excelentă! exclamă Juliette. Fu surprinsă că nu se gândise chiar ea la asta. Mâncarea sănătoasă poate chiar o să-i ajute pe cei bolnavi să-şi revină, în timp ce îi salvează pe cei sănătoşi de la boală. Nu e aşa, Florian?

Bărbatul îi susţinu privirea pentru câteva clipe, dar destul cât să apară ceva tangibil între ei, ceva ce Juliette crezu că putea fi respect.

— Nu strică. Dacă-mi spui când sunt gata coşurile, o să mă asigur că ajung la oamenii care au cea mai mare nevoie de ele.

Vivien radia.

— Mulţumesc mult! Mă simt bine ştiind că ajut, chiar numai puţin. Trebuie să plec acum. Mulţumesc pentru o după-amiază minunată!

— Cu mare plăcere, răspunse Juliette. Sper că o să te văd din nou în curând.

Vivien încuviinţă şi se ridică în picioare, ca şi Florian. Le făcu semn cu capul şi apoi plecă, promiţând să îi trimită mătuşii ei urările lor de bine.

— E o persoană foarte bună, şopti Florian, după ce se aşeză la loc.

— Din păcate, nu e suficient, zise Juliette.

Când Florian îi aruncă o privire stranie, tânăra îi explică:

— Cea mai mare speranţă a domnişoarei Saunders este să se căsătorească şi să pună bazele unei familii. Îşi doreşte copii pe care să-i iubească, însă având în vedere fondurile ei limitate şi lipsa statutului, majoritatea domnilor o ignoră. Fie au un rang prea mare, fie sunt prea săraci ca să se căsătorească pentru altceva decât din interes.

— Asta este în spatele celor mai multor căsătorii, zise

Florian. Alegerea unui partener de viaţă care să-ţi fie prieten sau pe care să-l iubeşti este un lux de care puţini se pot bucura. Nu am nicio îndoială că tu şi cumnata ta sunteţi invidiate de multe tinere debutante, ducesă. Norocul tău nu poate fi negat.

— Poate, încuviinţă Gabriella. Dar cum rămâne cu tine, Florian? Dacă te-ai căsători, ar fi din interes sau pentru că ai găsit o femeie fără de care nu poţi trăi?

Juliette nu îndrăzni să se uite la cumnata ei sau la Florian. Nu îi venea să creadă că Gabriella tocmai pusese o întrebare aşa de îndrăzneaţă. Cu toate că o parte din ea voia să afle răspunsul, o altă parte nu voia să audă.

— Dacă voi alege să mă căsătoresc, şi spun asta complet ipotetic, aş vrea ca soţia mea să îmi împărtăşească interesele.

— Şi ai face efortul de a te bucura de ale ei? întrebă Gabriella, în timp ce Juliette se foi pe scaun.

— Evident. Florian făcu o pauză lungă, după care adăugă: Aş intra în căsnicie aşteptând să-mi petrec restul vieţii cu ea, aşa că mi se pare rezonabil să ne susţinem unul pe celălalt, să purtăm conversaţii şi să ne ţinem companie. Mi-ar plăcea să-mi fie prietenă înainte de orice, deoarece cred că este o fundaţie puternică pe care să se dezvolte dragostea.

— Cred că eşti mai romantic decât cred majoritatea oamenilor, rosti Gabriella.

Florian nu răspunse imediat, iar Juliette îi aruncă o privire, doar ca să-l vadă uitându-se la ea.

— Poate, şopti el.

Simţindu-se mai înfierbântată decât atunci când juca badminton, Juliette luă o gură de limonadă.

Gabriella râse, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de efectul răspunsului lui Florian.

— Sunt sigură că o să găseşti femeia potrivită, Florian. Poate că deja ai găsit-o.

Înecându-se cu limonadă, Juliette îşi dori să poată da timpul înapoi, în clipa în care Vivien plecase, pentru a i se alătura. Dar cum asta nu era posibil, nu putea decât să

spere că această conversaţie urma să se termine, ca lucrurile să se întoarcă la normalitate.

— Eşti bine? întrebă Florian, obligând-o pe Juliette să-i vorbească.

Tânăra încuviinţă şi tuşi din nou.

— Limonada s-a dus pe partea greşită, atâta tot.

— E bine, zise Gabriella când Juliette îşi reveni. Se uită la ea şi apoi la Florian. Vremea e frumoasă şi abia bate vântul. Florian, dacă nu te grăbeşti, poate vrei să joci badminton cu cumnata mea.

Juliette îşi reveni şi îi aruncă o privire dojenitoare Gabriellei, după care spuse:

— Nu e nevoie. Deja am jucat câteva partide cu tine şi cu Vivien şi sunt sigură că Florian e foarte ocupat. Prea ocupat ca să-şi piardă timpul cu sportul.

— Dimpotrivă, am timp liber.

— Serios? întrebă Juliette uimită.

Bărbatul încuviinţă.

— Nu ştiam exact cât o să dureze vizita mea aici, aşa că am făcut nişte aranjamente.

Surprinsă, Juliette nu ştia ce să spună, aşa că răspunse scurt:

— Înţeleg.

— În plus, nu m-am antrenat destul în ultimul timp. Un joc de badminton o să-mi prindă bine.

— Atunci rămâne stabilit, spuse Gabriella, înainte ca Juliette să-i strice planurile de a-i vedea împreună, ceea ce era evident.

Şi cum nu fu nevoie de prea mult ca să-şi dea seama de asta, Juliette văzu că şi Florian îşi dăduse seama. Prin urmare, se întrebă ce motiv avea să rămână.

Bărbatul se dovedi a fi un adversar excelent. Talentul şi agilitatea lui erau impresionante. Cu paleta în mână, Juliette se grăbi după fluturaş, aproape împiedicându-se de tivul rochiei în timp ce întindea braţul ca să trimită proiectilul cu pene direct spre Florian.

Acesta îl prinse cu uşurinţă şi îl aruncă înapoi cu precizie. Juliette îl lovi în aer, de data asta obligându-l să

alerge după el. Se încruntă concentrat, urmărind unde avea să cadă fluturaşul şi se pregăti să-l lovească înapoi în direcţia ei. Făcu asta, dar Juliette se dezechilibră şi căzu în genunchi pe iarbă. De pe terasă se auziră râsetele Gabriellei, dar şi ale lui Raphe, care venise să-i ţină companie soţiei lui.

— Bravo, Juliette! strigă Gabriella încurajând-o cât putea.

Juliette expiră şi se pregăti să se ridice, când i se întinse o mână.

— Permite-mi să te ajut să te ridici.

Mâna lui Florian era complet goală, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere natura activităţii lor. Cum şi a ei era fără mănuşă, gândul că avea să îşi pună palma în mâna lui îi dădu un fior de căldură. Pulsul i-o luă razna şi pentru o clipă se gândi să-l refuze. Cu toate astea, fiorul secret al gândului că avea să se abandoneze propriei dorinţe de a-l atinge mai mult era prea mare ca să fie negat. Avea scuza perfectă să se bucure discret şi fără ca toţi cei din jur să considere că era prea mult.

Aşa că întinse mâna încet şi savură clipa când mâna ei o atinse pe a lui, căldura pielii ei lipindu-se de a lui, şi se delectă cu senzaţia degetelor lui înfăşurându-se strâns în jurul palmei ei. Urmă o pauză în care Florian pur şi simplu o ţinu şi apoi, cu o tresărire, ca şi cum şi-ar fi amintit ce trebuia să facă, o trase în sus şi o eliberă, de parcă ar fi fost o piatră preţioasă pe care tocmai fusese prins furând-o.

— Vrei să continui să joci? întrebă el.

— Da, zise ea, răspunsul ei venind natural, ca şi cum ar fi întrebat-o dacă iarba era verde. Tu vrei?

Ceva imposibil de descris ieşi la suprafaţă din profunzimea ochilor lui albaştri, însă dispăru peste o clipă. Florian înclină capul.

— Da. Îmi place să joc cu tine.

— Atunci ai noroc, rosti ea relaxată, în timp ce se îndepărta şi punea distanţă între ei, pentru că sunt dispusă să continui să joc până ce câştig.

Florian râse, relaxându-se.

— Atunci te încurajez să dai tot ce ai mai bun.

Juliette râse, adorând schimbul de replici şi sportul, în timp ce savura şansa de a-l vedea aşa. Pentru ca vru să continue, ridică fluturaşul şi ţinti spre el.

Îl lovi cu paleta şi începu jocul, forţându-i pe amândoi să alerge în stânga şi-n dreapta, până când ea îl prinse nepregătit şi reuşi să-l trimită dincolo de limită.

Florian clătină din cap şi îi susţinu privirea.

— Femeie neastâmpărată, bombăni el, destul de tare ca ea să-l audă. Şi apoi, înainte ca ea să fie pregătită, lansă alt atac.

Jucară până când Juliette începu să răsufle greu, iar el insistă să se oprească.

— Am spus că vreau să joc până când câştig, se plânse ea.

Bărbatul îi aruncă o privire stupefiată.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să-ţi permit să câştigi?

— Bineînţeles că nu, replică ea cu greu din cauza respiraţiei sacadate. Spun doar că nu am nevoie să mă odihnesc.

Florian veni spre ea, îi luă paleta din mână şi îi întinse braţul.

— Ca doctor, îţi recomand să faci exerciţii. Dar, în acelaşi timp, îţi cer să nu îţi forţezi limitele.

Reţinută, dar fericită, îşi puse braţul pe al lui şi îi permise să o însoţească pe terasă, unde îi aşteptau Raphe şi Gabriella. Mergând încet, Florian zise:

— Ai jucat bine. Cu practică, e posibil să devii expertă.

— Pot spune acelaşi lucru despre tine. Îl împinse uşor cu umărul, într-un mod prietenos, care îl făcu să se întoarcă spre ea amuzat. Juliette zâmbi. Mulţumesc că ai jucat cu mine. A fost distractiv.

— Cu plăcere, milady. Şi da, sunt de acord, a fost distractiv.

Ajunseră la trepte şi începură să urce. Juliette avu un gând pe care îl verbaliză.

— Nu e timpul să scapi de formalităţi? Mă ştii de aproape un an şi m-ai văzut în cea mai proastă stare. Nu se

poate să-mi spui pur şi simplu Juliette?

— Nu ştiu dacă ar fi înţelept.

Vocea lui fu mai rigidă decât în toată după-amiaza.

— De ce? întrebă ea confuză.

Bărbatul încetini şi mai mult, aşa că aproape stăteau pe loc când Florian şopti:

— Pentru că, dacă aş face asta, am fi pe picior de egalitate.

Ea clipi, uimită de ceea ce auzise.

— Dar o să fii duce. Poziţia ta ca moştenitor al lui Redding e deja superioară poziţiei mele.

— Doar când vine vorba de etichetă socială, dar acesta nu e singurul aspect pe care trebuie să-l iau în considerare.

Juliette întoarse capul şi îl privi în ochi.

— Nu înţeleg.

Florian îi dădu braţul la o parte, îşi puse mâinile la spate şi o privi cu solemnitate.

— Ideea este că sunt alte lucruri în joc, care mă fac nedemn de o asemenea familiaritate.

Surprinsă, Juliette râse.

— Sigur glumeşti.

Când el rămase nemişcat, tot umorul se risipi de pe buzele ei. Clătină din cap, neînţelegând.

— Am crescut în mahala, în timp ce tu ai fost crescut de un viconte. Eu nu am făcut decât să accept averea oferită de fratele meu, în timp ce tu ai câştigat respectul colegilor având o profesie nobilă, în scurt timp o să fii duce şi cu toate astea susţii că nu eşti demn de renunţarea la titlu în ceea ce mă priveşte? Nu are sens, Florian. Mai ales că eu mă adresez ţie cu numele mijlociu.

— Toată lumea face asta. E singurul mod prin care pot evita confuzia cu fratele meu.

— Dacă insist să-mi spui Juliette?

— Te-aş sfătui să n-o faci.

— De ce?

El nu răspunse imediat, însă când o făcu, vocea îi era joasă.

— Pentru că ar sugera o intimitate pentru care nu sunt pregătit în momentul de faţă. Făcu o plecăciune în faţa ei, observând fiorii provocaţi de cuvintele lui. Îţi mulţumesc din nou pentru o după-amiază plăcută. Aştept cu nerăbdare să te văd mâine, pentru următoarea întâlnire a comitetului.

Florian plecă, luându-şi rămas-bun de la Gabriella şi de la Raphe. Acesta îl însoţi, în timp ce Juliette îi privi până ce nu-i mai zări, apoi se aşeză pe scaunul gol de lângă Gabriella.

— A fost distractiv, spuse ea cât de bucuroasă putu să pară. Nu mă aşteptam să fie un jucător aşa de priceput.

Gabriella zâmbi, în timp ce turnă un pahar cu limonadă proaspătă pentru Juliette.

— E limpede că te-a plăcut.

Juliette oftă şi îşi întinse picioarele. Dumnezeule, ce bine era să se relaxeze!

— Nu ştiu ce te face să crezi asta, de vreme ce nu a dat nimic de înţeles.

Gabriella râse.

— Îndrăznesc să spun că eşti prea implicată ca să judeci situaţia cu mintea limpede. Dar, dacă ai face un pas în spate şi ai vedea cum interacţionează cu tine, ai şti că e adevărat. Îţi caută atenţia, Julie. Singura întrebare care mai rămâne e dacă o să vrea sau nu să o încurajeze.

Capitolul 14

După ce plecase din casa Huntley cu o zi în urmă, Florian se dusese direct la St. Agatha, unde se cufundase în muncă. Făcu apoi câteva vizite, inclusiv unchiului său, după care se întoarse acasă. Acolo descoperi altă scrisoare nesemnată, care de data asta îi spunea că Armswell avea nevoie de ajutorul lui. Când Florian ajunse în casa părinţilor, descoperi că vicontele avea nevoie de îngrijire medicală.

Din fericire, recunoscu simptomele otrăvirii cu cucută şi reuşi să administreze antidotul necesar. Însă toată treaba

îl afectă şi demonstră că persoana din spatele ameninţărilor urma să le ducă la capăt fără remuşcări.

— Cine ar face asta? întrebă mama lui. Nu-mi imaginez că vreunul dintre servitori…

— Ai angajat de curând pe cineva nou? întrebă Florian.

— Eu nu… Armswell a angajat un servitor în urmă cu o săptămână.

— Dă-l afară, o sfătui Florian. Cred că e posibil să lucreze pentru altcineva.

— Dar…

Florian o luă de mână.

— Cineva vrea să mă rănească şi încearcă s-o facă prin tine, dar nu trebuie să-ţi faci griji. O să mă ocup eu de toată treaba.

Florian plecă şi se duse să se întâlnească cu Henry.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el, şi îi povesti pe scurt despre scrisorile ameninţătoare, în timp ce Henry păru din ce în ce mai îngrijorat. În seara asta, cred că persoana din spatele scrisorilor l-a atacat pe tatăl nostru.

— Dumnezeule, Florian!

— E bine, dar mă tem că e numai începutul.

Dură o clipă ca Henry să se relaxeze şi ca Florian să-l convingă că nu era necesar să se ducă la reşedinţa Armswell.

— Ai idee cine ar putea fi vinovat?

— Nu, zise Florian. Dar fii atent, îl avertiză el, şi spune-i magistratului ce s-a întâmplat. Aş face-o chiar eu, dar mă tem că o să se înrăutăţească lucrurile dacă răufăcătorii află că am vorbit.

— Bineînţeles. Henry ieşi pe uşă. Servitorul o să fie interogat, dar, dacă tace, o să încep o investigaţie separată, cu speranţa că o să descopăr cine ar vrea ca St. Giles să sufere.

Florian îi mulţumi pentru ajutor şi se îndreptă spre spital ca s-o avertizeze pe Viola.

Când se întoarse în sfârşit acasă, îşi luă pistolul din birou, pentru siguranţă, şi o sticlă de brandy, pentru nervi,

după care se duse în pat. Avusese o zi plină, dar asta îi oferise motivul necesar pentru a-şi distrage atenţia de la gândurile legate de Lady Juliette şi de la dorinţele fizice pe care i le provoca.

Chiar şi aşa, tânăra tot reuşi să i se strecoare în minte în clipa în care se întinse ca să doarmă. În ciuda eforturilor, nu reuşi să nu se gândească la corpul ei lipit de al lui, cum ar fi fost să o dezbrace şi să îşi plimbe mâinile pe fiecare centimetru al perfecţiunii ei minunate.

Asemenea gânduri avură un efect firesc şi nu avu de ales decât să se lase pradă dorinţei. Vinovat şi iute. Modul în care ea apăru în imaginaţia lui lascivă era de condamnat, însă nu la fel de mult ca faptul că se satisfăcea sexual în timp ce făcea asta. Nu avea dreptul s-o facă. Niciun drept. Şi era conştient că acesta era doar un motiv în plus să insiste ca Juliette să i se adreseze formal, deoarece ea era o lady, iar el nu era decât un gentleman.

Aşezat acum lângă ea la masa din salon, Florian conduse întâlnirea comitetului cu profesionalism. Rămase ferm şi precis, negându-i lui Lady Juliette ocazia unei familiarităţi excesive. Tânăra spusese că erau prieteni, dar el ştia mai bine că nu era aşa. Se aflau la o graniţă delicată, care ameninţa să-i trimită pe amândoi către nevoia inevitabilă de seducţie. Nu putea permite aşa ceva. Aşa că îşi ţinu mâinile la spate când Juliette sosi, ca să n-o atingă din greşeală, iar conversaţiile cu ea fură cât mai scurte posibil, lucru uşor acum, când avea loc întâlnirea.

— Florian, numărul fatalităţilor creşte în St. Giles, spuse Lady Warwick. Oamenii sunt îngrijoraţi că prin ceea ce facem nu schimbăm prea multe.

Florian simţea la fel, dar nu ştia ce altceva să facă, decât să trateze bolnavi şi să îi ţină separat de restul.

— Pamfletele care au fost distribuite şi articolele din ziare ar trebui să-i liniştească. Atât timp cât respectă sfaturile legate de prevenirea bolii, şansele lor de a evita boala sunt mari.

— Nu e destul, zise baronul Hawthorne. Trebuie să liniştim lumea şi să prevenim o eventuală panică.

— Aveţi sugestii? întrebă Viola.

— Da, spuse Lady Juliette. După ce ne-ai cerut să ne gândim la un mod în care să-i izolăm pe cei bolnavi, am încercat să mă instruiesc în legătură cu boala, ca s-o înţeleg mai bine. Făcu o pauză, iar Florian îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea cuvintelor ei. Am învăţat că pacienţii care au simptome de tifos şi alte boli contagioase şi care au fost internaţi la Spitalul din Edinburgh la sfârşitul secolului trecut au primit ordin să îşi lase hainele şi să facă baie Apoi au primit halate curate de spital, au fost raşi ca să scape de orice urmă de paraziţi din păr şi frecaţi cu o cremă cu mercur.

— St. Agatha ar face la fel dacă asemenea pacienţi ar fi aduşi, dar încă îmi fac griji din cauza riscului, îi zise Florian.

Ştia de practicile adoptate de Spitalul din Edinburgh de când însuşi James Gregory, autorul la care se referea Juliette, îi spusese despre ele, insistând că îl ajutaseră să nu piardă niciun pacient în ultimii cinci ani în care lucrase la clinică.

— Tocmai din acest motiv propun să cumpărăm o corabie, spuse Juliette.

Se auzi murmur în încăpere.

Florian îşi înclină capul.

— O corabie?

Juliette încuviinţă.

— Ar trebui să ne permitem una cu toate fondurile de la evenimentul caritabil.

— Da, mai ales dacă putem să obţinem o corabie din Indiile de Est folosită, adăugă Elmwood. Producţia acestora e relativ ieftină, nu ar trebui să ne coste mai mult de 5.000 de lire.

— Iar acesta e în bugetul nostru, interveni Clearwater. Îi aruncă lui Lady Juliette o privire plină de admiraţie. Crearea unei zone de carantină pentru cei bolnavi pe corabie e o idee excelentă. Cum ţi-a venit?

O nuanţă minunată de roz coloră obrajii lui Lady Juliette.

— Am găsit menţionată o asemenea metodă într-una dintre cărţile din biblioteca casei Huntley. A fost scrisă de un chirurg care a lucrat pe mare şi, deşi iniţial nu am luat-o în considerare, crezând că n o să fie de ajutor, mă bucur că am studiat-o mai îndeaproape, deoarece aşa am aflat ceva util. În timpul morţii negre, de exemplu, corăbiile care ajungeau în Veneţia din porturi infectate erau ancorate timp de patruzeci de zile. Înconjurate de apă, fără acces la pământ, oamenii de pe corabie nu puteau transmite boala. Cred că putem controla extinderea tifosului într-un mod similar.

Florian o privi în timp ce vorbea. Ideea nu era pur şi simplu bună, ci genială. Şi atât de simplă, încât nu ştia de ce nu se gândise chiar el la ea. Văzând că toată lumea aştepta să-i audă părerea, încuviinţă şi spuse:

— Bine lucrat, milady. Cred că ai găsit soluţia perfectă.

Ea zâmbi cu o plăcere şi o recunoştinţă atât de fascinante, că inima lui începu să bată cu putere. Dumnezeule, era minunată! Dintr-odată, Florian îşi dădu seama că nimic nu îi plăcuse la fel de mult în ultimii ani cum îi plăcea să o facă fericită cu acest gând în minte, adăugă:

— O să începem să căutăm imediat o corabie potrivită. O să fie bine curăţată şi pregătită înainte să urce pacienţii pe ea. Cum Tamisa e destul de îngustă cât să permită unui om disperat să o traverseze înot, trebuie s-o ducem pe Canal ca să ne asigurăm că poate fi menţinută o carantină potrivită.

— Dacă majoritatea e de acord, o să încep să lucrez imediat la detalii, zise Viola.

Florian încuviinţă.

— Hai să votăm!

Toată lumea fu de acord cu noua propunere.

Întâlnirea se încheie cu o nouă speranţă, iar mai mulţi membri rămaseră în salon ca să discute detaliile la un ceai sau la o cafea. Evitând tortura de a o atinge pe Lady Juliette, Florian îşi negă plăcerea de a o însoţi, întorcându-

se spre Viola pentru o scurtă conversaţie

— Planul ăsta poate să funcţioneze, îi spuse el sigur pe sine. Chiar avem o şansă să minimalizăm pierderea de vieţi.

— Şi totul datorită lui Lady Juliette, spuse Viola cu zâmbetul pe buze. Pun pariu că eşti fericit că i-ai permis până la urmă să se alăture comitetului.

— Îi merge mintea.

Viola zâmbi.

— Asta da schimbare de la părerea ta anterioară despre ea, cum că ar fi naivă!

— Părerile se pot schimba, Viola.

— Da, Florian, cu siguranţă.

*

Juliette încerca să se concentreze asupra celor spuse de Yates, însă nu reuşea. Ştia că vorbea despre un tablou pe care îl cumpărase de curând, însă cum mintea ei era ocupată cu Florian şi cu atitudinea lui distantă faţă de ea, habar n-avea cine era artistul sau de ce era Yates atât de entuziasmat.

— Milady?

Juliette clipi.

— Hm?

Yates o privi cu o expresie gânditoare pentru o clipă, după care îi zâmbi şi spuse:

— Tabloul lui Vermeer pe care l-am pomenit... Ar fi o onoare să ţi-l arăt într-o zi, milady.

— Mulţumesc.

Juliette se uită la Lady Warwick, care era prinsă în conversaţie cu Lord Elmwood, aşa că nu putea găsi ajutor acolo.

— Bucuria de a fi în compania ta a devenit cea mai mare plăcere a mea, spuse Yates. Nici nu-ţi imaginezi cât m-am bucurat când am aflat că te-ai alăturat acestui comitet. Asta ne permite să petrecem mai mult timp împreună, în timp ce ne ocupăm de un interes comun.

Ideea ta de a-i pune pe cei bolnavi pe o corabie este fascinantă. Sunt impresionat!

— Mă flatezi, milord.

— Doar spun adevărul, îi zise el, în timp ce îi susţinu privirea cu o încredere alarmantă.

Se pare că refuzul ei de a se plimba cu el după dansul de la casa Hawthorne nu îl îndepărtase.

Juliette îşi mută privirea la timp ca să o vadă pe Viola intrând în salon, cu Florian aproape. Tensiunea pe care o simţi în piept îi încetini bătăile inimii, până când Viola se alătură lui Lady Warwick şi lui Elmwood, în timp ce Florian continuă să traverseze camera, spre fereastră. Bărbatul stătu acolo, cu mâinile la spate.

— Te rog să mă scuzi, îi spuse Juliette lui Yates. Trebuie să vorbesc ceva cu Florian.

Nu era sigură de ce, dar nu voia să-l încurajeze pe Yates. În plus, ştia că avea să fie imposibil să stea departe de Florian. O atrăgea atât de tare, încât nu avea rost să se lupte cu acea dorinţă.

— Vrei să fii singur? întrebă ea după ce traversase camera spre el

Afară, soarele se juca peste frunze, creând o mare nesfârşită de nuanţe de verde.

Florian îi aruncă o privire, după care se uită din nou la grădină.

— Nu şi dacă te oferi să-mi ţii companie.

Juliette simţi că presiunea din jurul inimii îi dispăru. Inspiră şi savură relaxarea care îi umplea acum corpul. Conversaţiile din spatele ei dispărură, până când simţi că fusese transportată într-un loc în care existau numai ea şi Florian.

— Începeam să-mi fac griji că te-am supărat cu ceva, spuse ea. Abia ai vorbit cu mine de când am venit.

Florian simţi un bubuit în piept.

— Starea mea întunecată nu are legătură cu tine. Pur şi simplu am multe griji.

— Ştiu, tocmai de asta am încercat să ajut.

— Lucru pentru care îţi sunt recunoscător.

— Dar nu sunt sigură că evenimentele caritabile şi donaţiile vor fi îndeajuns pe termen lung. Era un gând care îi dăduse târcoale în ultimele zile. Ar fi mai bună asigurarea unei sume constante.

— Ai dreptate. Ai vreo idee cum să facem asta fără să taxăm pacienţii?

— Nu încă, dar o să mă gândesc.

Se lăsă tăcerea între ei, apoi el spuse:

— Salvarea vieţilor este o luptă continuă împotriva răului din lume. Lucrurile pe care le-am văzut m-au schimbat în moduri care nu îmi plac mereu. Când am început ucenicia, aveam 16 ani şi eram obişnuit cu o viaţă uşoară, de lux. A fost şocant să văd în prima zi un băiat care şi-a pierdut un picior. Am ieşit din sala de operaţie.

— Şi băiatul?

— A murit trei zile mai târziu din cauza infecţiei. Vocea lui Florian era încărcată de emoţie. Atunci, scopul meu a devenit descoperirea celor mai bune metode de tratament medical şi de operaţie. Obligat să-mi termin ucenicia ca să fiu primit la Oxford, în timpul liber am citit texte medicale şi am vorbit nu numai cu alţi doctori, ci cu oricine călătorise în străinătate şi fusese martor la operaţii de succes.

— Nu pot să nu fiu impresionată de hotărârea pe care o aveai de mic.

Bărbatul se mişcă, iar braţul lui îl atinse pe al ei. Pielea i se înfioră, iar Juliette se luptă cu dorinţa de a se apropia şi mai mult, de a-i simţi din nou atingerea.

— A fost asemănătoare cu a ta. Această dorinţă de a face bine e similară cu a mea. O înţeleg perfect.

Ea se luptă cu fiorii de emoţie pe care îi provoca vocea lui.

— Ai fi dispus să mă înveţi ce ştii?

Florian îi susţinu privirea şi, deşi nu zâmbi, expresia lui era caldă şi deschisă. Îi anima ochii şi avea un efect ciudat asupra lui Juliette. Genunchii i se înmuiară, iar pielea îi luă foc.

— Îmi dai voie să mă gândesc la asta înainte să-mi iau

angajamentul? întrebă el.

— Bineînţeles.

Uşa salonului se deschise şi intră servitorul lui Florian. Bărbatul traversă camera şi îi vorbi stăpânului său aşa de încet, încât Juliette nu auzi nimic, în ciuda apropierii. Indiferent ce îi spusese, acest lucru aduse o expresie aspră pe chipul lui Florian. Acesta îi mulţumi servitorului, îi aruncă o privire lui Juliette şi se întoarse să se adreseze celor din cameră.

— Tocmai am fost informat că armata a luat măsurile necesare mai devreme, când trei indivizi au încercat să fugă din St. Giles. Un bărbat şi o femeie au fost răniţi mortal.

Juliette îşi acoperi gura cu mâinile şi încercă să-şi oprească un sunet şocat. Exact asta sperase să evite. Indiferent de câte ori îşi spusese că era o acţiune necesară, pentru binele celorlalţi, nu se putu convinge în totalitate de asta.

— L-au ucis, în condiţiile în care ar fi putut alege să-i rănească!

— Da, încuviinţă Florian. Părea imperturbabil, însă când vorbi din nou, în vocea lui se simţea îngrijorarea. Din păcate, al treilea individ, un băiat care avea în jur de şase ani, a scăpat. Ar putea fi oriunde.

Juliette simţi că se prăbuşeşte tavanul pe ea. De asta se temea Florian cel mai mult, nu de uciderea a doi oameni: de riscul pe care-l reprezenta un copil pentru populaţia Londrei.

— Dumnezeule!

Expresia şocată a lui Lady Warwick exprima ce gândea probabil toată lumea din cameră, şi anume că ameninţarea tifosului nu mai era controlată şi că moartea avea să se lase asupra oraşului.

— Trebuie să plec, spuse Florian.

Se îndrepta deja spre uşă, în timp ce Juliette încerca şi înţeleagă cum se schimbase situaţia.

— Ducesă, spuse el, vorbind cu Viola, am nevoie să vii cu mine. Restul, vă rog să staţi cât doriţi şi să plecaţi

singuri. O să ne întâlnim aici peste două zile, ca să vedem ce s-a schimbat.

Florian dispăru în clipa următoare, cu Viola grăbindu-se în urma lui. Juliette se uită la spaţiul care se întindea acum în faţa ei. Abandonul pe care îl simţea era iraţional şi persistent. Nu părea să poată scăpa de el sau de invidia neplăcută care se acumula în ea în clipa în care situaţia se înrăutăţise. Florian îi ceruse ajutor Violei, iar aceasta îi sărise în ajutor cât se poate de repede. Raţiunea îi aminti lui Juliette că erau parteneri de afaceri, dar tot se întreba cât de implicaţi erau unul în viaţa celuilalt.

Mai ales de când îşi dăduse seama că îl voia pe Florian numai pentru ea.

Capitolul 15

Juliette urcă treptele Spitalului St. Agatha cu aceeaşi hotărâre care o dusese prima oară în biroul lui Florian, în urmă cu trei săptămâni.

— Vreau să-l văd pe Florian, îi spuse ea femeii de vârstă mijlocie care stătea la biroul din faţă.

— Aveţi o consultaţie stabilită cu el?

— Sunt pacienta lui.

„Şi o prietenă îngrijorată”.

Trecuseră trei zile de când Florian ieşise din casa lui ca să colecteze pentru examinare cadavrele victimelor împuşcate. Întâlnirea pe care o stabilise peste două zile fusese anulată prin intermediul unei scrisori.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare, spuse femeia care o privea încruntată pe Juliette.

— Poate că nu, dar, dacă nu ar fi fost aici, probabil mi-aţi fi spus asta.

Fără alt avertisment, Juliette trecu mai departe, îndreptându-se spre biroul lui Florian.

— Domnişoară! Opriţi-vă! Nu puteţi da buzna aşa!

Juliette ignoră strigătele, intrând pe coridor şi

îndreptându-se spre a doua uşă din stânga ei. O bătaie rapidă fu singurul avertisment înainte să deschidă uşă şi să privească în camera dezordonată. Era neschimbat faţă de când fusese acolo ultima oară, cu excepţia unui teanc de cărţi care se afla acum pe scaunul pe care îl folosise.

— Milady.

Obosit, Florian se chinui să se ridice în picioare. Era tras la faţă, cu ochii înconjuraţi de cercuri negre, dovada epuizării severe, în timp ce barba care începuse să-i crească sugera că fusese prea ocupat ca să se gândească la propria înfăţişare.

Nu că pe Juliette ar fi deranjat-o prea mult aspectul lui. Ba chiar fu surprinsă de cât de mult îl plăcea mai neglijent decât aranjat. *Ce* nu putea accepta era modul în care îşi neglija sănătatea.

— Te rog să mă ierţi, zise femeia de la Biroul de la Intrare, care răsufla greu în spatele lui Juliette. Am încercat s-o opresc, dar nu am reuşit.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, doamnă Brown. Domnişoara este bine venită.

Doamna Brown se retrase, şi Juliette făcu un pas în faţă. Era conştientă că Sarah, camerista ei, se afla în apropiere şi luă o decizie rapidă, posibil dezastruoasă. Puse mâna pe clanţă, se întoarse spre Sarah şi îi spuse ferm:

— Am o treabă personală de discutat cu doctorul meu. Te rog să mă aştepţi aici.

Fără să îi dea cameristei ocazia de a riposta, Juliette intră în biroul lui Florian şi închise uşa după ea.

Florian o privi.

— Eşti prea îndrăzneaţă pentru propriul tău bine.

— Iar tu nu faci bine nimănui în starea în care eşti.

Ea luă cărţile de pe scaunul pe care voia să-l folosească şi i le dădu lui Florian. Care le puse peste altă grămadă de cărţi.

— Când ai dormit ultima oară?

Ochii lui înceţoşaţi clipiră cu mult efort.

— Nu am dormit de când te-am văzut ultima dată.

Bărbatul se lăsă pe scaun, nerespectând eticheta

când se aşează înaintea ei.

— Asta a fost acum câteva zile, Florian. Se aşează pe marginea scaunului şi îşi puse mâinile în poală. Trebuie să te odihneşti.

— Trebuie să-l găsesc pe băiatul acela şi…

— Nu te-ai gândit că nu ai nicio şansă să o faci în starea asta? În plus, a trecut prea mult timp de atunci. Nu putem decât să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, dar, dacă nu ai grijă de tine, nu o să poţi ajuta pe nimeni când o să fie nevoie. Nu poţi fi eficient când abia te poţi ţine pe picioare.

Bărbatul zâmbi, parcă amorţit.

— Eşti foarte autoritară.

Tonul obosit cu care vorbea Florian i se păru incredibil de liniştitor.

— Cred că îmi place.

Privirea lui o susţinu pe a ei. O senzaţie de căldură îi mângâie pielea, tachinând-o şi tentând-o, ispitind-o până când respiraţia ei se umplu de dorinţă.

— De ce ai venit aici?

Întrebarea era mult mai complicată decât suna.

„Pentru că-mi fac griji pentru tine.

Pentru că trebuie să ştiu că eşti bine.

Pentru că mi-e dor de tine şi pentru că…”

— Pentru că nu ai dat comitetului veştile noi pe care le-ai promis. Ai anulat întâlnirea, iar asta m-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu motivul tău. Acum văd că nu erai capabil să participi.

Colţul gurii lui se ridică la auzul comentariului.

— Deci ăsta e motivul? Ai venit doar ca să vezi ce m-a ţinut departe? Ca să-ţi satisfaci curiozitatea?

— Da, răspunse Juliette.

Râsul sec al lui Florian trăda neîncrederea.

— Înţeleg. Îşi acoperi căscatul cu mâna, după care continuă: Ei bine, eu şi Viola am muncit din greu de când a fost incidentul. Când nu încercam să-l găsim pe băiatul care a fugit, ea se asigura că pacienţii de aici de la spital nu erau neglijaţi, în timp ce eu am mers şi i-am tratat pe oamenii

din St. Giles cât de bine am putut.

— Şi acum?

Când bărbatul păru nedumerit de întrebarea ei, ea clarifică:

— De ce nu eşti acasă, în pat?

Florian răsfoi nişte ziare şi alte foi.

— Când ne-am întâlnit ultima oară, au sugerat să cumpărăm o corabie ca să-i ţinem în carantină pe cei bolnavi. Cu cât punem mai repede în practică ideea, cu atât mai bine. Aşa că am încercat să găsesc corabia potrivită. Aici sunt mai multe anunţuri, dar nu sunt toate corăbiile destul de mari pentru ce avem noi nevoie. Lui Florian părea să-i fie greu să vorbească. Am întrebat de unele dintre ele, dar mai avem câteva.

— Şi ai vrea să rezolvi asta înainte să te odihneşti.

Juliette îl înţelegea perfect. Devotamentul lui era atât de mare, încât le punea pe ultimul loc când venea vorba de bunăstarea celorlalţi.

— Asta e prioritatea. Trebuie rezolvată cât mai repede posibil.

— Ai dreptate. Dar, dacă reuşeşti, nu o să însemne nimic dacă te sacrifici pe tine. Nu e sănătos să nu dormi trei zile şi să nu fii în cea mai bună formă. Dacă vine cineva care are nevoie de o operaţie? Poţi să fii sigur că nu o să faci o greşeală şi nu o să provoci mai mult rău decât bine?

Rezemându-se pe coate, Florian îşi puse capul în mâini şi se frecă la ochi.

— Nu sunt singurul chirurg de aici. Haines şi Blaire sunt şi ei disponibili pentru cei care au nevoie.

Bărbatul era prea încăpăţânat pentru propriul lui bine.

— Şi cum rămâne cu oamenii din St. Giles?

— Vreau să mă duc să-i controlez mai încolo.

Ea îl privi.

— Nu eşti în măsură să faci asta, având în vedere starea ta.

Bărbatul se aplecă în faţă, iritat.

— Vorbeşti ca şi cum aş fi beat, ceea ce nu e cazul.

— Şi cu toate astea, bălmăjeşti cuvintele, ai ochii roşii,

părul ţi-e ciufulit şi hainele sunt aceleaşi pe care le purtai când ne-am văzut ultima oară. Eşti epuizat, Florian! Du-te acasă şi culcă-te. Fă o baie, schimbă-ţi hainele şi o să realizezi mai multe odată ce faci asta.

— Da…

— Între timp, o să mă ocup eu de găsirea unei corăbii. Măcar atât pot să fac, din moment ce totul a început de la sugestia mea.

Se uită în jur, la haosul din cameră.

— Raphe şi Coventry mă pot ajuta, deci nu trebuie să-ţi faci griji. O să ne ocupăm de asta şi o să-ţi uşurăm povara.

— Şi băiatul care lipseşte?

— Nu contează dacă eşti aici sau în pat. Tot nu ai şanse mai mari să îl găseşti. Dacă avem noroc, fie este neatins de boală, fie se ascunde undeva unde nu are contact cu alţii. De obicei, copiii se recuperează. Sper că o să-şi revină fără să-i infecteze pe alţii.

— Îmi fac griji, Juliette.

Când auzi disperarea resemnată din vocea lui, se ridică şi se duse lângă el. Îi puse mâna pe umăr, în încercarea de a-i alina grijile.

— Ştiu. Adevărul e că toţi ne facem griji, dar presupun că e mai greu pentru tine, pentru că ai văzut ce poate provoca tifosul.

— Trebuie să fie controlat. Trebuie!

— De acord. Dar trebuie să-ţi aminteşti că nu lupţi de unul singur.

Îl strânse uşor de umăr şi savură suspinul lui.

— Ai prieteni, Florian, oameni care sunt pregătiţi să te ajute!

Când el înălţă capul ca să o privească, ea încremeni când văzu tristeţea din ochii lui.

— În fiecare zi îi ajuţi pe ceilalţi. Cred că e momentul să ne plătim datoria pe care o avem faţă de tine.

*

Părea că Florian era undeva dincolo de realitate, într-un loc în care vocea lui Juliette îi oferea alinare. Era conştient că mintea şi corpul lui erau slăbite din cauza oboselii, dar nu putuse să doarmă deoarece mai erau atâtea de făcut, iar situaţia era copleşitoare.

Mâna ei se odihni fermă pe umărul lui, strângându-l mai tare. Iar ea era aproape, cu şoldul la niciun centimetru de faţa lui. Florian nu ar fi trebuit să stea jos în timp ce ea stătea în picioare, dar nu reuşi să iasă din starea aceea. Era tentat să închidă ochii şi să se lase copleşit de somn, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi ratat un moment de complicitate.

— Dă-ţi jos jacheta, Florian.

Întregul lui corp tresări când îi auzi cerinţa. Însoţită de parfumul dulce de bujori, îl ademenea să se predea. Însă urma de raţiune pe care o mai avea îl opri.

— Nu ar fi înţelept.

Juliette oftă din cauza frustrării.

— Faptul că o să te văd în cămaşă nu o să mă afecteze. Sunt mai rezistentă de atât, să ştii.

Îl apucă de rever şi începu să împingă materialul în jos. Epuizat, Florian nu avu de ales şi se lăsă pradă dorinţelor ei. Sau cel puţin asta îşi spuse, din moment ce ticălosul din el era nerăbdător să vadă unde putea duce faptul că ea îl dezbrăca.

— Când Raphe se întoarce de la meciurile lui de box, eu şi Amelia îi masăm umerii cu rândul. Îi alină durerea şi reduce tensiunea. Astfel, se poate odihni mai bine.

Juliette aşeză jacheta pe spătarul scaunului şi începu să-şi scoată mănuşile. Când o văzu stând în picioare şi scoţându-şi mănuşile în timp ce el aştepta supus, ştiind că avea să-l atingă în curând, îl cuprinse un fior de dorinţă fierbinte.

Florian ştia că ar fi trebuit s-o oprească, că gestul nu putea duce nicăieri din moment ce nu-şi putea exprima dorinţa de a o face a lui. Dar poate că n-ar fi fost aşa de rău să îşi permită o mică excepţie.

Ea se apropie, iar el îşi ţinu respiraţia, anticipând ce urma. Apoi, când coapsele ei se lipiră de spatele lui şi

mâinile i se cufundară în umerii lui, pentru o secundă incredibilă, simţi că lumea explodă în jur. Dumnezeule, era incredibil! Cu un geamăt de plăcere, se lăsă pradă presiunii copleşitoare a atingerii ei.

— Mulţumesc, şopti el, deoarece simţi nevoia să vorbească pentru a-şi distrage atenţia de la gândul că ar cuprinde-o cu un braţ şi ar trage-o în poala lui, ca să se bucure mai mult de corpul ei.

Voia să o sărute, voia să-i desfacă iute corsajul cu dinţii, să-şi plimbe mâinile pe întinderea elegantă a picioarelor ei şi să o înnebunească de plăcere. Dar nu avea de gând să reacţioneze mânat de acel impuls. Nu când ea merita mai mult de atât Nu când ar fi trebuit să-şi concentreze energia asupra altor lucruri. Nu când cei apropiaţi lui fuseseră ameninţaţi.

— E bine?

Bine? Bărbatul aproape râse, din moment ce nimic din lume nu era mai plăcut.

— Mmm…

Doar asta putu spune, fără să se facă de râs şi fără să-şi trădeze dorinţa. Degetele ei masau un muşchi, iar el gemu din nou, în timp ce fantezii imposibile i se schiţau în minte. Toate o implicau pe ea, una mai scandaloasă ca alta, până când nu o putea vedea decât pe ea, glorios de goală şi aşteptându-l pe pat.

Pantalonii îl strânseră, devenind din ce în ce mai incomozi. Dintr-odată, se temu că Juliette poate vedea efectul pe care îl avea asupra lui. Aşa că o luă de mână, o privi şi rămase fără glas. Obrajii ei avea o nuanţă intensă de roz, ochii ei reflectând nevoia pe care o simţea el, în timp ce pulsul de la mână avea un ritm violent.

— Mulţumesc, Juliette. E destul.

Privirea ei o fixă pe a lui, iar Florian ştiu că, dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o sărute fără să întâmpine rezistenţă. De fapt, ştia că exact asta şi-ar fi dorit să facă, poate chiar mai mult. Însă, odată ce pornea pe acel drum, nu se mai putea întoarce. Iar dacă fratele ei afla, cel mai probabil avea să insiste să se căsătorească şi poate chiar l-ar fi sugrumat pe

Florian că-şi permisese asemenea libertăţi cu sora lui.

Aşa că îi dădu drumul, se ridică şi se întinse după jachetă. Se îmbrăcă, apoi strânse anunţurile cu corăbii pe care le strânsese, laolaltă cu nişte informaţii despre oameni care puteau fi convinşi să îşi ofere corabia pentru o cauză nobilă, şi i le înmână lui Juliette.

— Poftim. Poate asta o să te ajute.

Degetele lui Juliette tremurară, însă în loc să-şi piardă cumpătul, se controla cu o îndrăzneală admirabilă.

— Promite-mi că te duci acasă să dormi!

— Da, mă duc.

O urmă la uşă şi îi mulţumi pentru ajutor.

— E necesar să facem tot ce se poate dacă vrem să reuşim, spuse ea.

Ea deschise uşa şi ieşi pe coridor, unde o aştepta camerista ei.

— Haide, Sarah! Avem multe de făcut.

Îi aruncă lui Florian o ultimă privire, după care plecă, ca şi cum salvarea lumii ar fi fost o nimica toată.

El se uită la ea până când dispăru. Era incredibilă, demnă de admirat. Iar cea mai mare dorinţă a lui era ca într-o zi s-o merite.

*

Cum inima îi bătea atât de tare încât îl dureau coastele, Jack se aşeză în spatele unor cutii, pe o alee. Când se auziră împuşcături, fugi cât de repede putu. Abia când se opri îşi dădu seama că părinţii lui nu erau cu el. Plimbându-se pe nişte străzi lăturalnice, în timp ce încerca să nu fie văzut, îi căută, în cele din urmă văzându-le cadavrele neînsufleţite pe pământ.

Un val de lacrimi îl copleşi, înăbuşindu-i plânsetul de durere. Era singur pe lume şi nu avea unde să se ducă. St. Giles era o capcană mortală în care nu avea de ce să se mai întoarcă. Aşa că se întoarse şi începu să meargă, ascunzându-se oriunde putea. Înfometat, fură un măr de la o tarabă de pe stradă, însă vânzătorul îl văzu, iar un prieten

de-al lui îl alergă.

Aşa că Jack încercă să fie cât mai tăcut, în speranţa că nu avea să fie descoperit. După ce simţi că trecu o eternitate, ieşi din nou în stradă şi se uită în jur. Îl cuprinse tusea şi începu să-l doară stomacul. Mărul, ascuns în buzunar, nu îl mai tenta. Tuşi din nou când păşi pe asfalt, cu convingerea că reuşise să evite să fie prins.

— Bună.

Instinctul îi spunea lui Jack să alerge, dar putea deveni suspect. Până la urmă, vocea era blândă, aşa că alese să se întoarcă spre ea. Şi tuşi din nou.

— Săracul de tine, nu arăţi bine!

Femeia care îi vorbi era tânără, cu nasul în vânt şi păr şaten. Trăsăturile acelea o făceau să semene cu un şoarece. Se uită în jur.

— Locuieşti departe de aici? Te pot însoţi până acasă, să le sugerez părinţilor tăi un leac pentru tuse.

— Nu am casă, domnişoară.

Cel puţin nu mai avea.

Ochii ei se măriră neîncrezători.

— Dumnezeule! Eşti un copil bolnav de pe stradă. Nu e posibil! Tânăra păru cu adevărat şocată, lucru care i se păru surprinzător lui Jack. Judecând după înfăţişarea ei îngrijită şi după haine, probabil făcea parte cel puţin din clasa mijlocie, poate chiar din aristocraţie. Foarte rar se întâmpla ca aceşti oameni să le vorbească celor din clasa lui.

— E în regulă, îi spuse băiatul, sunt obişnuit. Înainte ca Jack să-şi dea seama, femeia îl luă de braţ.

— Vii cu mine ca să te bucuri de o masă sănătoasă şi să-ţi revii. O să trimit după un doctor.

— Nu, te rog, nu!

Jack se zbătu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bărbat şcolit să-l întrebe de unde venea.

Femeia se opri şi se încruntă.

— Nu-ţi plac doctorii.

Băiatul clătină din cap.

— Foarte bine. Nu cred că îngrijirea ta o să fie foarte

complicată, aşa că o să mă ocup chiar eu de tine. E bine aşa?

Jack ezită o clipă, cât se gândi la alternativă, apoi încuviinţă şi o lăsă pe femeie, oricine ar fi fost, să îl ducă la ea acasă.

Capitolul 16

Juliette se despărţi de Sarah pe holul casei Huntley şi se grăbi să ajungă în dormitor. Odată aflată înăuntru, închise uşa şi se rezemă de ea. Dumnezeule! Insistenţa şi îndrăzneala ei de a avea grijă de Florian într-un mod pe care mulţi l-ar fi considerat nepotrivit o încinsese.

Frustrată, eliberă un geamăt, îşi desfăcu boneta şi se aruncă în pat, cu mănuşile şi săculeţul. Nu avea timp să viseze la doctorul chipeş care o întorsese pe dos. Nu când erau vieţi la mijloc.

Aşa că respiră de câteva ori ca să-şi revină şi cobori la parter, în căutarea lui Raphe. După ce îl căută în biroul lui, care era gol, îl găsi în bibliotecă, unde era împreună cu Coventry.

— Bună ziua. Vă deranjează dacă vă ţin companie?

Bărbaţii se ridicară şi făcură câte o plecăciune.

— Deloc, Juliette. Raphe făcu semn către un loc liber pe canapea. Tocmai terminam discuţia.

Juliette luă loc şi se întinse după ceainic, apoi le umplu ceştile celor doi bărbaţi.

— Tocmai m-am întors de la spital, zise ea. Florian era acolo. Luă o gură de ceai. Are nevoie disperată de somn, aşa că am insistat să se culce.

Coventry oftă.

— Munceşte prea mult.

— Face tot ce e necesar, având în vedere circumstanţele, se încruntă Raphe. Tifosul nu e o problemă care să fie abordată uşor. Zi-mi, Juliette, s-au făcut progrese pentru a opri epidemia?

— Despre asta voiam să vorbesc cu voi. Conştientă că avea parte de atenţia lor, începu să le povestească despre cea mai recentă întâlnire a comitetului şi despre ideea ei de a procura o corabie. Florian încerca să facă asta, dar i-am promis că o să mă ocup eu.

— Ai făcut foarte bine, zise Raphe. Eşti sigură că s-a dus acasă să se odihnească?

— A promis că asta o să facă şi l-am crezut.

— Atunci hai să facem ce putem ca să rezolvăm această problemă, să poată începe evacuarea celor bolnavi cât de curând posibil, spuse Coventry.

— Am aceste anunţuri pe care mi le-a dat Florian. Juliette aşează nişte hârtii pe masă, ca bărbaţii să se uite la ele. Poate ne vor fi de ajutor.

— E un început, zise Coventry. Cunosc şi eu câţiva comercianţi, o să le cer sfatul imediat.

Bărbaţii se ridicară.

— Du-te să vorbeşti cu vânzătorii şi lasă-mi mie anunţurile, spuse Raphe. Ne întâlnim aici în seara asta, la ora zece?

Coventry încuviinţă. Îşi luă rămas-bun de la Juliette, iar Raphe îl însoţi la uşă, după care se închise în birou cu secretarul lui.

Nerăbdătoare ca toate eforturile lor să dea rezultate, cum nu avea ce face până ce nu se întâmpla asta, Juliette îşi luă următorul material de citit de pe unul dintre rafturi. Avea să-şi continue studiile medicale citind *Anatomia corpului uman* a lui Cowper, ca să-l poată impresiona pe Florian data următoare când aveau să se întâlnească.

*

— Otrăvirea lui Armswell nu a fost atât de eficientă pe cât am sperat, zise Bartholomew când termină să numere bancnotele pe care le tipărise domnul Smith pentru el în acea dimineaţă. L-a implicat pe Lowell.

— Da. E o întorsătură nefericită, dar cel puţin a pornit pe o pistă greşită.

Bartholomew ştia asta. Servitorul pe care Claire îl angajase în urmă cu şase luni îi dusese la capăt ordinul, nu servitorul arestat de Lowell. Acesta fusese doar un ţap ispăşitor convenabil.

— Nu contează, o să mă asigur că nu o să descopere.

Domnul Smith încuviinţă.

— Ce propui?

Rezemându-se de scaun, Bartholomew se întinse după un trabuc, îi tăie capătul şi îl aprinse. Îl duse la buze şi inhala cu putere. Apoi se gândi la opţiunile pe care le avea.

— Lowell trebuie să dispară.

Bărbatul se gândi la cel mai bun mod de a face asta eficient şi discret. Îi veni o idee care îi aduse un zâmbet larg pe buze.

— Află cine e cel mai bun pistolar şi asigură-te că bărbatul aude că Lowell are o aventură cu soţia lui!

Capitolul 17

Juliette ştiu când sosi Florian la balul familiei Stokes, din cauza anunţului pompos făcut de majordom. Nu îl văzuse aproape o săptămână, timp în care viaţa lui se schimbase pentru totdeauna. Acum bărbatul era în mod oficial duce, prin urmare îi luă o eternitate să ajungă la ea, la Gabriella şi Raphe, deşi nu stăteau departe de intrare.

— Excelenţă, spuse Raphe.

Florian tresări vizibil.

— Te rog să nu apelezi la formalităţi, Huntley. Dacă prietenii mei nu o să mi se mai adreseze cum sunt obişnuit, cred că o să mă spânzur.

Raphe încuviinţă.

— Am înţeles. E de la sine înţeles că eu şi familia mea îţi transmitem condoleanţe pentru pierderea unchiului tău.

— Îţi mulţumesc.

Suferinţa se văzu pe trăsăturile lui Florian, înainte ca acesta să-şi poată controla emoţia şi să o ascundă în

spatele unei faţade imperturbabile.

— Huntley, îţi mulţumesc că m-ai ajutat să obţin corabia. Datorită ţie, surorii tale şi lui Coventry, am reuşit să îi băgăm în carantină pe toţi cei cu simptome de tifos.

— Mă bucur că ţi-am oferit ce îţi trebuie, zise Raphe.

Florian încuviinţă.

— Am pregătit-o în urmă cu trei zile şi am adus pacienţii la bord. Au ridicat ancora în după-amiaza asta, iar acum cred că au ajuns la Canal.

— Ce rapid!

Doar asta reuşi să spună Juliette, având în vedere viteza cu care fusese pusă în practică soluţia, având în vedere că se ocupase şi de aranjamentele unei înmormântări. De fapt, era surprinsă că Florian se afla acolo, în loc să respecte cele trei luni de doliu pentru pierderea unchiului său. Însă, ştiind că se considera în primul rând doctor şi cât de dedicat era profesiei, probabil hotărâse că nu avea timp de aşa ceva.

Alertat de comentariul ei, Florian îi oferi toată atenţia lui.

— Mereu încerc să profit cât mai mult de timpul pe care îl am. Colţul gurii i se ridică. Acum cred că-ţi datorez un vals, milady. Asta dacă nu l-a cerut altcineva.

Un fior de căldură îi străbătu chipul lui Juliette, aşa că nu se mai uită la el, sub pretextul că îşi căuta carneţelul de dans în săculeţ.

— Am ajuns de curând, aşa că valsul încă e disponibil.

Scose carneţelul şi îl întinse spre el.

Florian îl luă, îl studie cu atenţie şi i-l dădu înapoi, vârful degetelor lui atingându-se rapid de ale ei, însă tot îi trimise fiori pe şira spinării.

— Sora ta ţi-a spus de ideea de a obţine un venit stabil pentru St. Agatha? îl întrebă Florian pe Raphe.

Calmul din vocea lui nu trăda nimic din ce simţise în urma atingerii ei.

Juliette îi invidie abilitatea de a-şi păstra controlul.

Judecând după comportamentul lui, părea că efectul pe care ea îl avea asupra lui Florian putea fi comparat cu

cel al unei singure stele asupra cosmosului.

Aşa că Juliette se îndreptă de spate şi se hotărî să răspundă cu acelaşi calm.

— Am vrut să aştept până când găsesc o soluţie realizabilă.

— Aţi putea să oferiţi un serviciu exclusiv pentru cei bogaţi şi să folosiţi banii pentru a consolida spitalul, zise Gabriella. Cum ar fi nişte băi de lux aici, în Londra, ca oamenii să nu fie nevoiţi să meargă tocmai în Bath.

— Pentru băi ar fi nevoie de un izvor mineral, dar înţeleg unde baţi, spuse Florian. Afacerea ar oferi relaxare fizică, iar clientul ar pleca cu senzaţia de întinerire.

— Ar fi nevoie de o locaţie bună, spuse Juliette, iar asta nu o să fie ieftină.

— Nu, dar îmi permit să fac o asemenea investiţie acum şi cred că ar merita. Ochii lui Florian sclipiră, plini de entuziasm. Suedezii au dezvoltat de curând o metodă de masaj menit să relaxeze muşchii, iar chinezii au aplicat presiune cu degetele ca să aline anumite părţi ale corpului de secole întregi. Seamănă cu ce ai… O privi pe Juliette.

Cu ce ai sugerat să încerc pe un pacient cu durere la umeri. Tuşi, apoi îşi luă privirea de la ea. Când obrajii lui Juliette se înroşiră, spuse rapid: Putem să oferim şi saune private pentru domni şi masaj facial pentru doamne.

— De ce nu pot avea şi doamnele saune? întrebă Gabriella.

Florian clipi.

— Presupun că pot. Posibilităţile sunt nesfârşite.

— Ar putea exista chiar şi un magazin care să ofere uleiuri şi săpunuri parfumate, sugeră Juliette.

— Cu siguranţă, rosti Florian. Ah, cred că începe suita noastră. Îi întinse braţul lui Juliette. Mergem?

Juliette îi permise lui Florian să o însoţească pe ringul de dans, unde îşi luară poziţiile, unul în faţa celuilalt. Privirea lui o întâlni pe a ei, albastrul ochilor săi amintind de un cer fără nori într-o zi caldă de vară.

Muzica începu, şi Florian o trase în braţele lui. Mâna ei o găsi pe a lui, amintindu-i de intimitatea atingerii lor. O

lăsă fără aer, degetele alunecându-i pe spate în moduri care nu puteau fi accidentale sau inocente. Juliette îşi dădu seama că şi el îşi dorea aceeaşi apropiere ca şi ea, deşi încerca să nu o facă.

— În ultimul timp, dansezi destul de mult pentru un bărbat care insistă că nu îi place această activitate, spuse ea, după ce se obişnui cu senzaţia dată de o mie de pene care o gâdilau pe interior.

Trebuia să spună ceva ca să îşi păstreze judecata limpede.

— Doar cu tine, în caz că n-ai observat.

Bineînţeles că observase, iar asta o încântă, deşi nu ducea nicăieri.

— E posibil ca şi alţii să observe. Dacă nu eşti atent, fratele meu o să se aştepte să-mi ceri mâna.

— Ai uitat că acum sunt duce. Fratele tău nu poate insista să fac aşa ceva. Asta, doar dacă te-aş compromite. Caz în care aş face lucrul onorabil.

O învârti, iar Juliette încercă să nu se lase rănită de cuvintele lui. Dar nu fu uşor, când el practic îi spusese că nu s-ar fi gândit să o ceară de soţie decât dacă ar fi fost forţat de împrejurări. Juliette ar fi devenit obligaţia lui, iar asta nu era o poziţie la care să aspire. Aşa că îşi ridică privirea către a lui şi spuse:

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru aşa ceva, Florian, pentru că o să fac tot ce ţine de mine ca să previn acest lucru.

Dacă nu ar fi petrecut mai mult timp în ultimele săptămâni în compania lui, probabil nu i-ar fi observat reacţia. Fu subtilă, dar se văzu o tresărire în colţul gurii, însoţită de încordarea degetelor pe mâna ei.

Foarte bine. Era timpul ca şi el să simtă frustrarea care o urmărea în acele zile. Ar fi acceptat să o curteze înainte să înceapă să lucreze împreună. Acum, după ce începuse să-l cunoască mai bine, nimic nu ar fi încântat-o mai mult ca ideea că într-o zi avea să se căsătorească cu acel bărbat. Era deştept şi avea onoare. Ştia care îi erau priorităţile şi ce sarcini erau pe primul loc. Nu lăsa pe

nimeni să moară dacă îi putea salva viaţa. Însă, dincolo de asta. Era un bărbat serios, pasionat de profesia lui şi captiv în ceea ce Juliette bănuia că era o viaţă marcată de singurătate, în care munca devenise singura lui însoţitoare.

Se întrebă dacă Florian îşi dădea seama ce rata. Semăna destul de mult cu ce ratase ea în cea mai mare parte a vieţii, îi avea pe fraţii ei, aşa cum Florian avea familia şi colegii, însă niciodată nu simţise că aparţinea cuiva aşa cum ştia că locul ei era lângă el sau că inima ei s-ar fi frânt dacă el ar fi ales să ia în căsătorie pe altcineva. Era ca şi cum Florian ar fi pătruns în pieptul ei şi i-ar fi pus inima în alertă. Iar dacă el se temea de apropierea din ce în ce mai mare dintre ei aşa cum sugera, asta însemna că şi el simţea la fel. Iar asta făcea ca reţinerea lui să fie şi mai ciudată.

— Vrei ceva de băut?

Dansul se terminase fără ca ea să observe, atât de prinsă era în propriile gânduri.

— Nu. Privi mulţimea din jur. Prefer să mă bucur de aerul curat.

— Atunci permite-mi să te însoţesc.

Florian o însoţi spre uşile care dădeau spre terasă, fiind urmaţi de cuvinte şoptite şi de priviri care o alertară pe Juliette în privinţa eligibilităţii lui Florian. Acum era duce. Singurul disponibil pentru căsătorie, şi erau o mulţime de femei care îl urmăreau.

— Ce bărbat chipeş!

— Ai văzut vreodată un păr atât de neobişnuit?

— Nu e nimic mai captivant decât un chirurg devenit duce.

— Are cea mai chipeşă înfăţişare de pe insulele engleze din ultimele decenii.

Juliette îşi înăbuşi un zâmbet. Înfăţişare chipeşă? Folosirea unor asemenea atribute puteau fi destinate numai noului său rang.

Se uită la bărbatul care o îndruma departe de şoapte şi îi observă o privire îngrijorată în colţul ochiului.

— Ce e? întrebă Juliette, când simţi brusc o briză

răcoroasă în jurul umerilor.

— Poftim?

Florian nu se opri, aşa cum se aşteptase Juliette, ducând-o dincolo de oamenii care stăteau în grupuri, spre o fântână din centrul grădinii.

— Păreai îngrijorat cu o clipă în urmă.

Ea se uită instinctiv peste umăr, ca să vadă câţi oameni observaseră că Florian o ducea într-un loc intim. Pentru un bărbat care tocmai îi spusese că nu avea intenţia să-i compromită reputaţia, avea un mod ciudat de a arăta asta.

— Nu e nimic.

Juliette oftă şi se hotărî să nu accepte răspunsul.

— Nu sunt de acord. Nu când încerci să pleci din sala de bal cât de repede posibil.

— Tu eşti cea care a vrut aer curat.

— Ne puteam bucura de el pe terasă, însă tu mergi prea repede, iar eu nu pot ţine pasul din cauza rochiei. Pur şi simplu nu pot să fac o plimbare în rochia de seară, Florian.

Bărbatul încetini imediat.

— Îmi pare rău, Juliette, dar trebuia să mă îndepărtez de acei oameni şi de toată vorbăria lor.

— Ai auzit, nu?

Îi aruncă o privire care spunea că ar fi trebuit să fie surd ca să n-o facă.

— Exact asta am vrut să evit. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu în centrul atenţiei, dar acum a devenit inevitabil din cauza titlului.

Juliette îl înţelese şi totuşi îi spuse:

— Ar putea fi mai rău. Ar putea să te bârfească pe la spate din cauza trecutului tău contestabil.

Îi dădu drumul aşa de brusc, că Juliette aproape căzu în tufişurile cu trandafiri.

— Ce vrei să spui?

Umbre se jucară pe faţa lui, evocând o imagine ce amintea de Pan sau de alte creaturi misterioase din pădure care se plimbau în întuneric.

Vocea lui era joasă, iar tonul tăios era temperat numai de zgomotul apei din fântâna din apropiere. Cu toate astea, asprimea din vocea lui dezvăluia multe. Sugera că înţelesese greşit, ca şi cum suspecta că ea întrebase ceva anume, deşi nu ştia despre ce era vorba.

— Când eu şi fraţii mei am ajuns în Mayfair, a durat ceva până să ne facem un loc al nostru şi să câştigăm respectul celor din jur.

Explicaţia ei păru să-l calmeze pe Florian. Umerii i se lăsară sub greutatea jachetei lui negre de seară.

— Mai sunt oameni care ne judecă dur, care ne consideră impostori. A durat ceva până să învăţăm să-i ignorăm. Din fericire, în prezent avem mai mulţi prieteni decât adversari, lucru pentru care suntem incredibil de recunoscători. Însă niciunul dintre noi nu a primit atâtea complimente ca tine în seara asta.

— Probabil mă consideri nerecunoscător.

Florian îi dădu drumul la braţ, făcând-o să simtă că o respingea, iar acum mergea înaintea ei. Deşi nu voia să fie compromisă şi să se căsătorească cu un bărbat care nu o dorea. Juliette îl urmă cu uşurinţa cu care Psyche l-ar fi urmat pe Cupidon.

— În niciun caz.

Lumina torţelor se diminua când se apropiară de colţul grădinii. Juliette merse aproape de nişte pomi, în speranţa că se putea ascunde dacă se uita cineva în direcţia lor şi îşi punea întrebări despre cele două siluete care se îndepărtau de mulţime.

— E o schimbare bruscă pentru tine, cum a fost şi pentru mine, şi o să-ţi ia ceva timp ca să te adaptezi. Atâta tot.

— Din păcate, e mai mult de atât.

Bărbatul se opri şi se întoarse spre ea atât de brusc, încât îi despărţea numai un centimetru. Şi cumva, ca şi la întâlnirea lor anterioară într-o grădină asemănătoare, Florian o ţinea de braţ ca şi cum ar fi fost pregătit să o împingă ori să o tragă spre el.

Juliette îşi ţinu respiraţia şi aşteptă, în timp ce-şi

dorea ca el să aleagă a doua variantă.

*

Era întuneric. Niciuna din torţele din grădină nu lumina colţul în care se aflau. Juliette stătea cu spatele lipit de un copac, şi Florian o ţinea de braţ. Nu ştia sigur cum se întâmplase asta, ştia doar că se întâmplase. Nu voia să-i dea drumul, ci să savureze intimitatea momentului.

Ea era aproape, atât de aproape că îi simţea parfumul de bujori, şi auzea fiecare respiraţie şi simţea pulsul rapid care se potrivea cu al lui. Părea cea mai minunată creatură de pe pământ şi era tentat să şi asume toate libertăţile pe care i le permitea ea. Însă consecinţele, acele afurisite consecinţe, mereu stricau momentul.

— Mă tem pentru siguranţa ta, Juliette.

Oricine era responsabil pentru ameninţările pe care le primise, Florian nu avea să-i permită să se folosească de Juliette sau să se în tâmple ceva mai rău de atât. Gândul că i-ar face rău cineva fu destul cât să-l ţină la distanţă. Trebuia s-o protejeze.

Ea însă înţelese greşit ce dorise Florian să spună.

— Aşa şi trebuie.

Se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare, respiraţia ei rapidă sugerând că voia mai mult.

— Nu pot fi responsabil pentru ce se poate întâmpla între noi dacă nu pleci.

Dumnezeule, era magnifică! O sirenă tentantă, pregătită să i ducă pe căi greşite fără să-i ceară altceva. Acceptul ei îi făcu să-i fiarbă sângele în vene. Îl atrăgea. Florian era aplecat în faţă, cu o mână pe braţul ei şi cu cealaltă pe talie.

— Oricât de regretabil ar fi, eşti un risc pe care nu mi-l permit.

Bărbatul spuse acele cuvinte descurajatoare în timp ce îşi plimba un deget pe pieptul ei. O făcu încet, bucurându-se de gemetele pe care le scotea Juliette până ajunse la marginea decolteului şi, mai îndrăzneţ decât ar fi

vrut, Florian îşi continuă drumul.

— O trataţie pe care nu o pot savura.

Plimbându-şi mâna pe sânii ei, se lăsă cuprins de căldura tentaţiei. O străbătu un fior, care apoi o arcui, şoldurile ei căutând mai mult, în timp ce începu să respire mai sacadat.

— Florian…

La naiba cu el, pentru că îi încurajase nevoile! Şi la naiba cu el pentru că iubea fervoarea cu care ea îi dorea atingerea! Cumva, Florian trebuia să pună punct momentului înainte să fie găsiţi sau înainte să facă un lucru prostesc, cum ar fi s-o dezbrace chiar acolo, chiar în acel moment, şi să o facă a lui cu nevoia carnala de a o poseda.

Însă înainte de asta trebuia să ia ceva cu el, un lucru pe care să-l preţuiască în nopţile singure care îl aşteptau.

— Da, Juliette. Ce vrei?

— Totul! oftă ea în timp ce şi desparţi buzele care îl asigurară de dorinţa pe care o simţea.

Pulsul lui o luă razna chiar şi când se îndepărtă, punând distanţa între ei şi lăsând-o acolo singură, fără să-l împărtăşească dorinţa însă, dacă i-ar fi spus că şi el simţea la fel, şi-ar fi pierdut controlul.

— Îmi pare rău.

Ochii plini de lacrimi ai lui Juliette erau de înţeles. Şi cum el nu îi putea oferi decât acea scuză patetică, se întoarse şi se îndreptă spre casă, în timp ce se blestemă în sinea lui.

*

— Evenimentul social din această seară mi-a oferit informaţii care te vor interesa, îi zise domnul Smith lui Bartholomew. Spionul tău a dezvăluit o slăbiciune.

Bărbatul se îndreptă şi îi făcu semn lui Smith să se apropie.

— Pleacă, îi zise femeii care îl lingea pe coapsă. Se întinse spre brandy şi îi ceru să-l aştepte sus, în dormitor.

— Alege o jucărie, zise el, şi o să ne distrăm.

O privi plecând în timp ce bău din brandy. Când aceasta dispăru, îi acordă lui Smith întreaga lui atenţie.

— Ce spuneai?

Servitorul zâmbi, ceea ce era mereu un semn bun.

— Există o domnişoară pe care fiul tău pare s-o favorizeze.

— Destul cât să conteze ameninţarea vieţii ei?

— Posibil, încuviinţă Smith gânditor. Din ce am înţeles, a fost văzut într-o îmbrăţişare intimă cu ea, deşi nu a încercat s-o seducă.

— Ceea ce sugerează că ori se teme să se ataşeze, ori îi pasă prea mult de ea ca să o compromită la un eveniment. Cine este această femeie?

— O cheamă Juliette Matthews. Este sora mai mică a ducelui de Huntley.

— Huntley nu e boxerul care l-a învins pe Taur anul trecut?

În retrospectivă, meciul fusese un eveniment stupid, însă Taurul fusese campion, iar Bartholomew fusese convins de succesul lui. Cine ar fi crezut că un duce avea să intre în ring şi să învingă un bărbat de două ori cât el? Nimeni nu ar fi putut prezice un asemenea rezultat, cu excepţia lui Guthrie, bineînţeles. În acea zi, îl umilise pe Bartholomew, forţându-l să apeleze la alte modalităţi prin care să obţină St. Giles. Cumpărarea unei case aflate la marginea oraşului ar fi fost un început bun, apoi însă propriul lui fiu interveni, şi planurile lui se duseseră naibii.

— Da, el este, confirmă domnul Smith.

Era chiar mai bine decât ar fi putut spera.

— Atunci poate că o să lovim două păsări dintr-o lovitură dacă ţintim spre ea.

Nu se gândise să se răzbune pe Huntley, dar de ce nu?

— Hai să aşteptăm puţin şi să vedem cum evoluează lucrurile. Între timp, supravegheaz-o pe Lady Juliette. Cu cât ştim mai multe despre persoana pe care o iubeşte Florian, cu atât mai bine.

— Sunt de acord.

Domnul Smith ezită şi păru să se gândească, apoi întrebă:

— Ce să facem cu domnul Blaire? referindu-se la unul dintre doctorii lui Florian.

Bărbatul primise sarcina să verifice corabia de carantină, însă domnul Smith oprise trăsura lui Blaire, care era în drum spre Brighton, şi îi oferise un loc de muncă mai bun, ca doctor personal al lui Bartholomew.

— Nimic momentan, îi răspunse.

— Dacă o să vorbească? Lui Florian nu o să-i ia mult să-şi dea seama cine eşti.

— Pe asta mă şi bazez, râse bărbatul. Abia aştept să-i văd expresia când o să-şi dea seama că i-am distrus viaţa.

Domnul Smith încuviinţă.

— Înţeleg. Apropo de ruinarea vieţii lui, o să fii fericit să afli că am găsit adversarul perfect pentru Lowell.

— Cine?

— Contele de Elmwood. Se zvoneşte că este un ţintaş bun şi are o soţie frumoasă, cu 20 de ani mai mică decât el. Domnul Smith zâmbi. Din ce am descoperit, Elmwood nu o lasă să danseze decât cu el, deoarece se teme că ar putea fi sedusă de vreun nemernic.

Bartholomew zâmbi.

— Nesiguranţa lui ne va fi de folos, domnule Smith. Elmwood pare să fie genul de bărbat care mai întâi trage cu pistolul şi apoi pune întrebări. Exact de asta avem nevoie.

Capitolul 18

Juliette nu aştepta cu nerăbdare să îl vadă pe Florian. Nu după ce o uimise complet cu o seară în urmă. Fusese la un pas să o sărute. Simţise asta până în măduva oaselor. Însă exasperantul bărbat le negase amândurora acel moment de plăcere. Deoarece nu putea sau nu voia – sau oricare fusese scuza lui inacceptabilă în acea clipă. Juliette nu-şi amintea exact cuvintele, deoarece fusese foarte

tulburată. Îi luă în jur de 15 minute ca să-şi revină şi să se întoarcă în sala de bal, la un partener de dans foarte nerăbdător de care uitase.

Însă, când Raphe îi trimise vorbă că Amelia năştea, Juliette îşi luă săculeţul şi ieşi repede în stradă, cu intenţia de a găsi o birjă, doar ca să dea peste trăsura lui Florian.

— Ce faci aici? întrebă ea în timp ce el se dădu jos şi făcu o plecăciune. Nu ar trebui să fii în casa Coventry?

— Acolo mă îndreptam, dar casa ta era în drum, aşa că m-am gândit să văd dacă tu şi familia ta ştiţi de starea surorii tale.

— Raphe şi Gabriella sunt deja acolo. S-au dus pentru ceai.

— Înţeleg… Ei bine… Florian se uită peste umăr. În cazul ăsta, poţi să vii cu mine. Făcu un pas într-o parte şi îi întinse mâna, ca s-o ajute să se urce în trăsură.

Juliette ezită.

— Ar trebui probabil să îi cer cameristei să vină cu noi.

Putea să ocupe singură o birjă, însă era cu totul altceva să împartă o trăsură cu un domn necăsătorit.

— Îmi pare rău, dar nu-mi permit să aştept. În plus, reputaţia ta nu o să fie afectată atât timp cât fereastra nu e acoperită, ca oamenii să ne poată vedea.

Liniştită de comentariul lui şi forţată de împrejurări, Juliette făcu un pas în faţă şi îşi puse mâna într-a lui. Inima ei o luă razna şi pielea începu s-o gâdile. Cum nu-şi mai putea ignora reacţia, o acceptă şi se sui.

— În legătură cu seara trecută… spuse Florian imediat ce plecară. Stătea în faţa ei şi nu o atingea deloc, însă tot îi putea provoca fiori doar cu o simplă privire.

Juliette expiră. Bărbatul nu avea de gând s-o lase în pace.

— Trebuie să vorbim despre asta?

— Cred că ar trebui s-o facem. Vezi tu, ca gentleman, vreau să-mi cer cele mai sincere scuze pentru modul în care te-am tratat. A fost lipsit de respect şi… Făcu o pauză, în timp ce Juliette închise ochii. Vocea lui deveni din ce în

ce mai joasă pe măsură ce continuă: Mă înnebuneşti, Juliette! Frumuseţea ta, îndrăzneala, curajul şi bunătatea… O luă de mână, iar ea îşi deschise ochii, văzându-i expresia plină de dorinţă. Mă determini să-mi pierd cumpătul.

Îl privi uimită.

— Atunci eu sunt de vină pentru modul în care m-ai condus în întuneric? Pentru felul în care ai ales să mă atingi? Pentru modul în care ţi-ai lipit corpul de al meu şi m-ai forţat să-mi confesez cele mai intime gânduri?

— Îmi cer scuze, serios.

Florian îi dădu drumul la mână şi se lăsă pe spate. Cel puţin avea decenţa să pară îndurerat, ceea ce era o schimbare mare de la atitudinea lui obişnuită. Iar apoi expresia lui se umplu de regret.

— Să mă abţin s-a dovedit a fi o sarcină în sine. Nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult te doresc! Nu e deloc uşor să plec de lângă tine de fiecare dată când există oportunitatea să fie ceva mai mult între noi. Dimpotrivă, e o tortură.

Oricât de furioasă şi de tristă era din cauza modului în care el nega ce ar fi putut avea, îl înţelese. Ceea ce o făcu să-l întrebe, ca prietenă, şi nu ca femeia care îl dorea cu fiecare celulă a corpului:

— De ce nu mă laşi să te ajut? Dacă ai încredere în mine, împreună putem să distrugem obstacolul din calea ta.

— Eşti dulce, Juliette, şi sunt norocos că am câştigat admiraţia unei femei ca tine. Tocmai de asta nu pot să împărtăşesc motivele pentru care nu putem fi împreună. Deoarece părerea ta despre mine e prea importantă. Nu o s-o risc.

Fu ca şi cum o parte din inima lui Juliette muri în acea clipă, deoarece Florian vorbi cu mai multă convingere decât o făcuse vreodată.

— Deci nu există nicio speranţă pentru noi?

— Nu.

— Şi nu o să-mi dai nicio explicaţie acceptabilă?

— Nu pot decât să spun că meriţi ceva mai bun.

Încrucişându-şi braţele la piept, Juliette îşi încleştă maxilarul şi îl privi.

— Eşti nesuferit. Ştii asta?

Când el doar îşi ridică o sprânceană, ea continuă, înfuriată de durerea pe care i-o provocă prin negarea viitorului pe care îl voia.

— Cum îndrăzneşti să decizi aşa ceva fără să mă consulţi? Eu o să hotărăsc ce merit, nu tu sau teama care te opreşte să îmi spui adevărul. Dintr-odată, deveni incredibil de furioasă. Dacă e cineva care merită ceva mai bun, acela eşti tu! Eşti educat, umblat în lume, respectat, iar acum eşti duce! Pentru numele lui Dumnezeu, Florian! Eu sunt doar nepoata unui viconte, fiica unei femei care şi-a abandonat familia şi a unui bărbat care s-a sinucis din cauza asta. Chiar dacă sunt sora unui duce, mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii în mahala. Nişte haine scumpe şi titlul nu o să schimbe acest lucru. Dar, cu toate astea, tu eşti cel îngrijorat că sunt prea bună pentru tine! Te-ai lovit la cap sau ţi-ai pierdut facultăţile mintale în alt fel?

Florian o privea ca şi cum tocmai ar fi scăpat din Bedlam. În cele din urmă, închise gura, clătină din cap şi spuse:

— Ştiu că pare nerezonabil, dar trebuie să ai încredere în mine. Există lucruri despre mine pe care nu le ştii şi care sigur ţi s-ar părea neplăcute.

— Cum ar fi?

Când el nu îi răspunse, ea întrebă:

— Eşti tâlhar pe timpul nopţii?

— Nu fi ridicolă! zise bărbatul.

Ea îi ignoră comentariul.

— Ai făcut o crimă oribilă?

— Bineînţeles că nu. Juliette, interogatoriul ăsta nu o să ducă nicăieri!

— O să-mi permită să îmi dau seama exact cât de mult crezi că nu meriţi. Aşa că spune-mi, despre ce e vorba? E boala franţuzească?

Florian arăta ca şi cum s-ar fi înecat şi începu să tuşească.

— Cum naibii te-ai putea gândi la aşa ceva?

Întrebarea fu urmată imediat de o scuză pentru cuvântul folosit, însă pe care Juliette nu îl băgă în seamă.

— Raphe a pomenit de asta o dată sau de două ori după ce a auzit pe cineva care o avea.

Juliette se simţi ciudat de încrezută pentru că îl surprinsese pe chirurg, iar acesta îşi pierduse controlul.

— Dacă asta e problema, atunci încep să-ţi înţeleg reticenţa în privinţa căsătoriei.

— Nu am sifilis, sunt perfect sănătos.

— Hm…

— Nu mă crezi?

— Poate că aş face-o dacă m-ai săruta.

Florian îşi încrucişă picioarele şi îşi trase geanta în poală. Aerul sfârâia între ei din cauza focului care se aprinsese în el din pricina acelei cerinţe simple. Se simţeau scântei între ei. În cele din urmă, trăsura se opri.

— Nu o să te sărut, şopti el când deschise uşa şi se dădu jos ca să o ajute să coboare.

Juliette îl prinse de mână şi coborî cu zâmbetul pe buze.

— O să vedem, îi spuse ea timidă

Oricare ar fi fost demonii lui, Juliette bănuia că nu erau atât de greu de învins pe cât credea el. Trebuia doar să găsească obstacolul din calea lui Florian şi să-l distrugă.

Capitolul 19

Juliette luă jucăria din apropiere şi o mişcă deasupra lui Peter. Bebeluşul din braţele ei chicoti şi dădu din braţe, amuzat. Trecuseră două zile de când se născuse şi atât el, cât şi mama lui erau bine. În ceea ce îl privea pe Florian… Juliette încercă să nu se gândească la el. Nu îl văzuse de la naştere, oferindu-i spaţiul de care bănuia că avea nevoie după discuţia lor.

Încă nu ştia de ce se arătase atât de sinceră cu el, dar

fusese necesar. Voia să lămurească lucrurile şi dăduse glas tuturor frustrărilor ei. Exagerase când pomenise de boala franţuzească, însă nu se putuse controla, aşa că ajunsese până acolo.

Puse jucăria deoparte şi întinse degetul, iar bebeluşul îl prinse cu mâna lui mică.

— E atât de puternic!

— Şi chipeş, spuse Amelia cu zâmbetul pe buze. Stătea lângă ea şi sorbea din ceai, în timp ce între sora şi fiul ei se crea o legătură. Abia aştept să-i cunosc pe copiii tăi într-o zi!

Sinceritatea Ameliei o făcu să simtă un nod în gât. Dintr-odată, o înţepau ochii şi nu reuşea să respire.

— Dacă o să fiu vreodată atât de norocoasă.

Încercă să-şi alunge tristeţea, deoarece nu era locul potrivit să se manifeste. În schimb, zâmbi şi spuse cu sinceritate:

— Să te căsătoreşti cu un bărbat care te iubeşte şi să-i porţi copiii e o adevărată binecuvântare.

— Un astfel de bărbat există şi pentru tine, Juliette. Trebuie doar să-ţi deschizi inima în faţa lui şi nu o să aibă de ales, o să te iubească.

Un zâmbet amar apăru pe buzele lui Juliette, pe care însă îl înăbuşi.

— Asta mi-ar plăcea şi mie să cred.

Amelia se întinse după fiul ei, luă bebeluşul în braţe şi îl sărută pe frunte.

— Florian ar putea fi acel bărbat.

Vocea ei era joasă, chiar melodioasă şi în contradicţie cu ce spusese.

— Poate că da, încuviinţă Juliette. Ce bine ar fi fost dacă îl putea convinge! Sau poate că nu, pentru că e o situaţie complicată.

Amelia râse.

— Oamenii îşi transformă emoţiile în haos, când în realitate iubirea este simplă. Fie o simţi, fie nu. Dar, dacă o simţi… Ei bine, părerea mea e că merită să lupţi pentru ea.

Juliette era de acord, însă Florian nu avea să fie uşor

de convins. Până atunci, nu avusese niciun rezultat după discuţiile cu el. Însă altceva avusese rezultate… ceva ce Juliette putea folosi în avantajul ei. Pentru că, dacă exista un lucru căruia nu îi putea rezista, acela părea să fie apropierea ei. Îl tenta. Florian îi spusese asta. Aşa că, dacă voia să-l seducă, trebuia să se concentreze asupra dorinţei lui, nu asupra raţiunii.

*

După ce o ajută pe ducesa de Coventry să îşi nască fiul, Florian le lăsă pe ea şi restul familiei să se minuneze de noul bebeluş. Când se întoarse la St. Agatha, se hotărî să stea la distanţă de Lady Juliette, evitând toate evenimentele sociale din următoarele săptămâni. Avea să se concentreze asupra muncii.

— Ai aflat ceva când ai interogat servitorul? îl întrebă pe Henry când se duse în vizită peste două zile.

— Nimic, zise Henry cu o expresie tristă. Încep să cred că este nevinovat.

— Atunci trebuie să ne uităm la ceilalţi servitori, zise Florian.

— Mai e ceva. Lowell băgă mâinile în buzunar. Elmwood are o problemă cu mine.

— Ce?

— Crede că mă culc cu soţia lui.

— Dumnezeule! Deşi ştia că Henry nu ar fi făcut asta, tot îl întrebă: Nu faci asta, nu?

— Bineînţeles că nu, dar trebuie să am noroc pentru a-l convinge pe Elmwood de asta. Cere satisfacţie.

— Ai putea să-ţi ceri scuze, îi sugeră Florian.

— Asta ar însemna că sunt vinovat şi nu e cazul.

Corect.

— Când trebuie să vă întâlniţi?

Henry oftă.

— Nu sunt sigur. Se pare că Elmwood a plecat din Londra cu afaceri. Nu a spus când o să se întoarcă, dar a insistat să fiu pregătit.

— Bine. Asta ne dă timp să aflăm ce se întâmplă de fapt, cine a răspândit zvonul şi să îi punem punct.

— Crezi că asta are legătură cu ameninţările primite de tine?

Când Florian nu răspunse, Henry zise:

— M-am gândit că poate persoana din spatele lor a aflat de investigaţia mea legată de otrăvirea lui Armswell şi a pus la cale un plan ca să mă dea la o parte.

— Dacă e adevărat, atunci înseamnă că suntem pe drumul cel bun interogându-l pe servitorul lui Armswell.

Henry încuviinţă şi se ridică în picioare.

— Ştiu că ai o mulţime de lucruri pe cap, aşa că o să mă duc la casa Armswell şi o să-i studiez cu atenţie pe restul servitorilor.

— Cum rămâne cu clubul tău?

Henry făcu o pauză în uşă.

— Se deschide peste câteva ore, aşa că am timp.

Cum plecă, Florian se gândi dacă ar trebui să-i spună fratelui său despre asemănarea dintre domnul Mortedge şi Bartholomew. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai absurd. Poate că asemănările pe care la observase la balul Hawthorne fuseseră efectul a prea multă şampanie. Însă, dacă lucrurile stăteau aşa, Florian nu înţelegea ce era cu ameninţările. Din câte ştia, nu mai avea alţi duşmani, aşa că nu avea sens.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi intră o infirmieră.

— Tocmai aţi primit asta, spuse ea, întinzându-i o scrisoare şi plecând.

Florian desfăcu sigiliul şi citi scrisoarea.

Blaire nu a ajuns. Avem nevoie disperată de ajutor. Te rog, vino repede!

Haines

Florian nu înţelegea ce se întâmpla. Confuzia lui fu urmată de furie şi de o nevoie disperată de răspunsuri. Se ridică în picioare, îşi luă jacheta şi se îmbrăcă. Dacă domnul

Blaire, doctorul care primise sarcina să trimită rapoarte în legătură cu ce se întâmpla pe corabia aflată în carantină, îl trădase, atunci bărbatul trebuia să plătească.

— Nu e aici, îi zise servitorul domnului Blaire lui Florian o jumătate de oră mai târziu. El şi soţia lui au ieşit în această seară.

— Unde? întrebă Florian, încercând să pară calm.

— La King's Theatre.

Florian îi mulţumi bărbatului şi se grăbi spre trăsura care îl aştepta, dându-i birjarului indicaţii. Trăsura porni la drum, prin ploaie, iar Florian încercă să găsească un singur motiv pentru care acţiunile lui Blaire puteau fi considerate acceptabile. Nu reuşi. Doctorul nu îşi dusese sarcina până la capăt şi nu informase pe nimeni de asta, lucru de neiertat.

Când trăsura se opri peste câteva minute, Florian intră în teatru. Traversă holul cu paşi mari. Era furios, atât de furios încât se temea că vasele de sânge de lângă ochi aveau să-i plesnească dacă nu se calma. Însă avea să fie foarte dificil să o facă. Aşa că găsi loja pe care o căuta şi deschise uşa larg, fără să bată. Începuse deja a doua parte din *Nunta lui Figaro.*

Fără să stea ca să asculte muzica, Florian se aplecă spre domnul Blaire şi îi şopti la ureche, cu veninul pe care îl simţea în vene:

— Unde ai fost?

Bărbatul nici măcar nu îl privi.

— Plecat din oraş.

— Unde?

Soţia lui Blaire, care stătea lângă el, îi aruncă o privire nemulţumită lui Florian. Îşi ceru scuze pentru întrerupere, după care se concentră din nou asupra unuia dintre cei mai buni doctori angajaţi de Spitalul St. Agatha.

— Ei bine? Trebuia să verifici corabia şi nu ai făcut-o. Tocmai am primit o scrisoare de la Haines, datată acum trei zile. În ea, cere ajutorul pe care ar fi trebuit să-l primească dacă ţi-ai fi făcut treaba.

Faţa lui Blaire se făcu roşie ca focul.

— Totul se reduce la bani, Florian. Domnul Mortedge mi-a oferit un salariu pe care un bărbat ca mine nu-l poate primi.

Pe Florian îl luă ameţeala. Greşise să nu-şi asculte instinctele. Mortedge *era* Bartholomew. Nu avea cum să nu fie, nimeni altcineva nu ar fi mers atât de departe încât să-i strice planurile legate de St. Giles.

— Şi nu te-ai gândit să-mi spui?

Blaire se încruntă.

— S-a întâmplat atât de repede, încât abia am avut timp să-mi fac bagajul. Mortedge a avut nevoie să-l însoţesc într-o călătorie de afaceri. Are dureri din cauza gutei.

Pentru o clipă, Florian se gândi să-l sugrume pe om, însă reuşi să reziste impulsului.

— Probabil au murit oameni din cauza ta.

— Îmi pare rău, bombăni Blaire.

— Pe naiba îţi pare rău! zise Florian.

Se îndreptă şi se uită la mulţimea din sală, privirea lui fiind atrasă de locul din dreapta, unde stătea Lady Juliette şi îl privea. Îi susţinu privirea şi îi spuse lui Blaire:

— Sper că nu va trebui să mai vorbesc cu tine vreodată.

Bărbatul bombăni ceva, însă Florian nu stătu să-l asculte.

Ieşi din lojă şi se îndreptă spre scări. Inima îi bătea cu putere din cauza furiei, nu numai din pricina lui Blaire şi a lui Bartholomew, ci şi pentru că nu-şi dăduse seama mai devreme ce se întâmplase. Dumnezeule, ce naiv fusese să dea altcuiva o sarcină vitală! Şi Haines... Ce avea să-i spună? Nicio scuză nu era destul de bună.

— Florian!

În clipa în care o văzu, aproape că se întoarse în direcţia opusă, îmbrăcată într-o rochie aurie şi cu părul strâns lejer în zona cefei, Juliette arăta ca un vis. Ceea ce nu era deloc bine dacă voia să reziste în continuare farmecelor ei.

— Ce e?

Tonul lui fu mai dur decât dorise, fiind rănit de furia din acel moment şi de dorinţa din ce în ce mai mare pe care o simţea faţă de ea.

Ea încetini şi se apropie cu ezitare.

— Am văzut că te certai cu cineva şi am venit să văd dacă eşti bine. Pari foarte tulburat, Florian.

Îşi încleştă dinţii şi se uită în jur. Holul era gol, aşa că puteau vorbi în privat, dar se temea de clipa în care cineva ar fi apărut şi i-ar fi văzut împreună fără însoţitor.

— Nu ar trebui să fii aici, Juliette. Reputaţia ta e în joc!

Când ea se încăpăţână să rămână, Florian o luă de mână şi o trase spre zona în care canapelele le ofereau spectatorilor un loc confortabil de relaxare în timpul pauzelor. Intrând înaintea lui Juliette, se asigură că spaţiul era gol înainte să o tragă înăuntru.

Odată aflaţi înăuntru, Florian îi dădu drumul la mână şi făcu semn către canapea.

— Vrei să iei loc?

— Nu neapărat. Ochii ei erau plini de curiozitate. O să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Bărbatul cu care m-ai văzut vorbind e domnul Blaire.

— Doctorul pe care l-ai însărcinat cu verificarea corăbiei aflate în carantină.

— Da. Simţi cum i se încordează faţa de nemulţumire. Doar că nu a făcut asta, ci s-a dus să lucreze pentru altcineva. Am primit de dimineaţă o scrisoare de la Haines în care mi-a zis de absenţa lui Blaire, însă au trecut deja câteva zile de când a trimis-o, deci s-ar fi putut întâmpla o groază de lucruri de atunci.

— Dumnezeule! Îngrijorarea lui Juliette era vizibilă. Ţi-a cerut ajutorul, nu?

— Da, dar nu a primit niciunul.

Conştient de eşecul de care era responsabil, Florian îşi trecu mâna prin păr şi încercă să accepte situaţia.

— Trebuie să merg imediat la el.

— Dar…

— Nu, Juliette, nu încerca să mă convingi să nu fac

asta!

— Nu aveam de gând s-o fac. Voiam doar să-ţi atrag atenţia asupra orei târzii şi să-ţi sugerez să pleci mâine-dimineaţă.

— Chiar dacă ar fi înţelept să fac asta, am îndoieli, fiindcă e posibil ca Haines să aibă nevoie disperată de ajutor. Trebuie să mă grăbesc. Dacă plec acum, pot ajunge acolo până la răsărit şi astfel câştig o zi.

Privirea cu irizaţii verzi a lui Juliette era plină de înţelegere.

— Eşti un bărbat bun, Florian. Pacienţii tăi sunt norocoşi să se bucure de angajamentul tău. Însă o să-mi fac griji pentru tine până ce te întorci în siguranţă.

Acea confesiune era cel mai apropiat lucru de recunoaşterea unui ataşament emoţional şi de mărturisirea că ţinea la el destul cât să-şi facă griji pentru siguranţa lui. Florian simţi că i se umple inima de căldură. Şi mai avu un sentiment straniu, dar nu îşi dădu seama ce anume.

— Nu e nevoie.

Doar asta putu spune când simţi disconfortul straniu provocat de vorbele ei. Deşi încântat că ea ţinea la el, Florian îşi făcea griji, gândindu-se unde ar putea duce asta.

— Aşa cum ştii deja, ar trebui să fiu imun.

— Asta nu mă linişteşte cu nimic. Expresia ei trecu de la calm la panică. Dacă există o şansă cât de mică să fiu infectat, atunci…

Juliette îşi coborî privirea şi se întoarse cu umărul spre el.

— Voiai să sugerezi să nu mă duc?

Când îi văzu îngrijorarea, neliniştea şi durerea, îi fu imposibil să nu o atingă. Mâna lui se aşează uşor pe umărul ei. Juliette tresări şi îşi ridică ochii umezi spre el. Acea privire îl tulbură.

Fără să se gândească la consecinţe, o luă în braţe. Faţa lui era lipită uşor de creştetul capului ei, iar cea mai mică mişcare făcea ca părul ei să îi gâdile nasul lui Florian. Simţi mirosul săpunului de muşeţel combinat cu parfumul ei de bujori. Mireasma era puternică, dar şi calmantă, la fel

ca ea.

— N-ar avea niciun rost să fac asta, spuse ea lipită de pieptul lui. Ştiu, dar tot îmi doresc să nu fii cel care îşi pune viaţa în pericol.

Sinceritatea ei era copleşitoare. Dacă şi el ar fi putut să fie la fel de sincer cu ea! însă teama de ceea ce ar fi făcut Bartholomew, ameninţarea pe care o reprezenta acesta pentru siguranţa ei îl opriră.

— Deşi nu îţi pot oferi garanţii, cred că aş fi luat tifosul până acum dacă nu aş fi fost imun. Contactul meu apropiat cu bolnavii din St. Giles, când i-am examinat şi i-am tratat înaintea evacuării, ar fi trebuit s-o dovedească.

Ea se relaxă în braţele lui în timp ce el îi vorbea, ceea ce însemna că o calmase. Era timpul să se dea în spate. Doar că Juliette încă îl ţinea strâns.

— Juliette?

Neştiind ce să facă, îşi plimbă mâna pe spatele ei, amintindu-şi de feminitatea ei şi de intensitatea dorinţei pe care o simţea, iar în clipa aceea Juliette se topi în braţele lui.

La naiba, nu avea să se termine bine! mai ales dacă îi vedea cineva. Aşa că îşi coborî mâinile pe talia ei şi încercă să o dea uşor la o parte, doar ca ea să îşi ridice capul şi să privească în sus. Erau aproape, atât de aproape încât putea vedea nuanţele aurii strălucind în ochii ei. Buzele îi erau întredeschise şi avea un singur gând în minte.

„Pentru numele lui Dumnezeu, sărut-o!”

*

Miriade de emoţii copleşitoare o asaltară pe Juliette în câteva minute. Trecuse de la curiozitate la disperare şi nevoie insaţiabilă. Nevoia de a spune ce simţea pentru Florian, doctorul, ducele, bărbatul, creştea în ea cu o forţă irezistibilă. De când îl văzuse ultima oară, se pregătise pentru orice era nevoie ca să-l facă să înţeleagă cât de uşoară ar fi fost viaţa dacă ar fi permis atracţiei dintre ei să înflorească.

Nu era încă sigură dacă el avea să ţină vreodată la ea la fel de mult, dar ştia un lucru: se întâlnise şi dansase cu fiecare burlac eligibil din Londra, şi niciunul nu îi provocase emoţia pe care o simţise pentru Florian. Îl dorea, chiar dacă trebuia să-l facă să capituleze în faţa dorinţei ce licărea în ochii lui când erau împreună. Era acolo chiar în acea clipă, strălucitoare şi imposibil de ignorat, deşi Florian încerca să meargă pe alt drum.

— Oricare ar fi îndoielile tale, şopti ea, în timp ce-şi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, oricare ar fi motivele pentru care mereu mă îndepărtezi, nu pot să te las să pleci fără să fac asta.

Ridicându-se pe vârfuri, Juliette se pregăti să fure sărutul pe care îl dorea, însă nu fără să-i dea ocazia să lămurească lucrurile dintre ei o dată pentru totdeauna.

— Dacă vrei să eviţi asta, acum e momentul să mă opreşti.

Florian începu să respire greu când o mângâie pe obraz şi spuse aspru:

— Puterea de a face asta m-a părăsit, Juliette. Eşti ca sirenele de care se ferea Odiseu.

Apoi se apropie de ea şi o sărută.

Senzaţia buzelor lui pe ale ei era delicată şi caldă, în acelaşi timp minunată şi nefamiliară. O străbătu un val de uşurare, care declanşă plăcerea. Era incredibil. Mai ales când o trase de lângă uşă şi îi ghidă corpul până când ajunse cu spatele lipit de perete. Lipindu-se apoi de ea, mâinile i se plimbară peste umerii, braţele, talia şi şoldurile ei.

— Dumnezeule, Juliette!

Şoapta vibră prin ea, provocându-i un oftat care îi despărţi buzele şi îi oferi acces lui Florian.

Fiori de căldură o străbătură când el aprofundă sărutul, senzaţia fiind atât de minunată, încât Juliette trebui să se ţină de el. Era sub puterea lui, nu mai putea să stea în picioare. Era copleşită de masculinitatea lui şi reacţiona în moduri pe care nu le-ar fi crezut posibile. Dorinţa de a-i simţi atingerea pe tot trupul probabil avea să o

înnebunească. Ca şi nevoia de mai mult decât putea oferi un sărut.

— Da.

Şopti cuvântul când el începu s-o sărute pe gât. Instinctiv, se arcui spre el, oferindu-i-se ca o prinţesă păgână pe altarul dorinţei.

— Îmi testezi limitele autocontrolului, zise el.

Cuvintele îi bântuiră pielea, fiind şterse de căldura altui sărut.

— Ce ţi-aş face dacă am fi altundeva, în spatele uşilor închise!

Mâinile ei se înfigeau în părul lui şi se plimbau cu fervoarea frenetică a unei femei în care tocmai se trezise plăcerea carnală.

— Spune-mi!

Bombănind o înjurătură, gura lui se întâlni din nou cu a ei, şi mai insistentă. Asta îi smulse un geamăt din adâncul pieptului, intimitatea gestului lui neinhibat de a o gusta încurajând-o să freamăte lipită de el. Florian îi muşcă uşor lobul urechii, trimiţându-i un val de fierbinţeală până în vârful degetelor de la picioare.

— Aş venera fiecare părticică din tine, până când nu ai mai şti cum te cheamă.

O apucă de şolduri, lipindu-le de el.

— Te joci cu focul, Juliette. Mai bine ne oprim acum. Înainte ca unul din noi să se ardă.

Înainte să înţeleagă ce sugera el, Florian făcu un pas în spate, făcând-o să se simtă groaznic de nesatisfăcută.

— Trebuie să plec. El vorbi ca şi cum încerca a-şi aminti ce voia să facă înainte ca ea să-l distragă. Întoarce-te la familia ta, Juliette. Bucură-te de restul spectacolului!

Reuşind să se controleze, ea adăugă încet:

— O să mă vizitezi când te întorci?

Florian o privi lung, apoi spuse

— Probabil ar fi mai bine să-ţi trimit un bilet. Asta… îşi încleştă maxilarul şi se uită în altă parte, iar în acel moment, fericirea lui Juliette se destrămă când simţi regretul evident al lui Florian. Nu putem permite să se mai

întâmple asta.

— Bineînţeles că nu. Cuvintele ei erau pline de iritare şi sarcasm. De ce ne-am permite să ne lăsăm pradă unei dorinţe reciproce?

— Pentru că sunt multe lucruri pe care nu le ştii, replică el. Probabil crezi că am ales să te salvez de la căsătoria cu mine dintr-un motiv prostesc. Dar le asigur că motivele mele sunt reale şi nobile, nu vreau decât să fii în siguranţă. Respira rapid, iar părul îi cădea ciufulit pe frunte. Dacă aş fi altcineva, cineva mai bun şi mai pur, te-aş cere imediat în căsătorie. Dar să te leg într-o căsnicie pe care o vei regreta e lipsit de omenie.

— De unde ştii că aş regreta, Florian, şi cum aş putea şi iau o decizie legată de viitorul meu când refuzi să-mi dai toate detaliile? Îşi puse mâna pe braţul lui. Ai încredere în mine, te rog!

— Odată ce o fac, nu pot să dau înapoi. Ţi-ar putea schimba pentru totdeauna părerea despre mine, iar din cauza asta nu pot să-mi permit aşa ceva.

— Nici dacă-ţi promit că nu te judec?

Bărbatul tresări, iar ea îşi lăsă mâna în jos.

— Nu poţi face asta, Juliette. Nu e posibil.

Simţind cum toată speranţa îi aluneca printre degete, Juliette făcu o ultimă încercare.

— Bineînţeles că e. Afecţiunea pe care o simt pentru tine nu ar permite altceva.

Privirile lor se întâlniră, în fiecare citindu-se durere şi, cel mai rău, milă.

— Ce bine ar fi dacă aş putea crede asta! El făcu o plecăciune, în timp ce inima lui Juliette se frângea. O seară bună, milady.

Florian plecă înainte ca ea să îi poată ura o călătorie sigură, sunetul paşilor dispărând în depărtare până când rămase doar tăcerea. Îşi adunase tot curajul şi îşi riscase inima şi mândria spunându-i ce simţea. În schimb, el o refuzase din motive pe care nu le putea înţelege. Juliette nu ştia decât că suferea mai mult decât o făcuse vreodată.

Capitolul 20

Juliette se tot plimba prin salon în timp ce Gabriella o privea. Era agitată din nenumărate motive, cel mai puţin importante fiind reacţia lui Florian în faţa afecţiunii ei şi plecarea lui din Londra.

— Ar fi trebuit să vină acum o oră, zise ea referindu-se la Vivien, care încă era absentă. Nu-i stă în fire să nu respecte o întâlnire fără să anunţe.

— Calmează-te, Juliette, o să faci o gaură în covor! Gabriella îi turnă ceai. Vino să stai cu mine puţin. Sunt sigură că există o explicaţie rezonabilă.

Cum ar fi fost posibilitatea de a deveni victima unui accident pe drum.

— Poate că ar trebui să trimitem pe cineva să întrebe de ea?

Juliette se aşeză pe scaun şi se întinse după ceai. Fu incredibil de liniştitor.

Gabriella se încruntă.

— Nu eşti genul care să se aştepte la ce e mai rău fără motiv, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu există şi alt motiv pentru starea pe care o ai. Mai ales că simt că a început de ieri-seară, când te-ai întors de la toaleta doamnelor de la teatru.

La naiba cu spiritul de observaţie al cumnatei ei!

— Dacă îţi aminteşti, mi-am lovit degetele de la picioare de o uşă.

Cel puţin asta fusese explicaţia pe care o dăduse pentru cât de iritată se întorsese în loja Huntley.

— Pentru că nu ar putea avea nici o legătură cu întâlnirea cu Florian, nu?

Incapabilă să vorbească, Juliette o privi pe Gabriella.

În cele din urmă, ducesei i se făcu milă.

— L-am văzut certându-se într-una din lojele opuse, ca şi tine. Ar fi fost inevitabil să nu te întâlneşti pe hol cu el,

chiar dacă voiai asta sau nu.

— Raphe a observat?

Nu voia ca fratele ei să-şi dea seama. Dacă ar fi făcut-o, probabil l-ar fi încurajat pe Florian să o curteze, ceea ce lui nu i-ar fi plăcut.

— Cred că ai fi ştiut deja dacă ar fi văzut. Dar ai fost plecată mult timp, aşa că simt că ar trebui să abordez subiectul, oricât de delicat ar fi. Gabriella o privi pe Juliette cu atenţie, după care întrebă: Şi-a permis libertăţi cu tine?

Uitându-se spre covor, Juliette clătină din cap.

— Foarte bine. Atunci permite-mi să reformulez. I-ai dat permisiunea să facă vreun lucru ce ar putea fi considerat scandalos sau dezastruos?

Privirea lui Juliette se ridică spre Gabriella, exprimând tot ce avea nevoie să ştie cumnata ei.

— Înţeleg.

— Nu că ar conta. Nemernicul nu mă vrea şi, cum nu au fost martori, nu s-a întâmplat nimic.

Mai puţin inima ei, care era distrusă.

Gabriella o privi lung şi apoi, spre surprinderea ei, râse.

— Îmi pare rău, Juliette. Ştiu că nu e de râs, dar fie Florian e complet ignorant în privinţa sentimentelor lui, fie e hotărât să le ignore. Apoi orice urmă de umor dispăru, şi Gabriella deveni serioasă. Oricum, nu a fost sincer, şi pentru asta o să-l cert mai încolo. E limpede pentru toată lumea că e nebun după tine.

— Poate, dar nu aşa cum aş vrea să fie.

— Te asigur, nu e aşa. Gabriella o luă de mână pe Juliette. Îl ştiu de o viaţă întreagă, Juliette, şi nu l-am văzut niciodată privind o femeie aşa cum te priveşte pe tine. Stai liniştită, sentimentele pe care le are pentru tine sunt profunde şi probabil de asta e hotărât să reziste farmecelor tale. E ca majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc, speriat de efectul pe care îl ai asupra vieţii lui altfel ordonate.

Era posibil, deşi Juliette avea îndoieli şi nu voia să îşi facă speranţe. Trecuse prin prea multe dezamăgiri în ultimul timp ca să vrea mai mult.

— Doamnelor, spuse Pierson când intră în cameră şi le distrase atenţia de la subiect.

— Ducesa văduvă de Tremaine a venit în vizită. Îi spun că sunteţi acasă?

— Te rog, invit-o înăuntru. Gabriella se întoarse spre Juliette în clipa în care Pierson ieşi din cameră. Probabil e aici ca să te vadă pe tine, nu pe mine. Preferi să mă duc în altă parte a casei, ca să vorbeşti cu ea în privat?

— Doar dacă spune că vrea să vorbească cu mine. Altfel, nu văd de ce să nu rămâi şi să nu te bucuri de restul ceaiului cu noi.

Viola intră imediat ce Juliette termină să-i şoptească Gabriellei aceste cuvinte. Aceasta se ridică şi îi ură bun venit în salonul fratelui ei.

— O cunoşti pe cumnata mea, ducesa de Huntley? o întrebă pe Viola, în timp ce se uita la Gabriella.

— Din păcate, nu, spuse Viola. Lipsa mea de la evenimentele sociale m-a împiedicat să îmi fac cunoştinţe. E o plăcere să te cunosc, Excelenţă.

Gabriella zâmbi.

— De asemenea, Excelenţă.

Oricât ar fi încercat, Juliette nu se putu opri din râs.

— Îmi cer scuze, dar nu putem fi mai puţin formale? Suntem prietene şi în familie, chiar dacă ne-am cunoscut de curând. Dacă o să vă ascult toată după-amiaza spunându-vă Excelenţă, o să mor de râs.

Viola zâmbi.

— Sunt de acord. Apoi o privi pe Gabriella. Eşti de acord?

— Bineînţeles. Permite-mi să mă prezint cum se cuvine. Numele meu e Gabriella Matthews.

— Iar eu sunt Viola Cartwright.

— E o plăcere, spuse Gabriella, care făcu semn către un fotoliu din apropiere. Te rog să ni te alături la nişte băuturi răcoritoare.

Mulţumindu-i, Viola luă loc şi se uită la Gabriella, care îi turnă ceai.

— Cum Florian este plecat, m-am gândit să mă opresc

şi să-ţi spun cum merg lucrurile la spital. Pe lângă cumpărarea corăbiei pentru carantină şi aprovizionare, fondurile pe care le-ai strâns mi-au permis să angajez doi doctori noi şi trei infirmiere, lucru care ne este de ajutor acum, că Blaire nu mai lucrează pentru noi.

— Nu a fost foarte loial, zise Juliette. Decizia lui de a pleca a afectat probabil mulţi oameni.

— Ah! Viola luă o gură de ceai şi îşi întoarse ochii gri spre ea. Deci ai fost informată de situaţie. Nu eram sigură dacă Florian o să reuşească să îţi vorbească înainte să plece din oraş.

— Cred că a făcut asta aseară, şopti Gabriella.

Era o licărire în privirea ei, datorită faptului că ştia ce se întâmplase cu o seară în urmă la operă.

Juliette roşi, în timp ce Viola îi aruncă o privire întrebătoare.

— Înţeleg. Făcu o pauză, luă altă gură de ceai şi apoi adăugă: Nu ai de ce să-ţi faci griji, Juliette, te asigur că o să fie bine.

Dându-şi seama că neliniştea i se putea citi probabil pe chip, Juliette nu putu decât să întrebe:

— Cum poţi să fii aşa sigură?

— Pentru că e cel mai bun doctor posibil. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ţi-a spus cum a luat tifos?

Juliette îşi dădu seama că nu o făcuse şi clătină din cap.

— Nu.

Viola tăcu o secundă.

— A fost martor la devastarea trupelor lui Napoleon când au invadat Rusia şi, în încercările lui de a salva cât mai mulţi oameni, s-a îmbolnăvit.

— A ajutat armata lui Napoleon? întrebă Juliette, aplecându-se spre Viola, nerăbdătoare să afle mai multe.

Încuviinţând, Viola continuă:

— Drumul lui s-a încrucişat cu al soldaţilor, când se întorcea din St. Petersburg, în 1812. Nu a putut să le întoarcă spatele acelor oameni, indiferent care era climatul politic dintre Britania şi Franţa în acea perioadă.

— A făcut ceva curajos riscându-şi viaţa, spuse Gabriella.

Juliette nu putu vorbi. Ştia că Florian riscase mai mult de atât: posibilitatea de a fi etichetat drept trădător dacă se afla că ajutase duşmanul. Se întrebă dacă acesta era lucrul pe care i-l ascundea şi care se temea că avea să îi schimbe părerea despre el.

Dacă aşa era, se înşela.

— Nu e în natura lui să întoarcă spatele celor care au nevoie de ajutor, spuse Viola. Indiferent de circumstanţe.

Juliette ştia asta. Era unul dintre motivele pentru care avea o părere aşa de bună despre el. Devotamentul lui altruist pentru alţii era impresionant şi demn de admiraţie.

— Îmi doresc doar să nu fi fost el.

— Pentru că ţii la el.

O afirmaţie simplă, spusă cu încredere.

— Chiar toată lumea ştie? întrebă Juliette.

Gabriella zâmbi.

— E destul de evident.

Urmă un moment de tăcere, după care Viola continuă:

— Cred că te-ai potrivi cu el. Nimeni nu merită mai multă fericire şi dragoste decât Florian.

Juliette se înroşi, iar Viola tuşi, parcă pentru a-şi ascunde stânjeneala, tocmai când Pierson se întoarse în cameră cu o scrisoare pe o tavă din argint.

— Tocmai a sosit asta.

I-o înmână lui Juliette, care o deschise în clipa în care văzu cine o trimisese.

— E de la mătuşa domnişoarei Saunders. Se pare că Vivien a răcit, ceea ce explică de ce a lipsit de la întâlnirea noastră de dimineaţă. Mătuşa ei crede că o să fie bine în câteva zile, dacă se odihneşte.

— Dumnezeule, săraca domnişoară Saunders! Gabriella era îngrijorată. Poate ar trebui să îi trimiţi un coş? Ea şi mătuşa ei nu au cea mai bună situaţie financiară, aşa că sunt sigură că le-ar prinde bine nişte mâncare bună, ceai şi miere.

— Ce idee bună! încuviinţă Juliette

Avea să îi ducă acel coş chiar ea. Ca să o vadă pe prietena ei şi poate să o ajute.

*

Florian îşi suflecă mânecile, băgă spălătorul într-o soluţie cu oţet şi îl întinse pe podea, frecând scândurile de lemn. Aerul greu din cauza suferinţei umane se umplu de un miros puternic de infuzie de gudron în jurul lui. Întinşi pe paturi, erau oamenii care continuau să se lupte pentru supravieţuire, două din cele cinci infirmiere aduse la bordul corăbiei ca să-i îngrijească şi Haines.

Doctorul avusese grijă de pacienţi până când sosise Florian, abia reuşind să se ţină pe picioare în timp ce tuşea. Avea urme de transpiraţie pe frunte, iar ochii îi erau roşii de la epuizare şi febră. Florian îi mulţumi pentru devotament şi apoi îi ordonă să se odihnească pentru a-şi reveni.

În timp ce dădea cu soluţia cu oţet pe podea, Florian îlblesteamă din nou pe Blaire şi apoi se certă pentru că nu mersese chiar el în locul lui Haines. Însă bărbatul îi zisese că avusese boala când fusese mic, aşa că Florian crezuse că era imun. Asta, dacă Haines nu se înşelase şi nu avusese tifos, ci altă boală, cum ar fi fost pojarul. Ambele provocau iritaţii similare şi puteau fi confundate dacă doctorul care diagnostica boala nu era competent.

În orice caz, nu putea nega gravitatea situaţiei de pe corabie. Cum numai el şi două infirmiere aveau grijă de bolnavi, lipsa personalului putea duce la înrăutăţirea situaţiei. Chiar şi aşa, Florian fu îngrozit să găsească păduchi în câteva cearşafuri. Ceru ca fiecare material folosit recent să fie fiert şi înlocuit cu unul nou. Pentru asta, fu nevoie să fie dezbrăcaţi 30 de oameni care rămăseseră la bord, apoi spălaţi cu o cremă cu mercur şi îmbrăcaţi în haine curate, lucru ce nu mai fusese făcut de câteva zile.

— Îmi pare rău, îi spuse Haines când Florian trecu de patul lui. Infecţia a evoluat aşa de repede, că nu am putut ţine pasul. Neglijenţa mea…

— Nu eşti vinovat, îi spuse Florian ferm. Îi era greu să-

şi ascundă toată furia pe care o simţea, teama pentru oamenii care erau acum în grija lui. Blaire trebuia să-şi ofere sprijinul. El e vinovat pentru ce s-a întâmplat, nu tu.

Haines îşi închise ochii obosiţi.

— Ce o să faci?

— Ce trebuie.

Florian se uită pe punte, unde una dintre infirmiere punea la uscat hainele spălate.

— Acum o să termin de spălat podeaua şi apoi am de gând să pregătesc mâncarea. Supa o să le prindă bine tuturor.

Singura reacţie a lui Haines fu un oftat, însoţit de o încuviinţare din cap. Se întoarse într-o parte, ca şi cum s-ar fi pregătit să se culce, aşa că Florian continuă să-şi vadă de treburi. Până acum, muriseră 20 de oameni şi numai cinci se însănătoşiseră complet. Aceştia se întorseseră pe uscat în aceeaşi zi în care Haines avusese propriile simptome.

— Altă viaţă pierdută, îi şopti una dintre infirmiere la ureche, ca nimeni altcineva să nu mai audă. Arătă cu degetul către o siluetă din apropiere care nu se mişca. Mă ajuţi să-l mut, ca să poată fi îngropat?

Ce mod delicat de a descrie faptul că bărbatul avea să fie înfăşurat în cearşaful lui, împreună cu o greutate, şi apoi aruncat în apele Canalului! Nu avea să fie niciun preot care să spună o rugăciune sau oameni apropiaţi care să plângă.

Gândul deprimant îi aduse aminte de ultima lui întâlnire cu Juliette. Îşi dădu seama că îi era dor de ea, de zâmbetul ei luminos şi de modul în care prelua controlul. Era ca o stea în întuneric, arătându-i drumul spre casă, şi se întrebă cât ar fi plâns dacă i s-ar fi întâmplat lui ceva.

„Ar fi devastată”.

Simţi asta instinctiv, fără să se gândească. Adevărul era că şi el ar fi fost distrus dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău ei. Se obişnuise s-o aibă în viaţa lui, să-i împărtăşească gândurile şi ideile, se obişnuise cu entuziasmul pe care îl simţea de fiecare dată când se întâlneau. Asta aştepta cu nerăbdare acum, să se întoarcă în Londra ca să împărtăşească toate experienţele cu ea, teama pe care o

simţise pentru pacienţii lui, şi să o lase să-i aline sufletul.

Ce îi spusese la teatru, că voia să-i trimită o scrisoare când se întorcea, era o prostie. Nu era îndeajuns. Nu când o voia aproape.

Îşi flexă muşchii. Se purtase urât cu ea ţinând-o în întuneric atât timp. Nu era onest, având în vedere cât de sinceră fusese, totul pentru că se temuse s-o piardă, în timp ce refuzase să o facă a lui. O ţinuse la distanţă, şi nu era drept pentru niciunul din ei.

Florian fu martor la înmormântare şi se uită la valuri. Aerul sărat îi mângâie faţa şi se juca în părul lui, iar când stătu acolo, îşi dădu seama nu numai că o voia pe Juliette în viaţa lui, dar avea nevoie de ea. Îl împingea când avea nevoie să fie împins, îi arăta că existau mai multe lucruri în viaţă, nu doar muncă, şi că avea voie să se simtă bine. Nu era bună doar pentru el, ci era potrivită pentru el. Când acest gând i se întipări în minte, ştiu că trebuia să fie curajos. Împărtăşirea unui viitor sincer cu ea depindea de asta. Ceea ce însemna că trebuia să înceapă prin a-i spune totul.

Această decizie aduse cu sine o oarecare uşurare, ce alungă din presiunea care îi apăsase pieptul de când se despărţiseră. Avea un scop în plus. Adevărul era că tânăra avusese dreptate când spusese că merita să facă propria ei alegere. Viaţa era trecătoare. Florian era înconjurat de dovezi care demonstrau asta. Aşa că, dacă exista o şansă să împărtăşească momente de fericire cu ea, poate că era momentul să profite de ele.

*

Juliette luă un coş cu bunătăţi cu ea şi se duse în vizită la Vivien. Pe lângă mâncarea, ceaiul şi mierea pe care le sugerase Gabriela, pusese o sticlă cu vin roşu, nişte batiste curate şi o copie din *The Female Quixote,* care îi fusese dată de Lady Everly de ziua ei şi care avea să îi placă lui Vivien. Cum nu voia să o expună pe Sarah, o lăsă în casa Huntley.

Drumul cu trăsura nu fu neapărat lung. Juliette ajunse fără probleme la casa modestă a lui Lady Arlington. Îl plăti pe birjar şi se îndreptă spre uşa din faţă, cu coşul în mână. Bătu de trei ori, aşteptă, după care bătu din nou. Lady Arlington îşi făcu apariţia, aşa cum se aşteptase, din moment ce îşi dăduse afară toţi angajaţii pentru a economisi bani.

— Bună ziua, milady, spuse Juliette, oferindu-i cel mai politicos zâmbet. După ce v-am primit scrisoarea, m-am gândit să vă fac o vizită. Lui Vivien i-ar prinde bine şi distragerea atenţiei, şi mâncarea pe care am adus-o. La fel şi dumneavoastră.

Lady Arlington deschise uşa mai mult şi păşi într-o parte, ca Juliette să poată intra.

— Foarte drăguţ din partea ta, Juliette. Vivien e norocoasă să aibă o prietenă aşa de bună, mai ales acum, când se simte atât de rău.

— Aţi pomenit de frisoane, deci mă gândesc că tuşeşte şi îi curge nasul.

— Într-adevăr, tusea s-a dovedit a fi destul de puternică, biata de ea. Dar nu-mi amintesc să-i curgă nasul.

O invită pe Juliette să-şi lase coşul într-un salon mic, lângă intrare.

— Dacă mă întrebi, a luat boala de la copilul ăla pe care l-a adus acasă acum o săptămână sau două. Şi el avea aceeaşi tuse, iar Vivien evident că a insistat să îl îngrijească după ce a aflat că nu avea părinţi. Sinceră să fiu, uneori sufletul ei e prea mare pentru binele ei.

Juliette se gândi la acea informaţie. Era neobişnuit să facă o răceală fără să-i curgă nasul.

— Are şi alte simptome în afară de tuse?

— Nu cred.

— Şi băiatul?

Lady Arlington oftă.

— A plecat din casă în dimineaţa următoare. A luat un sfeşnic de argint. Hoţ nerecunoscător.

Juliette simţi o urmă de îngrijorare. Lady Arlington îl descrisese pe băiat ca fiind murdar şi hoţ, ceea ce însemna

că era probabil sărac. Foarte sărac. Şi bolnav. Clătină din cap, nedorind să accepte gândul care îi trecu prin minte. Londra era plină de astfel de copii. Probabilitatea să fie cel care scăpase din St. Giles era mică. Cu toate astea, avea o tuse molipsitoare.

Femeia o duse pe Juliette într-o cameră întunecată, în care aerul mirosea a dulce şi a boală. O tuse puternică străpunse aerul, iar Juliette se uită spre patul în care faţa roşie a prietenei ei era luminată de o lumânare din apropiere.

„Of, Vivien!”

Juliette se apropie de prietena ei cu o disperare din ce în ce mai mare. Vivien abia îşi putea ţine ochii deschişi, dar îi oferi un zâmbet slăbit.

— Aş prefera… Tusea îi cutremură corpul. Nu ar trebui să mă vezi aşa.

— Prostii, îi spuse Juliette cât de calm putu. Îşi puse mâna pe fruntea lui Vivien, care ardea. Pot să te examinez?

— Nu am crezut că starea ei necesită un doctor, dar pot să trimit după unul dacă tu crezi că e necesar, spuse Lady Arlington.

Juliette se temu că era prea târziu pentru asta.

— Nu e nevoie, spuse ea cât de calm putu. Cred că ştiu ce ai, dar nu pot fi sigură decât dacă mă laşi să mă uit mai bine.

— E în regulă, şopti Vivien. Continuă.

Juliette dădu cu atenţie pătura la o parte şi o ajută pe Vivien să stea în picioare, ca să îi poată ridica uşor cămaşa de noapte. Aşa cum se temea, o iritaţie începuse să i se întindă pe abdomen. Combinată cu febra şi tusea, totul sugera o boală mult mai gravă decât o răceală.

— Ai avut greţuri de curând? întrebă Juliette în timp ce se dădu mai în spate, ca să-şi ascundă tulburarea.

— Puţin. Mai mult, mă dor spatele şi membrele şi am o durere groaznică de cap.

— Asta e probabil din cauza febrei.

Juliette o prinse de mână pe Vivien şi o strânse uşor, după care luă un pahar de pe noptieră şi îl duse la buzele

prietenei ei.

— O să-ţi aduc mai multă apă şi o cârpă, ca să-ţi pun o compresă rece. Stai liniştită până când mă întorc!

— Sper că nu e ceva prea grav, spuse Lady Arlington după ce ea şi Juliette ieşiră din camera lui Vivien. Arată mai rău decât de dimineaţă.

Juliette o urmă pe baroneasa văduvă pe scări. Nu avea să fie uşor să-şi controleze frica. Deja simţea cum îi dădea târcoale panica, sentiment ce creştea cu fiecare secundă care trecea.

— Nepoata dumneavoastră este destul de bolnavă.

Vocea îi părea străină, complet lipsită de toate emoţiile care îi asaltau corpul. Ochii începură să o înţepe, însă nu ar fi avut niciun rost să plângă, aşa că îşi opri lacrimile şi ignoră nodul din gât.

Când ajunseră în bucătărie, îşi îndreptă umerii şi acceptă ce trebuia făcut. Asta îi oferi o senzaţie stranie de pace. Deşi nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, având în vedere circumstanţele.

Se calmă şi spuse diagnosticul.

— Deşi nu sunt farmacist sau doctor, cred că Vivien are tifos.

Lady Arlington, care începuse să toarne apă dintr-o carafă mare într-una mai mică, îngheţă. Clătină din cap, panica strecurându-i-se în ochi.

— Nu, nu e posibil!

— Bineînţeles că e posibil să greşesc, dar, după tot ce am citit, simptomele lui Vivien se potrivesc cu cele ale bolii şi, având în vedere epidemia din St. Giles şi băiatul pe care l-a adus acasă, mă tem că s-a îmbolnăvit.

— Dumnezeule!

Juliette încuviinţă.

— Dacă am dreptate, trebuie luate măsuri ca să oprim împrăştierea bolii. Nimeni nu poate intra sau ieşi din casa asta în următoarele două săptămâni.

Lady Arlington o privi, uitând complet de carafa din mână.

— Dar… doar nu vorbeşti serios! O să avem nevoie de

mâncare şi de alte lucruri la care nu mă pot gândi acum.

— Îmi pare rău, dar e necesară carantina. Cel puţin până când o să fim siguri că nu se îmbolnăvesc şi alţii. Cum e posibil să fiţi deja infectată şi nu există nicio garanţie că acoperirea gurii e îndeajuns ca să fiu în siguranţă, o să rămân aici până trece.

— Juliette…

Lady Arlington părea profund afectată, ceea ce era de înţeles, având în vedere situaţia. Până la urmă, Juliette tocmai dăduse o veste mai apropiată de o sentinţă cu moartea.

— Nu o să-mi expun familia acestui risc. În plus, e posibil să aveţi nevoie de ajutorul meu.

— Nici nu ştiu ce să spun. Vocea lui Lady Arlington tremură, iar colţurile ochilor începură să-i lucească. Dar dacă nu te-ai îmbolnăvit încă? Dacă stai aici, cu noi, mai mult ca sigur o să iei boala.

Juliette încuviinţă.

— Da, dar să plec de aici fără să ştiu dacă am luat boala ar fi un gest iresponsabil. Nu pot să fac asta, deşi trebuie să-i spun fratelui meu ce s-a întâmplat. Dacă sunteţi amabilă, o să vă rog să-mi daţi ceva de scris când mergem sus, ca să-i trimit o scrisoare. Îşi muşcă buzele, gândindu-se care ar fi fost cea mai bună cale de a merge mai departe. Poate pot să o arunc unui trecător de la una din ferestrele de sus şi să-i cer să i-o ducă.

— Se pare că te-ai gândit deja la toate. Buzele lui Lady Arlington începură să tremure, iar când femeia vorbi din nou, păru slăbită şi învinsă. Mă tem de asta, trebuie să recunosc.

— Ştiu. Juliette îi spuse apoi cu blândeţe: Trebuie să fim puternice pentru Vivien şi pentru noi. Dacă avem noroc, o să evităm suferinţa prin care trece ea, dar dacă nu avem, trebuie s-o suportăm fără să-i îmbolnăvim pe alţii.

— Nu ştiu cum poţi să fii atât de calmă, având în vedere situaţia.

Nici Juliette nu era sigură că înţelegea. Poate că experienţa ei cu bolile o făcuse aşa ori faptul că ştia că se

putea supravieţui tifosului. Florian supravieţuise, ceea ce însemna că exista speranţă. Acel gând o alină, ca şi restul gândurilor ce îl implicau pe acel bărbat. Se întrebă ce făcea el şi se rugă să trăiască pentru a-l vedea din nou.

Gândul că nu ar supravieţui o făcu să-i curgă o lacrimă pe obraz. O şterse înainte ca Lady Arlington să o vadă. Puterea şi curajul aveau să-i îndrume paşii şi, poate, să o ajute să-i spună bărbatului pe care îl iubea cât de dor îi fusese de el.

Capitolul 21

Ultima săptămână trecu îngrozitor de încet, însă cel puţin Florian îi văzu pe majoritatea oamenilor de pe corabie întorcându-se la ţărm. Aceştia erau deja în drum spre Londra, în timp ce Haines, care rămăsese singurul pacient, dădea semne de însănătoşire.

— Simptomele tale sunt surprinzător de moderate în comparaţie cu ale celorlalţi, îi spuse colegului său. Poate că ai avut tifos când erai mic şi acum ţi-a revenit.

— Nu credeam că e posibil.

Rezemându-se în scaunul lui aşezat pe punte, la soare, Haines se uită în timp ce Florian spălă pentru ultima oară scândurile. Un stol de pescăruşi dădu ocol corăbiei, în timp ce vânau peşti şi le ţineau companie.

— Nici eu.

Era ciudat cum acţionau bolile. Florian fu destul de înţelept să recunoască faptul că nu ştia totul despre ele.

— Am fost norocoşi, spuse el. Această epidemie ar fi făcut mai multe victime dacă nu ar fi fost sugestia lui Lady Juliette de a cumpăra o corabie.

— Şi ajutorul ei în procurarea corăbiei. Într-o zi, o să fie o soţie excelentă pentru un norocos.

Florian îi aruncă o privire bărbatului.

— Te gândeşti să-i faci curte?

— Nu, nu aş îndrăzni să intru pe teritoriul altui bărbat.

Florian se opri din spălat podeaua şi se uită încruntat la Haines.

— Ce vrei să spui?

În acea clipă, Haines îşi dădu ochii peste cap şi oftă exasperat.

— E limpede că eşti interesat de ea. Se vede din felul în care îţi strălucesc ochii când îi spui numele.

Lui Florian îi luară foc obrajii, şi îşi dădu seama că se înroşea. La naiba! Se întoarse şi se concentră la curăţarea podelei.

— Trebuie să recunosc că mă atrage.

— Atâta tot?

— Ei bine, e o femeie cu un fizic plăcut, a cărei abilitate de a găsi soluţii într-o criză merită admiraţia oricărui bărbat.

Haines pufni.

— Vorbeşti ca un crescător de cai care prezintă avantajele iepei sale preferate.

Florian puse spălătorul deoparte şi îşi încrucişa braţele la piept.

— Nu excelez la împărtăşirea sentimentelor cu alţi oameni. La naiba, rareori mi le spun mie însumi, aşa că iartă-mi modul cinic prin care mi-am descris afecţiunea!

— Cel puţin poţi să-i spui afecţiune, ceea ce sugerează ataşament emoţional.

Florian mormăi:

— Exact asta am încercat să evit.

— De ce?

Nu putea dezvălui atât de multe, aşa că doar ridică din umeri şi se uită la apă. Aerul era binecuvântat de proaspăt, o schimbare plăcută faţă de aerul poluat din oraş.

— Având în vedere toată durerea şi moartea care mă înconjoară, e mult mai uşor să ţin oamenii la distanţă decât să-i las înăuntru.

Şi cum nu voia să continue conversaţia cu un bărbat cu care nu era neapărat apropiat, luă din nou spălătorul şi îşi reluă sarcina.

— O să fie bine să ne întoarcem la nişte locuinţe

normale. Eu, unul, abia aştept să dorm într-un pat adevărat şi să mănânc o bucată bună de carne.

— Ca şi mine.

Florian se uită la Haines, care părea că saliva doar la gândul unui asemenea lux.

— Ar fi bine-venit şi un pahar de vin. Şi gheaţă. Am visat la o vizită la Günther în ultimele două zile.

Florian zâmbi şi se concentră la ce făcea. Dacă totul mergea bine, aveau să părăsească nava şi să se întoarcă la Londra în două zile, şi astfel putea să-i spună, în sfârşit, lui Juliette cât de mult însemna ea pentru el.

*

— Ar trebui să fii în pat, spuse Vivien. Vocea ei era aşa de slăbită, încât Juliette trebui să se apropie de ea ca să o audă.

— O să fiu bine.

„Sper”.

Tuşi când vorbi. De când începuse să aibă simptomele bolii, cu o zi în urmă, Juliette nu îşi mai acoperea gura şi nasul cu o cârpă, iar asta o ajută să respire mai uşor.

— Pentru tine îmi fac griji cel mai mult, Vivien. Tu…

Cuvintele erau imprimate cu disperarea pe care o simţea din cauza stării prietenei ei.

Pe parcursul ultimei săptămâni, Vivien continuase să aibă febră. Când îi mai scăzuse, Juliette fuse foarte fericită, însă toate speranţele ei fuseseră spulberate când temperatura crescu din nou, mai mult decât înainte, făcând-o pe Vivien să delireze deseori. În acea zi, când Juliette se dusese să o verifice, fu tulburată de rănile cangrenoase de pe degetele de la mâini şi de la picioare şi de mirosul de cadavru pe care îl emana. Fu profund tulburată când o spălă, pentru că nu voia să se lase pradă lacrimilor.

— Juliette…

Vivien întinse mâna, iar ea o prinse, ţinând-o ca şi cum ar fi fost atât de fragilă, încât urma să se spargă. Mă

tem că Lord Portham şi-a pierdut şansa de a-mi face curte.

Ochii lui Juliette se umplură de lacrimi pe care nu reuşi să le înăbuşe. Fierbinţeala începuse să-i cuprindă fruntea cu o seară în urmă, iar starea ei slăbită o făcea mai plângăcioasă.

— Nu spune prostii! Tuşi din nou şi îşi duse mâna la burtă, fiindcă o durea. Bărbatul ăla pretenţios nu a avut niciodată vreo şansă cu tine. Se forţă să zâmbească de dragul lui Vivien. Meriţi cel puţin un conte.

— Poate că mă aşteaptă unul în rai. Ochii lui Vivien se închiseră din pricina acelui gând. Nu ar fi minunat?

Juliette nu putu răspunde, temându-se că se putea îneca din cauza durerii, aşa că pur şi simplu stătu acolo, tuşind din când în când şi ţinându-i companie lui Vivien. Lady Arlington căzuse şi ea la pat în urmă cu trei zile, aşa că Juliette se hotărâse să aibă grijă de cele două femei cât de bine putea.

O lovitură în geam îi atrase atenţia. Se ridică, o asigură pe Vivien că avea să se întoarcă şi apoi se uită pe fereastră. Aşa cum se aştepta, era Raphe. Se oprise în fiecare zi de când îl informase că urma să se izoleze împreună cu Vivien şi Lady Arlington. Ca şi în celelalte zile.

Îi aduse un coş cu mâncare, îl puse pe treptele din faţă, de unde ea avea să-l ia mai târziu, după ce pleca fratele ei.

— Cum te simţi?

În vocea lui se simţea atâta vitalitate, încât Juliette îi invidie energia. Însă, în ciuda tonului său pozitiv, nu putea fi negata grija din privirea lui.

— Cum era de aşteptat. Am febră, mă doare corpul şi sunt epuizată. Însă în comparaţie cu Vivien, am o stare excelentă.

Pe chipul lui se putea citi compasiunea, însă sub ea Juliette observă groaza pe care Raphe încerca s-o ascundă.

— Îmi pare rău, Juliette. Vocea îi tremură când îi pronunţă numele şi se uită în altă parte pentru o secundă, apoi o privi din nou, cu hotărâre. I-am scris lui Florian, dar încă nu mi-a răspuns. Ducesa văduvă de Tremaine s-a

oferit încă o dată să vină şi să te examineze sau să trimită un alt doctor, dacă preferi.

— Nu. Juliette clătină din cap. Florian e singurul care ar putea rezista infecţiei. Nu o să mai dau voie nimănui să vină lângă noi.

— Dar… Raphe nu-şi găsea cuvintele. Clătină din cap şi îşi trecu ambele mâini prin păr. Nu ştiu ce să fac. Nu trebuia să fie aşa, Julie! Eşti sora mea şi am jurat că o să te protejez, iar acum… De ce a trebuit să vii aici? De ce…

— Ştii foarte bine de ce.

Efortul necesar ca să ridice vocea ca el s-o audă începea să o epuizeze.

— Da. Eşti bunătatea întruchipată, Juliette, şi te iubesc. Toţi te iubim.

— Şi eu vă iubesc. Tusea o copleşi din nou, până când începu s-o doară gâtul. Trimite-le salutările mele Ameliei şi Gabriellei.

— O să mă întorc mâine, îi promise el, după care făcu o plecăciune şi se întoarse. Ridică o mână spre obraz şi se şterse în timp ce se sui în trăsură, apoi îi făcu semn cu mâna înainte să plece.

— Avem mâncare proaspătă, îi spuse Juliette lui Vivien, în timp ce se întoarse cu spatele la fereastră.

Când nu primi niciun răspuns, Juliette simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Vivien?

Nu se auzi niciun sunet dinspre pat. Apropiindu-se încet, în timp ce panica îi copleşea corpul, se forţă să înainteze până când îşi văzu prietena clar. Un plânset îi ieşi din gât când văzu ochii sticloşi ai lui Vivien îndreptaţi spre tavan şi buzele deschise, pentru ultima suflare.

Murise singură, în acel scurt moment în care Juliette plecase de lângă ea.

Ducându-şi mâinile la gură, îşi înăbuşi durerea în timp ce lacrimile i se revărsau pe obraji. Cu degete tremurânde, se întinse şi închise ochii lui Vivien. Apoi aranjă cearşafurile în jurul ei, în timp ce se gândea la următorul pas. Adevărul era că habar n-avea ce să facă. Nu ar fi fost potrivit să lase

pe altcineva în casă, însă nici să lase corpul lui Vivien acolo mai mult de o zi nu era o opţiune. Copleşită de boală, oboseală şi deznădăjduită, Juliette simţi cum se pierdea ultima ei rămăşiţă de hotărâre. Asta era. În scurt timp, avea s-o urmeze pe Vivien. Şi înainte să facă asta, trebuia să o informeze pe Lady Arlington de moartea nepoatei ei.

*

După ce îl lăsă pe Haines acasă, Florian continuă drumul către reşedinţa lui. Trebuia să-şi facă o baie şi să-şi schimbe hainele înainte să se ducă la spital ori să se întâlnească cu Lady Juliette.

— Bun venit acasă, Excelenţă, îi spuse Baker în clipa în care deschise uşa şi se oferi să-i ia pălăria, geanta şi mănuşile. Ne bucurăm că v-aţi întors acasă în siguranţă.

— Au fost zece zile pline de greutăţi, dar au fost necesare.

Florian îşi dădu jos jacheta şi o atârnă în cuier.

Baker aşeză pălăria lui Florian pe masa din hol.

— Vă aşteaptă nişte scrisori pe birou, iar ducele de Huntley a venit aici la începutul săptămânii. A spus să-l vizitaţi imediat ce vă întoarceţi.

— A spus despre ce era vorba?

— Nu, a refuzat.

Atunci trebuia să aştepte până când Florian se punea la punct.

— Aş aprecia dacă i-ai cere lui Jillian să te ajute să aduceţi apă caldă din bucătărie.

În mod normal, s-ar fi oferit chiar el să ajute, dar era prea slăbit ca să mai facă altceva decât să urce scările.

Făcu asta încet, ajungând în cameră cu doar câteva minute înaintea lui Jillian şi a lui Baker. Cada din cameră fu umplută cu apă, iar servitorii plecară ca să-l lase să se spele.

Ce bine era să intre în apă! Căldura îi copleşi corpul obosit, calmându-l. Nu mai dormise bine de câteva săptămâni, însă acum, când criza tifosului era sub control şi

ameninţarea extinderii epidemiei redusă, se bucura în sfârşit de relaxare.

Închise ochii, se lăsă pe spate şi zâmbi. Avea să fie minunat să o vadă din nou pe Juliette. Bineînţeles, încă trebuia să se ocupe de Bartholomew. Intenţiona să-l întâlnească pe Henry cât de curând, ca să vadă dacă aflase ceva nou despre otrăvirea lui Armswell şi despre zvonurile false legate de seducerea soţiei lui Elmwood. Dovada implicării lui Bartholomew avea să fie esenţială pentru încercarea de a-l distruge.

Cu asta în minte, Florian se spălă, se uscă şi se îmbrăcă. Luă o batistă curată din şifonier, o puse în buzunar şi ieşi din dormitor.

— Aveţi un vizitator, îi spuse Baker când coborî.

Îi dădu un bilet, iar Florian îngheţă imediat când îl citi. Domnul William Mortedge. Fiori reci îi trecură pe ceafă.

Mototoli biletul şi apoi intră în salon, unde văzu că avusese dreptate.

Domnul Mortedge *era* Bartholomew.

Tatăl lui.

— Aici erai.

Bartholomew luă o gură de brandy, în timp ce stătea relaxat, cu picioarele întinse.

— Ce vrei?

Bartholomew îl privi peste marginea paharului, zâmbi şi puse jos paharul de cristal.

— Am venit să te văd pe tine, bineînţeles! Nu se întâmplă des ca un tată să aibă onoarea să îşi salute fiul care l-a trimis la moarte.

Florian fu dezgustat când îşi aminti că erau înrudiţi. Scrâşnind din dinţi, se uită la bărbatul din faţa lui.

— Am făcut ce era corect.

Nu ar fi avut rost să ignore comentariul lui Bartholomew şi la fel de inutil ar fi fost şi să presupună că bărbatul nu avea ranchiună pe el. Singura întrebare de acum era ce urma să facă Bartholomew în legătură cu asta.

Bărbatul zâmbi. Era imaginea perfectă a unui om relaxat, însă ar fi fost o greşeală să presupună că nu era un

prădător periculos, pregătit de atac. Mulţi suferiseră din cauza furiei lui.

— M-ai trădat, îi spuse Bartholomew calm.

— Nu înţeleg cum, din moment ce trebuie să ai un sentiment de loialitate pentru cineva ca să simţi asta. Florian inspiră adânc, forţându-se să se relaxeze. Cum nu simt decât repulsie faţă de tine, trădarea nu a fost niciodată o posibilitate reală.

— Bun răspuns. Bartholomew bătu leneş pe braţul fotoliului, ochii lui de vultur urmărindu-l pe Florian, care se duse să-şi toarne ceva de băut. Pari mai voinic decât mi te aminteam, mai masculin.

Florian îl privi.

— Iar tu arăţi cu totul diferit.

Bartholomew râse.

— Puţină grăsime de porc introdusă chirurgical în obraji a făcut minuni în schimbarea înfăţişării mele.

— Nu pare să fie o procedură sănătoasă.

— A părut o idee mai sigură decât spânzuratul.

Un mormăit fu singura reacţie pe care o oferi acelui comentariu. Dând pe gât paharul de brandy, îşi turnă altul şi se gândi la bărbatul care îi violase mama în urmă cu mulţi ani. Obrajii plini nu erau singura schimbare pe care o făcuse. Îi crescuse şi o barbă impresionantă, îşi vopsise părul într-o nuanţă asemănătoare cu a lui şi îşi cumpărase o pereche nouă de ochelari.

— Trebuie să recunosc că sunt puţin surprins de încăpăţânarea ta de a-mi ignora avertismentele, spuse Bartholomew. I-ai pus pe Armswell şi pe Lowell în pericol. Ai noroc că nu trebuie să-i îngropi încă.

— Ce vrei să spui?

— Pe Armswell l-ai salvat chiar tu, nu? În ceea ce-l priveşte pe Lowell… A avut noroc că Elmwood şi-a luxat încheietura în drum spre duel. Afurisitul l-a ratat cu totul pe fratele tău.

Surprinderea fu înlocuită de uşurare. Se pare că Lowell se întâlnise cu Elmwood când Florian fusese pe corabie şi supravieţuise.

— Slavă Domnului!

— Nu aş sărbători încă dacă aş fi în locul tău. Există şi alte moduri prin care te pot face să plăteşti pentru ce mi-ai făcut.

— Acum sunt duce, îi aminti Florian, şi sunt mai presus de influenţa ta sau de controlul tău.

Zâmbetul care apăru pe buzele lui Bartholomew fu înfricoşător.

— Chiar crezi asta, nu? Ani întregi am încercat să obţin controlul în St. Giles şi să-l alung pe Gunthrie, doar ca să eşuez din cauza informaţiei pe care i-ai dat-o lui Coventry despre taxele mele. Ai fost isteţ, trebuie să recunosc, dar dacă ai impresia că o să te iert vreodată pentru că ai complotat împotriva mea, atunci te înşeli.

Bărbatul se ridică şi se îndreptă spre Florian, ca o panteră care îşi vânează prada.

— Şi Armswell a crezut că poate scăpa din ghearele mele.

Bartholomew râse – era genul de zâmbet satisfăcut pe care l-ai aştepta de la un geniu malefic.

— L-a costat soţia lui.

Fiecare celulă din corpul lui Florian începu să se încordeze, de la degetele de la picioare până la firele de păr.

— Ce vrei să spui?

Puse întrebarea fără să ştie dacă voia cu adevărat răspunsul. Din ce îi spusese mama lui, Bartholomew luase ce voise pentru că îi ameninţase viaţa lui Lowell. Îi îndeplinise dorinţele, iar Armswell îi permisese pentru că nu avuseseră de ales.

— Chiar crezi că aş fi făcut ce am făcut din impuls?

Colţul gurii lui Bartholomew se ridică uşor, dându-i un aer misterios. Când Florian nu răspunse, dădu chiar el răspunsul la întrebare: Nimic nu e întâmplător. Nu sunt nebun şi, deşi ai fost îndemnat să crezi asta, nu te-am procreat cu mama ta doar ca să-mi satisfac dorinţa. Ha! Un bărbat influenţat aşa de uşor de o femeie nu ar fi avut atâta succes ca mine.

Florian îl privi fix. Doar asta putea face, având în vedere că viaţa pe care o cunoscuse era făcută bucăţi în faţa lui. Nimic nu avea sens, cu atât mai puţin acea parte din el care voia să audă ce urma să spună Bartholomew.

— Armswell era slab, poate încă este, deşi a avut bunul-simţ să stea departe de mine de la afacerile noastre anterioare.

— Afacerile anterioare?

Dumnezeule! Ce făcuse Armswell?

Bartholomew îi aruncă lui Florian o privire gânditoare, după care îl dădu la o parte, ca să-şi poată pune un pahar de brandy.

— Era tânăr. Vorbindu-i peste umăr, ca şi cum ar fi avut o discuţie relaxată, Bartholomew îşi umplu paharul. Se întoarse, făcu o pauză şi apoi se aşeză din nou în fotoliul unde stătuse mai devreme. Tatăl lui îl pusese să-şi dovedească valoarea, refuzând să-i dea mai mult de 500 de lire din averea familiei. Problema era că Armswell nu se pricepea la investiţii sau la alte moduri de a-şi mări averea. Căsătoria cu mama ta a fost o soluţie excelentă pentru problemele financiare, chiar dacă una temporară. Şi cum era important să păstreze aparenţele…

— I-ai împrumutat bani.

Ideea era groaznică, şi totuşi atât de evidentă, încât Florian se întrebă de ce nu suspectase asta înainte. Un răspuns îi veni repede în minte: pentru că mama lui Şi spusese o poveste pe care o crezuse fără să pună întrebări, o poveste în care Bartholomew era singurul răufăcător.

— Şi cum nu apreciez când cei care au datorii la mine refuză să plătească, trebuie să găsesc alte moduri prin care să-i pedepsesc. Aşa *că…* am făcut-o a mea pe mama ta şi am făcut ce am putut ca să mă asigur că Armswell va spune că e copilul lui.

— Ai distrus atâtea vieţi!

— Şi cu toate astea, nu eu sunt cel vinovat, ci Armswell. Bartholomew îşi termină băutura şi puse paharul jos. Dacă nu ar fi fost prostia lui, lăcomia şi lipsa de onoare, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Tu nu te-ai fi

născut, lucru pe care l-am ignorat, deşi curiozitatea m-a împins şi te caut din când în când. Dar te-aş fi lăsat singur, victimă a lipsei de judecată a lui Armswell şi a hotărârii mamei tale de a face orice era nevoie pentru a-ţi salva fratele. Însă acum, că m-ai încurcat nu o dată, ci de două ori, nu mă mai pot preface că nu exişti.

Îi demonstrase asta prin faptul că îi rănise pe Armswell şi pe Lowell.

— Ce o să faci? întrebă Florian, în timp ce încercă să îşi ascundă îngrijorarea.

Ochii lui Bartholomew licăriră cu amuzament.

— Grozavă întrebare. Amuzamentul dispăru, iar în locul lui rămase seriozitatea. Nu am reuşit să-l dau pe Guthrie afară din St. Giles şi să revendic teritoriul, dar poate că ar trebui să fac o ultimă încercare. Dacă aranjezi ca mâine până la prânz Carlton Guthrie să fie arestat, îţi promit că o să te las în pace de acum încolo.

— Dar nu pot să…

— Acum eşti duce, Florian. Apropo, felicitări! Un bărbat puternic ca tine poate face asta într-o manieră satisfăcătoare.

Se ridică, îşi îndepărtă de pe umăr o scamă şi se îndreptă spre uşă.

— Mă aştept să faci asta sau o să suporţi consecinţele.

— Şi dacă refuz? Aşa cum spui, acum sunt duce. Prin urmare, aş putea decide să-mi folosesc puterea.

Bartholomew se întoarse destul cât să îl vadă şi deschise uşa.

— Ar trebui să te gândeşti ce o să spună lumea despre tine când o să afle cum ai fost conceput. Şi dacă asta nu e îndeajuns ca să te conving să mă ajuţi, poate o să fiu mai dur cu cei dragi ţie. Doar ca să te conving să nu mă mai ameninţi, ce zici?

Bartholomew închise uşa salonului când ieşi, lăsându-l pe Florian singur în tăcere. Scandalul nu putea fi evitat, iar bârfele şi scandalul în societate aveau să fie nesfârşite dacă se afla adevărul despre el. Reputaţia lui ar fi fost

distrusă, iar toţi cei apropiaţi ar fi purtat stigmatul căderii în dizgraţie sau, şi mai rău, aveau să fie distruşi de Bartholomew.

Capitolul 22

O piesă liniştitoare cântată la pian umplu aerul, creând o atmosferă de eleganţă relaxată la Red Rose. Clubul exclusivist era unul dintre puţinele care le dădeau voie şi bărbaţilor, şi femeilor să devină membri. Când deschisese localul, Henry spusese:

— Din experienţa mea, doamnelor le place să cheltuiască mai mulţi bani decât bărbaţilor. Ar fi o prostie din partea mea să le refuz intrarea.

Ajungând la uşa biroului fratelui său, Florian bătu şi intră fără să aştepte răspunsul. Henry, aşezat la birou, se ridică atunci când îl văzu.

— Florian, Slavă Domnului că te-ai întors! Nu pot să-ţi spun cât de uşurat sunt că eşti bine!

Florian încuviinţă şi îşi privi fratele.

— Trebuie să vorbim.

Pe drum, se hotărâse că lucrul cel mai bun pe care îl putea face era sinceritatea completă. Se aşeză pe unul dintre scaunele din catifea neagră de lângă Henry şi îl privi. Faţa lui chipeşă, cu riduri line şi princiare, buza joasă mai plină şi părul negru îl făceau să nu semene deloc cu Florian. Era ciudat că nimeni nu suspectase măcar că erau doar fraţi vitregi.

— Încă nu ştiu sigur cine e în spatele atacului asupra tatălui nostru sau…

— Eu sunt, zise Florian, întrerupându-l.

— Serios?

Henry fu surprins.

Inspirând adânc, Florian ignoră posibilele consecinţe ale dezvăluirii lui.

— E momentul să afli adevărul despre mine, Henry.

Făcu o pauză, conştient că era ultima lui ocazie să evite realitatea. Nu era momentul să fie laş. Nu când reputaţia familiei lui şi poate chiar viaţa apropiaţilor erau în joc. Avea nevoie de sfaturi şi, după ceea ce tocmai aflase de la Bartholomew, nu avea încredere în mama lui sau în Armswell pentru asta.

— Noi doi suntem numai fraţi vitregi. Armswell nu e tatăl meu adevărat.

— Ce vrei să spui?

Neîncrederea din vocea lui Henry era copleşitoare. Acesta clipi şi zâmbi, ca şi cum Florian ar fi glumit. Când îşi dădu seama că vorbea serios, expresia lui se schimbă în totalitate, ceea ce îi făcu pe Florian să se crispeze.

Însă cum nu mai putea da înapoi, cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-i explice şi să-şi ceară scuze.

— Mama noastră a fost obligată să se culce cu Bartholomew acum mulţi ani.

— Escrocul despre care se spune că le-a ademenit pe tinerele inocente să se prostitueze şi a ordonat ca ducesa de Coventry să fie înjunghiată anul trecut? Henry ridică vocea, devenind din ce în ce mai furios. Acel Bartholomew?

— Mă tem că da

Henry îl privi lung, după care oftă şi se aruncă în scaun.

— Dacă nemernicul n-ar fi deja mort, l-aş ucide cumâinile mele.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea ca eu să am această onoare. Când Henry îi aruncă o privire întrebătoare, Florian explică: Nu a fost executat Bartholomew anul trecut, ci un alt nenorocit a fost spânzurat.

— Zi-mi că glumeşti!

— Nici eu nu sunt încântat de adevăr, te asigur. Claire a făcut ce a simţit că era necesar ca să te salveze când Bartholomew ţi-a ameninţat viaţa.

— Deci totul e din vina mea?

Nu putea fi negat afrontul pe care îl simţea Henry.

— Dumnezeule, nu! Mă tem că e posibil să fie a lui

Armswell. El a împrumutat bani de la Bartholomew ca să-şi plătească datoriile şi apoi a refuzat să-i dea înapoi.

— Niciodată nu a ştiut cum să-şi ţină afacerile în ordine, mormăi Lowell. Am descoperit asta când m-am maturizat şi mi-a arătat registrele. Nu mi-a luat mai mult de o jumătate de oră ca să văd că averea familiei noastre avea probleme. De aia şi investiţia mea în club. A fost mai mult decât un moft, Florian, a fost o necesitate. Propria mea plasă de siguranţă împotriva modului în care tata administra bunurile familiei.

— Habar n-aveam. Niciodată nu mi-ai spus asta.

— Între noi fie vorba, cred că tu eşti mai vinovat când vine vorba de păstrarea secretelor. De când ştii că nu eşti fiul lui Armswell?

— De la a 16-a aniversare.

— 14 ani şi nu te-ai gândit să-mi spui? Dezamăgirea se citi în ochii lui Henry. Clătină din cap neîncrezător.

— A fost umilitor să aflu ce a făcut Bartholomew şi că eram înrudit cu el. Florian încercă să-i explice: M-a ros pe dinăuntru, Henry, mai ales fiindcă ştiam cum m-ar judeca oamenii. M-am temut că o să mă urăşti şi nu puteam risca asta.

— Dumnezeule, Florian! Eşti fratele meu, orice ar fi!

Henry se ridică şi luă o carafă din apropiere. Aduse şi două pahare şi le aşeză pe birou.

— Îmi doresc doar să fi avut încredere în mine mai devreme, dar cum ai ales s-o faci acum… Turnă brandy în ambele pahare şi îi întinse unul lui Florian. Nu pot să nu mă întreb ce te-a împins să faci asta.

Dând pe gât paharul de brandy pentru a-şi face curaj, Florian îi spuse lui Henry despre vizita lui Bartholomew de mai devreme.

— A ameninţat că o să mă expună dacă nu îl arestez pe Carlton Guthrie până mâine la prânz.

— E posibil, bombăni Henry. Bărbatul a fost suspectat de tot felul de acte criminale de-a lungul anilor, dar autorităţile nu au găsit nimic incriminator ca să-l aresteze.

— Asta înseamnă probabil că nici noi nu putem face

asta, doar dacă comitem o infracţiune şi refuz să mă cobor la acest nivel, indiferent de motiv.

— Deci încerci să previi inevitabilul asigurându-te că familia e avertizată şi pregătită.

— Exact.

— Presupun că nu există nicio şansă ca ameninţarea lui Bartholomew să fie o cacealma?

Florian clătină din cap.

— Nu. Tocmai am aflat că el e cel care l-a otrăvit pe Armswell. Tot el a aranjat duelul dintre tine şi Elmwood. Deci sunt convins că o să-şi ducă ameninţarea până la capăt dacă nu fac ce mi-a cerut. Şi mai e ceva.

— Zi-mi!

— Bartholomew şi domnul Mortedge sunt, de fapt, unul şi aceeaşi persoană.

— Poftim? Nu e posibil. Doar a fost în public de atâtea ori fără să-l observe cineva!

— Omul s-a transformat. Şi eu abia l-am recunoscut.

— Nu pare posibil. Oftând, îi aruncă o privire serioasă lui Florian. Pot să te ajut cu ceva?

— Poate. Bartholomew şi-a pierdut averea anul trecut, când a fost arestat, şi cu toate astea, şi-a permis o casă în oraş, într-o zonă scumpă. Ceva nu se leagă. Dacă-ţi dai seama cum şi-a cumpărat casa şi a realizat investiţiile, poate o să aflăm că e vinovat de fraudă sau de jaf, iar astea ar putea duce la arestarea lui.

— Avem nevoie de dovezi clare înainte să mergem la autorităţi, spuse Henry, urmând firul fratelui său. Ultimul lucru pe care îl vrem e să fie liber din nou.

Florian se ridică şi se duse să-şi umple paharul.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

Dădu pe gât un alt pahar de brandy.

— Trebuie să mă duc la spital acum, ca să o avertizez pe ducesa de Tremaine despre posibilul efect negativ pe care situaţia o să-l aibă asupra spitalului.

— E vreo şansă şi o întâlnesc într-o zi? întrebă Lowell pe un ton gânditor, care trăda interes. Nu mi se pare drept să o ţii doar pentru tine.

— Eşti bine-venit să te alături comitetului dacă vrei. Altfel, sunt slabe şanse să o vezi – asta, dacă nu te răneşti. Are o aversiune faţă de societate şi, prin urmare, se aventurează foarte rar în public.

— Hm, mă întreb de ce.

— Ţi-aş spune dacă aş avea timp, dar trebuie să plec. Îşi luă rămas-bun şi îi mulţumi fratelui său pentru băutură, după care plecă spre spital.

Când ajunse acolo, urcă treptele de la intrare şi intră pe hol. Unde aproape se lovi de ducele de Huntley, care ieşea.

— Florian!

— Excelenţă. Servitorul meu mi-a spus că voiai să mă vezi. Aşa că aveam de gând să-ţi fac o vizită după ce vedeam cum stau lucrurile aici. Văzând expresia ducelui, care sugera o stare de disperare plină de suferinţă, imediat se încordă. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Expresia bântuită din ochii lui Huntley era îngrijorătoare.

— E vorba de Juliette. Cred că e pe moarte.

În viaţa lui Florian fuseseră momente în care îşi pierduse cu totul speranţa şi părea imposibil să meargă mai departe. Un asemenea moment trăise pe vremea când era copil: moartea tăcută a lui Roland, îndrăgitul câine al familiei. Apoi din nou când îşi pierduse un pacient pentru prima oară. Dar niciodată nu i se simţise golit ca în acel moment.

— Nu!

Huntley îşi lăsă privirea în jos şi vorbi:

— S-a dus să o viziteze pe o prietenă bolnavă şi s-a infectat cu tifos. Cum nu a vrut să împrăştie boala, a rămas împreună cu prietena ei şi mătuşa acesteia. O văd doar de la fereastră, dar îmi dau seama că se simte mai rău.

În încercarea de a-şi aduna puterile, nu numai pentru Huntley, ci şi pentru ea, Florian îşi îndreptă umerii, hotărât să-şi alunge emoţiile, ca să se poată concentra asupra problemei.

— Permite-mi să-mi iau geanta, apoi trebuie să mă

duci la ea imediat.

Fără să piardă o secundă, ieşi în grabă din birou, îi scrise un bilet Violei şi se duse cu Huntley, totul în timp ce se ruga ca Juliette să-şi revină.

*

După ce ieşi din camera lui Vivien, Juliette se duse la Lady Arlington, doar ca să o găsească dormind. Nedorind să o trezească numai ca să-i provoace suferinţă, alese să se aşeze în pat şi să se odihnească. Numai când o cuprindea somnul se liniştea. Dar somnul îi pieri la fel de repede cum apăruse când se trezi din cauza bătăilor în uşă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să-şi adune puterile şi să vadă cine era! Însă simpla idee că trebuie să stea pe propriile picioare era prea epuizantă. Aşa că stătu unde era, respirând şi tuşind din când în când, în timp ce fierbinţeala îi cuprindea fruntea.

Un zgomot puternic o trezi din nou şi îşi dădu seama că probabil adormise. Fu urmat de sunetul paşilor pe scări şi al uşilor din apropiere care se deschideau şi se închideau. Tulburată, Juliette îşi adună ultimele puteri şi reuşi să se dea jos din pat, traversând camera şi lipindu-se de uşă, tocmai când cineva de pe cealaltă parte încerca s-o deschidă. Urmară mai multe bătăi în uşă.

— Pleacă, nu poţi să intri aici! Nu e sigur.

Tot zgomotul de pe cealaltă parte încetă, iar peste câteva secunde, se auzi vocea pe care se temuse că nu avea să o mai audă niciodată.

— Juliette! Florian vorbi ca şi cum lumea se termina şi singura viaţă pe care voia să o salveze era a ei. Te rog, deschide uşa!

— Eşti singur? Nu o să pun viaţa nimănui în pericol.

— I-am spus fratelui tău să mă aştepte afară în timp ce eu intru să văd cum eşti.

Uşurarea o copleşi, umplându-i ochii de lacrimi când deschise uşa şi căzu în braţele lui Florian.

— Vivien a murit de dimineaţă, plânse ea. Am încercat

s-o salvez, dar...

Florian o mângâie pe păr.

— Nu e vina ta, Juliette. Ai făcut ce era corect, iar prietena ta a avut măcar alinarea gândului că ţi-a păsat.

Un val de lacrimi curse din ochii ei, udând jacheta lui Florian şi împiedicând-o să respire.

— Stai liniştită, îi şopti el. Trebuie să te calmezi ca să te faci bine. Fără niciun avertisment, o luă în braţe şi se îndreptă spre scări. Te duc la mine acasă, ca să fii îngrijită cum trebuie.

— Dar Lady Arlington... Luptându-se cu fierbinţeala care îi ardea ochii, Juliette se uită spre dormitorul baronesei văduve când trecură pe lângă el. Nu putem s-o lăsăm aici.

Ca şi cum ar fi refuzat să asculte, Florian continuă să meargă.

— Îmi pare rău, dar e prea târziu pentru ea.

Cu acele cuvinte, ultima fărâmă de energie îi dispăru şi se rezemă de pieptul lui Florian, permiţând ca vigoarea lui să o ducă departe. Era inutil să se certe în privinţa locului unde mergeau şi cum i-ar fi fost afectată reputaţia. Acum era în mâinile lui şi ştia că, orice i-ar fi spus, nu îl putea convinge. Ceea ce era bine, din moment ce singurul lucru pe care şi-l dorea era să doarmă.

*

După ce o puse pe Juliette în trăsura lui Huntley, Florian vorbi cu ducele.

— Huntley, nu poţi să mergi cu noi! Riscul e prea mare.

— Înţeleg.

— Şi am de gând să ard trăsura asta odată ce terminăm cu ea.

Având în vedere ce efecte ar fi putut avea tifosul, Florian nu avea de gând să lase pe altcineva s-o folosească.

— Cea mai mare grijă a mea e reputaţia lui Juliette, zise Huntley. Ştiu că pare ridicol, având în vedere circumstanţele, dar voiam să-i ofer o viaţă respectabilă şi o

căsătorie avantajoasă. Nu va putea avea asta dacă petrece chiar şi o singură noapte la tine acasă.

— Ştiu. Dar nu îndrăznesc să o duc la spital sau altundeva. În prezent, sunt singura persoană care pare să fie imună, prin urmare asta e soluţia potrivită. O să am grijă de ea, Huntley, şi o să fac tot ce pot ca să-i asigur supravieţuirea.

— Şi servitorii tăi?

Florian ştia că scandalul pe care îl risca era imens, dar nu se putea gândi la altă variantă. Nu când venea vorba de asigurarea siguranţei tuturor.

— O să rămână jos pe durata vizitei surorii tale.

Un disconfort coloră obrajii lui Huntley.

— Ştiu că eşti doctor, Florian, dar chiar şi aşa, nu pot să mă prefac că sunt de acord cu această idee.

— Nimeni nu este, cu atât mai puţin Juliette. Dar dacă o să fie nevoie şi situaţia o s-o ceară, o să fac ce trebuie ca să-i salvez şi reputaţia.

Încleştându-şi maxilarul, Huntley întinse mâna, şi Florian i-o strânse.

— Mulţumesc. Sora mea e norocoasă să fie în grija ta, dar oricât îţi apreciez oferta, trebuie să ştii că niciodată nu aş insista să se căsătorească doar pentru reputaţie. Îşi retrase mâna şi îşi încrucişă braţele la piept, într-o poziţie de autoritate ducală. Familia mea s-a mai confruntat cu scandaluri şi o s-o facă din nou, dar nu o să sacrificăm niciodată fericirea de dragul societăţii.

— O să reţin asta.

Dar Florian ştia foarte bine că era posibil să nu aibă de ales în cele din urmă. Dacă bârfitorii alegeau să fie răutăcioşi, Juliette ar fi fost făcută bucăţi de limbile lor ascuţite. Singura soluţie, cea care îi dădea cu adevărat şansa de a hotărî ce voia, era ca nimeni să nu afle că ea stătea cu el ca pacientă. Mai ales din moment ce Florian ştia că Juliette devenise de mult timp mai mult de atât.

Capitolul 23

Primul lucru pe care Juliette îl observă când se trezi fu răcoarea binecuvântată pe pielea ei, acoperindu-i corpul în cel mai incredibil mod posibil. Abia când se mişcă îşi dădu seama că se afla în apă, lichidul mişcându-se în jurul ei, oferind alinare şi fericire fără greutate.

Iar senzaţia era incredibil de plăcută, în comparaţie cu greutatea dureroasă pe care o simţise în ultimele două zile. Până când începu să se întrebe cum ajunsese în cadă. Ultima persoană cu care vorbise fusese Florian, însă nu-şi amintea nimic din acel moment.

Curioasă, deschise ochii destul cât să-şi dea seama că era într-o cameră întunecată în tonuri de gri. O lumânare licărea undeva în apropiere, aruncând umbre pe pereţi. Lăsându-şi privirea în jos, văzu că fusese acoperită cada cu un cearşaf alb, în încercarea de a-i acoperi trupul, lucru pentru care era recunoscătoare.

Ochii i se închiseră din nou, în timp ce gâtul ei uscat o anunţă că trebuia să bea ceva. Impulsul de a folosi puterea pe care o mai avea pentru a-şi lua un pahar cu apă fu, dintr-odată, incontrolabil. Puse mâna pe cearşaf, hotărâtă să îl dea la o parte, braţele ei mişcându-se în apă.

— Ce e?

Florian fu imediat lângă el, aplecat, cu ochii lui albaştri atât de aproape încât îşi imagină că înota în privirea lui.

— De ce ai nevoie?

— Băut…

Efortul necesar pentru a spune acel cuvânt fu uimitor, iar odată pronunţat, sună ca lemnul care trosnea în şemineu.

Îi aduse imediat un pahar şi i-l puse la buze, gustul vinului oferindu-i alinare. Fu urmat de altceva amar şi apoi din nou de vin. Bălmăji un mulţumesc. Ochii ei se închiseră şi se lăsă pradă somnului.

Când se trezi din nou, se afla în pat, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte preferată. Simţind o presiune uşoară

sub bărbie, se întinse şi atinse boneta care îi fusese legată de cap. Nu cunoştea camera, ceea ce însemna că nu era acasă. Întorcându-şi capul cu puţin efort îl văzu pe bărbatul care sforăia uşor în fotoliul aflat în apropiere. Şuviţa arămie îi cădea dezordonat pe faţa chipeşă, o faţă mult mai relaxată în somn decât fusese vreodată treaz. Părea liniştit, departe de toate grijile pe care le purta cu el.

Apoi atenţia i se îndreptă spre pieptul lui. Îşi dăduse jos jacheta vesta şi lavaliera şi îşi suflecase mânecile cămăşii, dezvăluind părul roşcat-auriu de pe braţe. Lăsându-şi privirea mai în jos, urmă lungimea membrelor, până când ajunse la picioare. Amândouă erau goale, iar asta, dintr-un motiv absurd, o făcu să zâmbească. În ciuda bolii ei, era ceva extrem de şarmant în felul lui Florian de a se îmbrăca. Juliette aprecie acest lucru şi îi plăcu faptul că renunţase la formalităţi în favoarea confortului.

Nedorind să-l trezească, Juliette încercă să se ridice cât mai încet. Dar nu era uşor, din moment ce avea nevoie urgentă să-şi facă nevoile. Se dădu jos din pat cu zgomot în disperarea ei de a ajunge acolo, totul în timp ce încerca şi-şi dea seama cum avea să-şi facă nevoile fără ca Florian să o vadă.

— Juliette.

Numele ei, pronunţat cu grijă, trimise pe fereastră acea speranţă, înainte să protesteze. Florian îi ghici nevoia, scoase oala de noapte de sub pat şi o ajută să o folosească.

— Linişteşte-te, şopti el în timp ce-i mângâia obrajii. Nu e nevoie de lacrimi. Toate astea sunt perfect normale pentru mine. Am trecut prin asta de sute de ori.

Oricât de adevărat era, Juliette tot era îngrozită. Numai Amelia şi Raphe o văzuseră în acea poziţie şi nici atunci nu fusese aşa de rău. Era groaznic să fie redusă la acea stare de infirmitate în timp ce bărbatul a cărui admiraţie o dorea era martor.

După ce o ajută să se întoarcă în pat, îi dădu să mai bea vin.

— Mâncarea e vitală pentru recuperarea ta. Vocea lui era fermă. Ţi-am adus nişte pui şi fructe. Încearcă să

mănânci puţin.

Îi dădu o farfurie mică, după care se duse să arunce conţinutul oalei de noapte.

— Mă întorc.

Juliette bombăni, dar făcu aşa cum îi ceru şi încercă să mănânce. Spre surprinderea ei, nu fu atât de greu pe cât se aşteptase, iar când Florian se întoarse, nu îi mai rămăsese decât o bucată mică de prună.

Florian se uită la farfurie şi încuviinţă.

— Apetitul tău e excelent. Dacă o să continui să mănânci şi să dormi, cred că o să te faci bine în curând.

— Unde sunt?

Voia răspunsuri cât putea să le obţină.

— În camera de oaspeţi a casei mele.

Se apropie de ea, îi luă farfuria din mână şi o puse pe masă, după care se aşeză pe marginea patului.

— Fratele tău a fost de acord că era cea mai bună soluţie.

Juliette închise ochii, alese să ignore cât de nepotrivită era situaţia şi posibilul scandal care ar fi putut fi provocat. Dar avea timp să îşi facă griji pentru asta mai târziu, dacă supravieţuia. Aşa că îl luă strâns de mână.

— Mulţumesc.

Doar atât putu spune.

Florian o mângâie pe obraz.

— Te rog, nu plânge!

Nu-şi dăduse seama că făcea asta.

— Mulţumesc, îi spuse din nou, deoarece nu se putea gândi la altceva. Mintea ei îi dădea senzaţia că era o bucată de bumbac. Era dificil să formuleze gânduri coerente şi să le verbalizeze, iar efortul pe care îl făcuse ca să se dea jos din pat şi să mănânce o epuizase

— Odihneşte-te, îl auzi spunând, sunetul liniştitor al vocii lui ţinându-i companie până când adormi.

*

Bartholomew se mută în jurul mesei de biliard, îşi lovi

ţinta cu precizie. Mingea se rostogoli înainte, lovind altă minge în colţ.

— E timpul să fiu necruţător, îi spuse domnului Smith.

Luă paharul de vin roşu, sorbi o gură din el şi savură aroma dulce.

— Ce propui? întrebă domnul Smith.

Bartholomew oftă.

— M-am săturat de jocuri, nu-mi aduc nicio satisfacţie. I-am dat lui Florian şansa să se izbăvească prin asigurarea arestării lui Guthrie, şi tot refuză să-mi îndeplinească dorinţele!

— Cred că a fost ocupat, având grijă de Lady Juliette.

Bartholomew simţi că se apropia o durere de cap.

— Nu-mi pasă care sunt motivele lui. Ideea e că trebuie să primească o lecţie afurisită, ceea ce înseamnă că de data asta trebuie să-mi duc ameninţarea până la capăt, indiferent cum ar afecta-o pe Claire.

— Vrei să-l contactez pe Harper?

Amintindu-şi de ziaristul pentru loialitatea căruia plătise domnul Smith, Bartholomew încuviinţă.

— Vreau ca reputaţia lui Florian să fie distrusă. Şi după ce fac asta, vreau să o vadă pe femeia pe care o salvează suferind şi murind. Aşa o să înţeleagă ce înseamnă să pierzi totul. Aşa cum am păţit eu.

*

Faptul că Juliette respira mai calm alungă panica pe care Florian o simţise în ultimele 72 de ore. Nu mai părea la fel de agitată ca atunci când o adusese, în urmă cu trei zile. Fusese palidă, cu ochii roşii şi o tuse care nu se mai oprea. Aplicând regulile stricte pe care le folosise pe corabie, o dezbrăcă şi o spălă bine, asta dovedindu-se necesar deoarece îi găsise păduchi în păr.

Ce alesese să facă din cauza asta nu era ceva pentru care ea avea să îl ierte prea curând, chiar dacă era sigur că avea să-i înţeleagă motivul.

Florian oftă şi se ridică. Ce era mai rău încă nu

trecuse, însă cel puţin pentru moment Juliette putea să se odihnească şi să uite cum o văzuse el. Juliette nu ar fi vrut ca el s-o vadă aşa şi era evident că o durea faptul că exact asta se întâmplase. Tocmai de aceea se simţise obligat să-i amintească de profesia lui când trebuise să folosească oala de noapte prima oară. Îşi zise că, dacă Juliette se gândea la el ca la un doctor, nu ca la un bărbat, nu avea să o deranjeze aşa de mult ajutorul lui. Tactica probabil funcţionase, deoarece păru să-i accepte mai uşor ajutorul, iar el era recunoscător pentru asta.

Faptul că avea grijă de Juliette îl făcu să se simtă mai legat de ea decât se simţise vreodată de cineva. Boala îi luase şansa de a-şi aranja părul într-o coafură drăguţă sau de a se îmbrăca într-o rochie perfect croită, însă în ochii lui Florian nicio femeie nu fusese mai frumoasă decât ea.

Asta însemna probabil că îşi pierdea minţile, deoarece nu putea nega buzele crăpate ale lui Juliette, fruntea transpirată şi ochii umflaţi.

Trecându-şi mâna prin păr, se întrebă cum ajunsese acolo. Când i se strecurase acea temere pe sub piele şi îşi făcuse loc în inima lui? Doar la ea se putea gândi, însă dacă la început simţise dorinţa de a-i căuta compania, ştia că nu era numai atât. Simţea că viaţa lui avea să se sfârşească dacă ea nu ar fi supravieţuit.

Vorbise serios când îi spusese fratelui ei că avea să facă orice ca să-i salveze reputaţia lui Juliette. În ciuda reticenţei pe care o simţea faţă de căsătorie, ideea de a i se oferi lui Juliette devenise din ce în ce mai atrăgătoare. Putea doar să spere că şi ea simţea la fel. În momentul de faţă însă, cel mai mult conta ca ea să-şi revină, nu povestea care apăruse în mai multe ziare, după ce Florian nu asigurase arestarea lui Guthrie.

Îşi amintea perfect cuvintele scrise iniţial de Dorian Harper de la *The Gentleman's Daily Gazette.* Îl condamnaseră şi fuseseră oribil de precise.

Fiecare sezon are scandalul lui. Anul trecut, a fost trecerea lui Raphe Matthews de la statutul de pugilist la cel

de duce de Huntley. Anul acesta, pare să fie ştirea despre descendenţa ducelui de Redding.

Cunoscut în general ca Florian, până când a moştenit titlul unchiului său, acest doctor devenit nobil a reuşit să ne păcălească pe toţi. Se zvoneşte că tatăl lui nu a fost vicontele Armswell, ci trădătorul criminal Bartholomew. Deşi legea susţine că Florian e fiul legitim al lui Armswell, din moment ce contele şi contesa erau căsătoriţi în momentul naşterii lui Florian, nu putem să nu ne întrebăm ce rol a jucat Bartholomew în viaţa lui. Cei doi sunt uniţi în mod regretabil de o legătură de sânge şi, cum se ştie că anumite trăsături sunt moştenite inevitabil de copil de la părinte, trebuie să ne întrebăm: cât de mult seamănă noul duce de Redding cu tatăl lui adevărat?

Aşa cum se aşteptase, de dimineaţă primi un bilet de la Huntley, care era îngrijorat, întrebându-se cum avea să fie afectată sora lui de tot ce se întâmpla. Neştiind cum să răspundă, Florian încă nu îi scrisese. În schimb, se concentrase asupra stării lui Juliette.

Aceasta deveni nesigură când febra îi crescuse în urmă cu două zile, făcând-o să delireze, mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi sperat să scape de pernă, de pat, de corp. Florian ştia că asta avea să se întâmple, dar tot se simţise neputincios. Pentru că era vorba de Juliette şi... Cu mâini tremurânde, îi turnă nişte laudanum printre buze. Jumătate din el i se scurse pe bărbie, dar speră că băuse destul ca să o calmeze.

— Florian...

Abia o auzi, atât de slăbită era.

— Da, Juliette.

Îi puse o nouă compresă pe frunte şi o luă de mână.

— Sunt aici şi nu o să te părăsesc.

Corpul ei se cutremură.

— Niciodată?

Juliette se prinse de cearşaf, ca şi cum ar fi putut s-o salveze.

Având în vedere starea ei de delir, Florian se îndoia că

se referea la un ataşament permanent, însă când îi răspunse, se prefăcu că exact asta îi ceruse ea.

— Da, Juliette. Mereu o să fiu cu tine.

Se aşternu tăcerea, iar Florian crezu că Juliette adormise din nou. Până când spuse un cuvânt, mai apăsat decât orice altceva ce spusese de când începuse să aibă grijă de ea.

— Iubire…

Nu fu pronunţat perfect, dar nu exista nicio îndoială că asta spusese. Florian înţelese, iar inima i se umplu de bucurie, de speranţă şi de un val de emoţii puternice. Era ca şi cum sentimentul fusese închis în el, iar ea îl eliberase, permiţându-i să iasă.

— Te iubesc.

Împinse cuvintele dincolo de buze cu încăpăţânare, determinarea şi sinceritatea ei în faţa suferinţei impresionându-l până la lacrimi.

Florian nu mai plânsese de mulţi ani, însă acum Juliette îl făcu să plângă de teamă că ar fi putut s-o piardă. Apoi fu săgetat de gândul că iubirea ei pentru el nu era reală. Nu avea cum să fie, când nu ştia cel mai important lucru despre el. Iar această conştientizare aduse cu sine o temere şi mai mare, întrebându-se cum avea să reacţioneze ea când avea să afle că tatăl lui adevărat aproape că îi omorâse sora cu un an în urmă, când încercase s-o oprească pe Amelia să cumpere o casă la periferia din St. Giles, cea pe care o transformase în şcoală. Oare Juliette avea să îl ierte pentru că îi ascunsese asta? Nu era sigur, dar cum îndoiala nu ajuta, încercă să nu se gândească prea mult la acest lucru. Avea destul timp pentru asta după ce îşi revenea.

Cu acest gând, se apropie de ea şi îi atinse fruntea cu buzele.

— Şi eu te iubesc, Juliette.

Cuvintele erau clare şi cele mai sincere pe care le spusese vreodată.

*

Juliette nu era sigură dacă era trează sau visa. Era ca şi cum plutea dincolo de corpul ei, însă era conştientă de durerile care o străbăteau şi de fiorul rece care o făcu să tremure. Oricum ar fi fost, se simţea liniştită, în siguranţă, acum că ştia că sentimentele ei erau reciproce.

Îngrozită că putea muri fără să-i spună lui Florian ce simţea, îi transmise mesajul cât de clar putu. Iar el îi răspunsese, asigurând-o că şi el o iubea. Juliette era sigură că spusese asta în timp ce o sărutase pe frunte, deşi simţise că totul era atât de ireal, încât începu să se întrebe dacă într-adevăr se întâmplase, ori febra îi juca feste.

Apoi îi aduse mâncare, în mare parte carne, şi fiecare porţie era însoţită de un pahar plin cu vin roşu. Îi schimbase cămaşa de noapte de mai multe ori, lucru cu care Juliette se obişnuise, din moment ce o făcea mereu repede şi fără să pară să fie interesat de goliciunea ei. Prioritatea lui părea să fie confortul ei, aceasta umbrind dorinţa pe care o arătase pentru ea înainte să se îmbolnăvească.

Efectul era liniştitor, deoarece putea ignora gândul că Florian o văzuse atât de neajutorată.

Îl lăsă să o îngrijească, stând cuminte în baie în timp ce el o spăla şi sprijinindu-se de el când o îmbrăca. Totul fără nicio atingere nepotrivită. Nu mai era bărbatul pasional care îi şoptise vorbe scandaloase la ureche, iar ea începu să se întrebe dacă îşi imaginase declaraţia lui de dragoste. Din cauza acestor îndoieli, nu-şi duse declaraţia până la capăt, ca el să nu răspundă altfel decât spera ea.

— De când sunt aici? întrebă într-o dimineaţă, când Florian îi aduse o farfurie mare cu mâncare.

Chiar nu ştia cât timp trecuse de când o luase din casa lui Lady Arlington şi o adusese la el.

— O săptămână.

Răspunsul lui o surprinse.

— Nu pare atât de mult.

Florian o privi în timp ce mânca o felie de şuncă.

— E normal să pierzi noţiunea timpului, la cât ai dormit. Sunt uşurat să văd că arăţi mai bine.

— Mă simt mai bine, deşi nu sunt încă eu însămi. Ce s-a întâmplat cu Vivien şi cu mătuşa ei?

— Au fost organizate funeraliile. Cumnata ta s-a ocupat de tot. În ochii lui se citea emoţia, fiindcă ştia cât de mult însemna asta pentru Juliette. Vor fi îngropate în curtea bisericii Grosvenor Chapel.

— Aş vrea să fi făcut mai multe pentru ele. Vivien nu merita ca un gest de bunătate faţă de un copil bolnav să fie răsplătit cu o asemenea tragedie.

— Nu, dar ai făcut ce ai putut ca să ajuţi, mai mult decât ar fi făcut alţii. Şi în loc să fugi acasă înfricoşată, ai făcut lucrul corect şi ai controlat epidemia stând în casă. Sigur nu a fost uşor.

Amintindu-şi cât de groaznic fusese, clătină din cap.

— A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am trăit vreodată, să privesc neajutorată în timp ce oamenii din jurul meu mor.

— Ştiu ce vrei să spui.

Privirea ei se intersectă cu a lui, într-un moment lung de apropiere tăcută.

— Ştiu că mi-ai pus boneta pe cap ca să-mi ţii părul de pe faţă când am… îşi muşcă buza, se înroşi puţin şi spuse: Probabil o să sune foarte orgolios, dar crezi că putem s-o dăm jos, ca să mă pieptăn şi să-mi aranjez parul? Sunt sigură că nu eşti expert în asemenea lucruri, dar ar însemna mult pentru mine şi…

Expresia plină de regret de pe chipul lui o opri.

— Ce e?

— Mă întrebam când o să observi, dar nu ai făcut-o. Aveai păduchi, Juliette, a trebuit să te tund.

Nu-i veni să creadă decât când desfăcu funda de sub bărbie şi îşi dădu jos boneta. Degetele îi tremurau când îşi atinse scalpul.

— Nu!

Îşi tot atinse capul, disperată să nege realitatea.

— Îmi pare rău, Juliette, dar nu am avut de ales!

Era prea mult – starea în care o văzuse în ultimul timp, iar acum asta.

— Ieşi!

Juliette se uită în uită parte, prefăcându-se că dacă nu-l vedea, atunci nici el nu o vedea.

— Asta nu-mi schimbă…

— Te rog, pleacă, Florian!

Juliette nici nu-şi imagina cât de groaznic arăta mult mai rău decât ar fi crezut vreodată.

— Vreau să fiu singură.

— Juliette…

— Te rog!

Urmă un moment lung de ezitare, iar apoi ea auzi uşa închizându-se când el ieşi din cameră. În clipa în care rămase singură, Juliette dădu pătura la o parte şi coborî din pat. Temându-se de ce era mai rău, traversă camera, ducându-se la oglinda aflată într-un colţ. Inspiră adânc şi păşi în faţa ei.

Imaginea reflectată acolo era a unei femei atât de străine ei, că trebui să-şi amintească cine era. Corpul ei, care mereu fusese subţire, arăta extrem de slăbit, deşi mâncase bine în ultimul timp. Clavicula îi ieşea în evidenţă şi era trasă la faţă, iar părul ei avea doar câţiva centimetri. Pe scurt, arăta ca un băieţel înfometat şi îmbrăcat într-o cămaşă de noapte. Nu era chiar imaginea atractivă pe care spera să o vadă Florian.

— O să trec peste asta. Îşi spuse promisiunea tare, dând putere cuvintelor. O să mă fac bine!

Florian o ajutase deja să-şi recapete din putere. Cel puţin putea să stea în picioare, fără să cadă, nu mai avea senzaţie de vomă şi nici nu-i mai venea să tot folosească oala de noapte. Lui Florian trebuia să-i mulţumească pentru asta, să-i arate aprecierea ei, nu înverşunarea pe care i-o arătase când îi spusese să o lase în pace.

Capitolul 24

Florian o lăsase în pace mai bine de o oră şi se folosi

de acel răgaz pentru a se pune pe picioare. Cum dormise în fotoliu, lângă patul ei, timp de o săptămână, avea nevoie disperată de o baie, haine curate şi să se radă. Cum încă nu putea spune că etajul era un loc sigur, alese să se spele la parter, unde Baker îl putea ajuta să se radă. Îmbrăcat cu nişte pantaloni curaţi şi o cămaşă călcată, Florian se simţi în sfârşit mai bine.

— Cum se simte? întrebă doamna Croft, în timp ce amesteca supa pe care o pregătea pentru cină.

— Mai bine. Cred că o să-şi revină complet, deşi mă tem că mândria ei a fost afectată în timpul acesta. Nu i-a plăcut să afle că i-am tuns părul.

— O să-i crească la loc, îl asigură Jillian. O să-şi dea seama de asta repede.

— Dar până atunci, nu există nicio femeie în lumea asta care să vrea să arate urât. Doamna Croft gustă supa şi mai adăugă sare. Cu atât mai puţin în faţa unui tânăr chipeş ca dumneavoastră, Excelenţă.

— Poate că ar trebui să-i faceţi un compliment, sugeră Baker. I-ar putea reda încrederea în sine.

Mulţumindu-le servitorilor pentru sfaturi, Florian se duse din nou sus. Nu le spuse că exact asta încercase să facă când Juliette îl întrerupsese şi îi ceruse s-o lase singură. Poate acum, după ce fusese singură o perioadă, era pregătită să-l asculte. Mai ales că avea mai multe să-i spună, nu numai complimente.

Ajungând în faţa uşii camerei ei, Florian se opri ca să-şi adune gândurile. În mod normal, ar fi bătut repede la uşă, ar fi intrat şi şi-ar fi văzut de treabă. Mereu fusese un bărbat direct, niciodată nu se gândise ce ar putea gândi oamenii despre ce le spunea. În profesia lui, era esenţial să transmită informaţia cât mai repede. Eficienţa conta. Însă acum, când stătea acolo, în propria casă, îşi făcu griji în legătură cu următorii paşi. În primul rând, voia s-o facă pe Juliette fericită, oricât de greu îi era să recunoască asta, din moment ce nu era obişnuit să-şi facă astfel de griji. În al doilea rând, părerea ei conta. Nu îi convenea asta, dar, la naiba, conta! Era puritatea, inocenţa neatinsă şi bunătatea

la care el nu avea niciun drept să spere. Cu toate astea, o dorea cu o pasiune pe care nu o mai simţise vreodată.

Certându-se pentru nehotărârea lui ridicolă, făcu ce ar fi trebuit să facă în urmă cu cinci minute şi bătu la uşă. Un răspuns afirmativ îi dădu voie să intre, aşa că inspiră adânc şi intră în dormitor. Ea stătea la fel cum o lăsase. Doctorul din el începu imediat să constate privirea animată, strălucirea uşoară a tenului şi nuanţa roz a buzelor.

— Arăţi ca şi cum îţi revii.

„Şi eşti pe punctul de a ieşi din casa mea”. Asta nu îi convenea prea mult.

— Mă simt mult mai bine datorită ţie. Zâmbi, dăruindu-i acel zâmbet care putea lumina întreaga lume. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, pentru felul în care ţi-ai sacrificat propriul confort ca să ai grijă de mine. Zâmbetul îi dispăru apoi şi privirea îi deveni serioasă. Îmi pare rău pentru modul în care te-am tratat mai devreme. A fost nepoliticos din partea mea şi îmi cer scuze. După tot ce ai făcut…

— Erai supărată, şi pe bună dreptate.

Florian se apropie de patul ei, însă făcu o pauză şi se uită la scaunul din apropiere, pe care îşi petrecuse mult timp. Îl trase spre pat, ca să poată fi aproape de ea, fără să stea pe pat. Acum că ea se simţea mai bine, nu îndrăznea să se apropie prea mult.

— Însă păduchii au dispărut, şi părul o să-ţi crească la loc, spuse el când se aşeză şi se aplecă uşor în faţă. Din acest moment, ar trebui să te simţi mai bine în fiecare zi.

— Deci… o să mă întorc acasă în curând?

— Da, dar nu ai de ce să te grăbeşti. De fapt, aş vrea să fiu sigur că nu te aşteaptă o febră recurentă, înainte să riscăm să îţi expunem familia.

— Bineînţeles, pare rezonabil. Să mai aşteptăm o săptămână?

Dorinţa ei de a sta aşa de mult îl surprinse şi nu putu rezista.

Mâna lui o găsi pe a ei, mângâind-o uşor.

— Juliette… sunt nişte lucruri pe care trebuie să ţi le

spun, nişte explicaţii pe care meriţi să le auzi.

— Dacă e vorba de reputaţia mea, nu trebuie să-ţi faci griji. Fratele şi cumnatul meu sunt nişte bărbaţi puternici. Se vor asigura că societatea va înţelege nevoia de a sta aici.

Florian îi susţinu privirea şi simţi cum îl durea sufletul. Faptul că ea chiar credea în asta, în bunătatea altora şi că totul avea să fie bine în cele din urmă era devastator.

— Mă tem că te înşeli în privinţa asta.

Juliette râse şi clătină din cap.

— Având în vedere toate lucrurile prin care a trecut familia mea, dezaprobarea de care ne-am lovit când am ajuns în Mayfair, sunt convinsă că timpul petrecut aici o să fie trecut cu vederea. Mai ales dacă oamenii află cât de important a fost nu numai pentru sănătatea mea, ci şi a celorlalţi.

Era timpul să-şi înfrunte temerile, aşa că Florian inspiră adânc şi continuă:

— Poate chiar aşa ar fi stat lucrurile, doar că nu sunt bărbatul care crezi că sunt. Ca urmare, faptul că ai stat în casa mea, chiar şi o singură noapte, a distrus orice şansă ai fi avut de a-ţi reface reputaţia în ochii lumii.

— Ce vrei să spui?

Florian îşi retrase mâna dintr-a ei şi se îmbărbătă pentru ce urma.

— Nu sunt fiul lui Lord Armswell. Tatăl meu adevărat este Bartholomew, genul de bărbat cu care drumul nu ţi se intersectează fără să simţi consecinţele. Mi-a dat un ultimatum, iar când nu am răspuns, s-a asigurat ca legătura mea cu el o să fie cunoscută public. Ziarele s-au distrat de minune scriind despre asta în ultimele zile.

Juliette îl privi ca şi cum ar fi spus nişte lucruri stupide.

— Reputaţia mea, nu numai ca om, ci şi ca doctor respectat, a fost distrusă de asta, în timp ce a ta… faptul că ai locuit cu fiul unui criminal cunoscut o perioadă mai lungă nu o să fie uitat prea uşor. Mai ales dacă luăm în considerare şi trecutul tău.

Juliette se gândi la cele aflate.

— Oamenii vor crede ce e mai rău, în ciuda celor mai bune intenţii ale noastre de a-i salva de tifos.

Florian încuviinţă.

— Vor spune asta şi vor publica informaţia în fiecare rubrică posibilă. De asta sunt sigur, având în vedere că răul a fost deja făcut. Acum mai e doar o chestiune de timp până când numele tău o să fie legat de al meu. Răsuflă adânc, se lăsă pe scaun şi o urmări cum se gândea la cele spuse de el. Îmi pare rău, Juliette, chiar îmi pare rău!

Ea clipi, ca şi cum ar fi fost trezită din vis de scuza lui.

— De ce? Nu ai făcut nimic greşit, Florian.

— Bineînţeles că am făcut, Juliette.

De ce era aşa de încăpăţânată?

— Te-am adus acasă fără însoţitor şi…

— Pentru că voiai să-mi salvezi viaţa în timp ce încercai să-i ţii pe alţii în siguranţă.

Tonul ei era prea iertător ca Florian să poată suporta.

Bărbatul se încruntă.

— De când te ştiu, nici măcar o dată nu ţi-am zis la ce risc te expui dacă stai lângă mine. Nici când eram în casa Hawthorne, Brand sau Stokes, nici când eram la birou ori la operă.

Ea se îmbujoră, nuanţa intensă de roz de pe chipul ei neavând nicio legătură cu boala.

— Te-am sărutat ca şi cum aş fi avut dreptul s-o fac, ca şi cum ţi-aş fi putut promite viitorul pe care îl meriţi, când tot ce-ţi pot oferi acum este un nume pătat.

— Uiţi că pentru un sărut e nevoie de mai mult de o persoană, că şi eu am fost la fel de implicată. Prea ruşinată să îl privească, se uită în poală. Şi eu mi-am dorit acel sărut, Florian. Am visat la el cu mult înainte să se întâmple, aşa că nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Serios!

Sinceritatea ei îl împunse. Chiar dacă văzuse dorinţa în ochii ei şi ştiuse că şi ea îşi dorea la fel de mult ca el, faptul că o auzi spunând asta trezi o bestie primitivă în el. Dori să o ia în braţe şi să o sărute din nou până când rămânea fără aer, până când Juliette uita de timp şi de loc,

iar singurul cuvânt de pe buzele ei rămânea al lui.

Din acest motiv ar fi putut s-o distrugă foarte uşor. Florian se temea că era prea târziu.

— Vina mea a fost că te-am făcut să crezi că sunt bărbatul pe care îl vezi, bărbatul pe care îl ştia toată lumea, când de fapt eram altcineva.

Muşcându-şi buza, se uită la el.

— De parcă descendenţa ta, asupra căreia nu ai control, m-ar fi ţinut departe. Juliette îşi înălţă capul pentru a-l privi mai bine. Ochii ei licăriră, având un efect diafan. Eşti în continuare acelaşi bărbat nobil, care vrea să-i salveze pe ceilalţi indiferent de preţ şi care e deseori prea serios pentru propriul său bine.

Descrierea ei era corectă, însă modul în care îi alungă toate grijile îl enervă pe Florian.

— Societatea noastră e construită pe reputaţie şi pe arbore genealogic. Poţi supravieţui dacă pierzi una din ele, mai ales dacă eşti bărbat, dar pierderea amândurora e de neiertat. Numele meu a fost distrus! Viola mi-a trimis vorbă azi că Elmwood, Stokes şi Winehurst au părăsit comitetul spitalului, ceea ce ar trebui să te facă să înţelegi gravitatea situaţiei.

Se lăsă tăcerea, până când vocea ei blândă îi spuse:

— Nu e vorba de faptul că nu înţeleg gravitatea situaţiei sau ce înseamnă această revelaţie. Pur şi simplu vreau să înţelegi că nu îmi afectează deloc părerea despre tine.

Acceptarea ei era dezarmantă. Nu ştia cum să reacţioneze, decât încercând să o facă să fie raţională.

— Tatăl meu e cel mai renumit criminal din Anglia.

— Da, încuviinţă ea. Este. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să te laşi definit de acţiunile lui.

Un sfat înţelept de la o persoană aşa de tânără.

— Am devenit doctor nu pentru că aş fi vrut să fac bine. Ci pentru că aveam nevoie să demonstrez că eram mai bun decât el, că sângele pătat din vene nu o să decidă cine o să fiu.

Colţurile gurii ei se ridicară, schiţând un zâmbet.

— Cu toate astea, ţi-ai descris profesia ca fiind vocaţia ta. Când ai ţinut un discurs în timpul balului Falconrich din ultimul sezon.

— Cred că a devenit.

Avea o înclinaţie naturală pentru asta şi, prin urmare, începuse s-o practice fără să se gândească prea mult.

— Şi atunci ce mai contează cum a început totul? Important e cum te situezi acum, ce fel de bărbat ai devenit şi faptul că lumea îţi datorează recunoştinţă pentru devotamentul tău.

Felul în care îl vedea ea era clar: simplu, dincolo de rang şi de profesie şi dincolo de faţadă, într-un loc unde exista numai adevărul. Însă asta nu făcea realitatea mai uşor de suportat. Mai ales că nu se putea gândi decât la un singur mod în care să diminueze răul făcut reputaţiei ei. Dar cum ea încă se recupera, Florian voia ca Juliette să se concentreze doar la însănătoşire şi nu îi făcu propunerea încă. Era destul că trebuia să-şi facă griji pentru că îi luase toate celelalte opţiuni şi că nu avea să ştie niciodată dacă fusese sincer când îi făcuse propunerea sau se simţise obligat s-o facă.

— Eşti trimisă de sus, Juliette.

Florian vorbi fără să gândească, spunând primul lucru care îi veni în minte. Privirea ei păru mai obosită, iar el înţelese că trebuia să plece.

— Odihneşte-te! E cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru tine acum.

Închise ochii, îşi înclină capul şi se afundă în pernă.

— Mulţumesc că ai grijă de mine, Florian.

El îşi înăbuşi dorinţa de a se apleca şi de a o săruta şi se îndreptă spre uşă.

— Cu mare plăcere.

Pieptul îl strângea când ieşi din cameră, fiecare celulă urlând să stea cu ea în cameră. Dar trebuia să-şi limpezească mintea şi nu putea face asta când se afla lângă ea. Îi distrăgea atenţia prea mult, tentaţia de a-şi lăsa privirea să se oprească asupra genelor ei, vârfului nasului, urechii… îşi pierdea minţile când venea vorba de această

femeie.

„Ba nu”.

Îşi pierduse minţile din cauza ei când se lăsase pradă dorinţei de a o săruta. Până atunci, reuşise să-şi păstreze într-un fel judecata şi controlul, dar nu exista un moment exact, o secundă clară în care le pierduse. Inima lui era acum în mâinile ei, iar ăsta nu era un lucru atât de înfricoşător pe cât se temuse că o să fie. Făcuse tot ce putuse ca să nu se îndrăgostească, dar trebuia să recunoască faptul că era ceva extrem de plăcut în toată situaţia.

*

Trecură două zile până când Juliette hotărî că se simţea destul de bine cât să se dea jos din pat. Aşezată în fotoliul în care stătea Florian de fiecare dată când o consulta, încercă să se concentreze la cartea pe care o citea. Era dificil. *Foarte* dificil. De fapt, recitise aceeaşi pagină de trei ori, ceea ce nu era o critică la adresa lui Ann Radcliffe, ale cărei romane le adora, ci o dovadă a preocupării ei faţă de un anumit domn.

Florian nu avea de ce să se pedepsească pentru că era fiul lui Bartholomew. Juliette nu avea nicio problemă cu asta. Dar cum el era cel afectat direct, Juliette simţea că îi afecta profund. Înţelegea că nu era de ajuns doar să i-o spună. Trebuia să i arate că merita dragostea, indiferent cine era tatăl lui sau ce făcuse acesta. Dar era nevoie de timp, timp petrecut Împreună, timp ca el să şi dea seama că avea să-l aleagă mereu, indiferent de situaţie.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră bărbatul la care se gândea. Era îmbrăcat în continuare în haine lejere, ca în restul zilelor când avusese grijă de ea. Înfăţişarea familiară îi încălzea inima lui Juliette, însă lăţimea umerilor şi pielea lăsată la vedere de cămaşa întredeschisă o făcură să roşească. Da, îşi revenise destul cât să aprecieze atributele fizice ale lui Florian şi destul cât să-şi dorească să o sărute din nou.

— Frumuseţea ta continuă să mă uimească. Cuvintele lui erau blânde şi, cu toate astea, se revărsară asupra ei cu o forţă încântătoare. De când văzuse cât de tulburată fusese când aflase că nu mai avea păr, o complimentase cât de des putuse. Nu spun asta pur şi simplu, chiar vorbesc serios.

— Ştiu şi îţi mulţumesc.

Nesiguranţa cu care începuse să i se adreseze era emoţionantă. Juliette nu ştia exact ce o provoca, dar îl plăcea aşa, un pic depăşit de situaţie. Se potrivea cu felul în care se simţise mereu în prezenţa lui.

— O să mi te alături?

Bărbatul se uită la pat, ezită o clipă şi apoi se aşeză pe marginea saltelei.

— Ar trebui s-o pun pe Jillian să aibă grijă de tine pentru restul şederii tale. Lăsând zvonurile la o parte, faptul că te vizitez în dormitor acum, când ţi-ai revenit aproape total, e extrem de nepotrivit.

Sufletul lui Juliette se cufundă. Nu voia să-i piardă atenţia sau şansa de a vedea cât de potriviţi erau unul pentru celălalt. Punând cartea într-o parte, se gândi la opţiunile ei. Florian fusese crescut cu o idee strictă despre cum să trateze o femeie. Regulile şi eticheta îi fuseseră imprimate toată viaţa, aşa că era normal să insiste ca apropierea lor să ia sfârşit. Asta doar dacă nu reuşea să vorbească cu acea parte din el care lăsase eticheta la o parte la operă şi o sărutase. Acea parte exista, indiferent cât de mult încerca s-o controleze.

Cu asta în minte, Juliette îi spuse:

— Nu îmi doresc ajutorul lui Jillian, ci pe al tău.

Ochii lui, acei ochi albaştri profunzi, o ţintuiră cu o intensitate fierbinte.

— Juliette!

Numele el fu pronunţat cu o sălbăticie încurajatoare.

— Încă mă simt puţin ameţită.

„Din cauza ta, nu a febrei”.

Ridicându-se în picioare, îl forţă să se ridice şi el.

— Eşti doctorul meu, Florian. Sunt aici datorită ţie,

prin urmare mi se pare potrivit ca tu să fii cel care se asigură de recuperarea mea completă.

Postura lui deveni rigidă, sugerând că era prins între dorinţa de a fugi şi datoria de a sta.

— Să te ajut să te îmbraci şi să te dezbraci, să te asist în timp ce faci baie, toate astea nu mai sunt lucruri pe care trebuie să le fac, Juliette. Într-adevăr… Părea tulburat. Nu e ceva ce ar trebui să mai fac.

Aplecându-şi capul, făcu un pas mai aproape de el.

— De ce nu?

— Pentru că nu mai sunt un simplu doctor, Juliette. Sunt un bărbat care te doreşte în fiecare mod imaginabil. A fost uşor să ignor asta când mă chinuiam să-ţi salvez viaţa, dar acum, că eşti bine din nou, mi-e ruşine să recunosc că nu pot să te văd dezbrăcată fără să îmi trădez profesionalismul.

— Dintre toate complimentele pe care mi le-ai făcut, cred că acesta e cel mai bun.

Deoarece nu fusese spus în încercarea de a-i gâdila egoul sau de a-i alina spiritul, ci ca un avertisment în privinţa a ce se putea întâmpla dacă alegea să-l ignore. Continuă să se apropie, ajungând la depărtare de o mână.

— Ar fi o problemă dacă ţi-aş spune că îmi place ideea că ţi-ai trăda profesionalismul?

Când începuse să fie aşa de îndrăzneaţă? Când căpătase curajul de a spune lucruri atât de scandaloase? Motivul trebuia să fie hotărârea ei de a-l cuceri. Adevărul era că Juliette era sigură că ar fi spus orice, indiferent cât de nepotrivit şi nedemn, dacă ar fi însemnat să aibă succes.

— Suntem într-un dormitor, Juliette. Nu poţi să-mi spui asemenea lucruri fără să existe consecinţe.

Vocea lui avea ceva primar. Pieptul i se ridica se cobora, în timp ce ochii lui o studiau, plini de dorinţă.

— Dacă acea consecinţă e un sărut pe care l-am împărtăşit înainte atunci o să merite. Îl privi pe sub gene, rugându-se pentru capitularea lui. Florian era înalt, prezenţa lui masculină copleşind-o. Ieşeau scântei între ei, era ceva viu, care se zbătea în lanţuri până când ea puse

mâna pe braţul lui.

Gestul păru să-l facă să-şi piardă controlul. Fără nici un avertisment, Florian îşi puse braţul în jurul ei şi o trase aproape, în timp ce gura lui o întâlni cu disperare pe a ei. Fu dur şi neiertător, un gest primar pentru hrănirea dorinţelor lui Juliette, pentru ceea ce dorea mintea, corpul şi sufletul ei. Ea se desfăta cu acea senzaţie, cu forţa cu care o ţinea şi atenţia cu care îi hrănea nevoia de a o îmbrăţişa, de a o mângâia, de a o gusta.

Modul în care se lipi de ea o învălui pe Juliette în scântei care îi ardeau pielea. Picioarele i se înmuiară, forţând-o să se ţină de el în timp ce scoase un oftat nefamiliar. El răspunse cu un geamăt gutural. Îşi lipi mâna de curbura spatelui ei.

— Juliette!

Numele ei îi gâdilă colţul gurii şi fu urmat de săruturi în zona maxilarului.

Înclinându-şi capul, Juliette îi oferi mai mult acces, în timp ce se arcui în îmbrăţişarea lui.

— Da…

Degetele ei se plimbară prin părul lui şi îl prinseră de cap, ţinându-l aproape, în timp ce Florian îşi făcea drum cu limba pe gâtul ei.

— Eşti a mea.

O muşcă, marcând-o într-un fel care o făcu să se simtă revendicată. Fu o acţiune profund masculină, poate chiar un pic barbară, însă în loc să o dezguste, trezi flăcări în ea. Până când Florian o dădu la o parte, ca şi cum ar fi fost ars.

— Nu ar trebui să facem asta… Eu… Mi-am permis nişte libertăţi alarmante cu tine şi…

— Dacă-ţi ceri scuze, nu o să te iert niciodată.

O privi stupefiat.

— Dar…

— Te-am încurajat pentru că asta vreau. Pentru că te vreau, Florian! Dacă şi tu mă vrei.

Ochii lui aproape că îi ieşiră din orbite, iar gura i se deschise. Juliette nu-şi amintea să fi văzut vreodată un

bărbat mai şocat. Asta era şansa lui să îi spună că nu o dorea. Pentru că, dacă fusese clar în privinţa unui lucru de la început, acela era faptul că nu voia să se căsătorească, mai exact, nu voia să o ia *pe ea* de soţie. Aşa că Juliette stătu nemişcată ca o statuie şi aşteptă ca Florian să spună ceva. O parte din ea îşi dorea să nu îşi fi pus sufletul pe tavă, în timp ce cealaltă parte răsufla uşurată. În sfârşit, aveau să hotărască ce aveau să facă. Sau cel puţin asta spera.

Capitolul 25

Era hipnotizant să stea faţă în faţa cu Juliette, această forţa a naturii care îl privea cu neînfricare şi abandon.

„Te vreau, Florian! Asta dacă mă vrei şi tu pe mine”.

Cuvintele îi acaparară mintea. Nu se putea gândi la altceva, decât la această declaraţie şi la toate posibilităţile pe care le avea în faţă.

Inima îi bătea cu putere şi încă încerca să-şi revină după sărutul perfect pe care îl împărtăşiră. Se dusese dincolo de temerile lui. Bineînţeles că o voia. Întrebarea era dacă avea să o facă fericită sau nu şi dacă o putea proteja.

— Ca să fiu sigur că înţeleg bine, vrei să-ţi cer mâna?

Nu voia să o înţeleagă greşit şi să o ceară în căsătorie înainte ca ea să fie pregătită să accepte un asemenea final.

— Da.

Ea nici măcar nu tresări. Siguranţa cu care răspunse era totală şi atrăgătoare.

Florian se gândi la drumul din faţa lor.

— Aversiunea mea faţă de posibilitatea de a-ţi face curte nu a fost niciodată din cauza lipsei de interes. E important să înţelegi asta, Juliette, având în vedere ce urmează să-ţi spun.

O teamă nesigură îşi făcu apariţia în ochii ei, însă încuviinţă, încurajându-l să continue.

— Am fost atras de tine de la început, dar nu am

crezut că suntem potriviţi până când nu te-am cunoscut mai bine. Şi atunci m-a reţinut legătura mea cu Bartholomew. În primul rând, mi-era ruşine să-ţi spun, şi apoi mi-era teamă de ce ţi-ar putea face dacă afla că ne-am ataşat unul de celălalt.

— Îţi înţeleg perfect raţionamentul. Dar chiar vrei ca frica să te ţină departe de fericire şi de iubire?

— *Iubire.*

Florian analiză cuvântul şi tot ce însemna.

— Te iubesc, Florian. Nu pot să mai neg asta, la fel cum nu pot schimba cursul stelelor din cer sau nu pot da timpul înapoi.

Exact asta îşi dorise. În mod şocant, fusese ce-şi dorise mereu, observă el surprins. Să fie iubit pentru cine era, în ciuda defectelor lui, indiferent ce ar fi crezut restul lumii despre el. Nu exista niciun obstacol, doar propria frică, dar poate şi asta putea fi risipită dacă reuşea să-l scoată pe Bartholomew din viaţa lui.

— Trebuia să fie spânzurat, şopti el.

— Poftim?

Florian observă expresia şocată a lui Juliette.

— Iartă-mă, pur şi simplu am gândit cu voce tare.

Se apropie de ea, hotărât să revină la discuţia despre căsătorie.

Însă ea făcu un pas în spate şi ridică o mână, oprindu-l.

— Sper că nu te gândeşti la crimă.

Acest gând îi trecuse prin minte, însă nu într-un mod atât de lipsit de onoare.

— Mai degrabă o provocare.

— Pe tărâmul onoarei? Păru şocată. Nu poate rezulta nimic bun. Cu siguranţă, ştii asta.

— Aş scăpa lumea de un nemernic şi aş trăi fericit după aceea.

Gândul era atrăgător.

— Ba nu. Ai fi omul care şi-a ucis tatăl. Dezamăgirea care îi străluci în ochi fu la fel de reală ca pasiunea care fusese acolo în urmă cu câteva clipe. Gândeşte-te cât de

greu ţi-a fost să te ierţi pentru acţiuni pentru care nu erai vinovat şi întreabă-te dacă te-ai putea absolvi de toată vinovăţia şi ai găsi pace dacă dud la capăt un asemenea plan.

Încordându-şi maxilarul, Florian îi blestemă spiritul de observaţie şi propria reţinere de a pleca şi de a face exact ce voia. Ţinea prea mult la ea pentru a ignora ce spusese. Aşa că o ascultă şi încuviinţă.

— Foarte bine.

Nu-şi putu ascunde tonul enervat, deşi ştia că Juliette avea dreptate.

Vocea ei se apropie, înfăşurându-se în jurul lui când făcu un pas spre el.

— Dar ca duce puterea ta e importantă, indiferent ce ruşine aduce Bartholomew numelui tău. Dacă îţi uneşti forţele cu Coventry şi Huntley şi îi spui regelui ce s-a întâmplat, atunci cu siguranţă o să fie îndreptată eroarea legată de pedeapsa lui Bartholomew şi o să se facă dreptate.

El încuviinţă.

— Trebuie să te întorci în grija fratelui tău mai devreme decât intenţionam. Trebuie să stai sub acoperişul lui până când se rezolvă problema şi apoi ne căsătorim.

Dezamăgirea care i se citi pe faţă îl făcu să-şi dorească să nu fi fost aşa, însă adevărul era că deja o ţinuse acolo mai mult decât fusese cazul. Aşa că trecu de ea, oprindu-se lângă umărul ei ca să îi şoptească la ureche:

— E singurul mod prin care nu o să mă port neonorabil.

Inspiraţia ei profundă confirmă că ştia ce voia să spună, iar el nu-i putu rezista. O luă de mână şi o mângâie.

— Nu-ţi face griji, o asigură el. Totul o să fie bine.

O sărută pe frunte. Juliette se apropie de el, iar respiraţia ei îi mângâie gâtul.

Era un moment intim şi perfect, nu voia să plece. Dar avea lucruri de care trebuia să se ocupe dacă voia să se căsătorească cu ea cât mai repede posibil.

*

Juliette se îmbrăcă cu una dintre rochiile trimise de Gabriella şi îşi studie imaginea în oglindă. Jillian fusese însărcinată să o ajute să se pregătească pentru întoarcerea în casa Huntley, din moment ce Florian vorbea serios şi respecta eticheta. Nu voia să permită ca ei doi să petreacă mai mult timp împreună singuri. Nu când ea se simţea destul de bine cât să se întoarcă acasă. Ceea ce însemna că nu îl văzuse din seara trecută. Era înfometată după mai multe săruturi, dar recunoscătoare pentru controlul de care dăduse el dovadă. Oricât de mult ar fi dorit să fie împreună, ar fi regretat să nu respecte sanctitatea nopţii nunţii.

Cu acest gând în minte, îşi legă boneta şi coborî în hol, unde Florian vorbea cu Sarah. Probabil o auzise când cobora, deoarece se întoarse să o salute, expresia lui fiind serioasă, ca de obicei, în timp ce ochii… ochii lui exprimau căldură şi emoţii profunde, iar Juliette simţi o nevoie sălbatică de a-i sări în braţe.

Însă încuviinţă politicos şi observă că Florian îşi ţinea mâinile la spate, ca să nu o atingă. O salută pe camerista ei, care o întâmpină cu un zâmbet fericit.

— O să-i fac o vizită fratelui tău mai târziu, îi şopti Florian lui Juliette la ureche, în timp ce o conduse afară, la trăsura care o aştepta. Dacă o să fie de acord cu intenţiile mele, în scurt timp vom fi căsătoriţi.

Florian o ajută să urce în trăsură şi apoi închise uşa rapid, ca şi cum s-ar fi temut că altfel avea să o urmeze.

Ce bine ar fi fost!

Florian se dădu un pas în spate şi îi făcu semn birjarului să pornească. Juliette se uită pe fereastră. Îl privi până când silueta lui dispăru, după care se lăsă pe scaun.

De lângă ea, auzi un râset şi întâlni privirea vioaie a lui Sarah.

— Sunteţi îndrăgostită, milady!

Juliette râse.

— Aşa cum ar trebui să fiu când mă uit la viitorul meu soţ.

— Serios? zâmbi Sarah. Mă bucur să aud că totul o să fie îndreptat, având în vedere toate zvonurile care circulă în oraş. M-am temut că…

O împuşcătură opri trăsura.

— Milady!

Sarah o prinse alarmată pe Juliette de braţ.

Dincolo de trăsură, se auzeau voci care se certau, printre care probabil şi cea a birjarului, apoi se aşternu tăcerea. Inima lui Juliette bătea cu putere. Încercă să rămână cât mai calmă posibil. Avea să fie bine. Trebuia să fie. O aştepta viitorul ei cu Florian.

Uşa trăsurii fu deschisă, iar un bărbat înalt, cu o cicatrice groasă şi albă sub ochiul stâng îşi făcu apariţia. O privi fix pe Juliette.

— Ieşi afară!

O ameninţă cu pistolul, ca să se asigure că îl asculta.

— Ia-mă pe mine, se oferi Sarah, care deja se apleca în faţă, având braţul în faţa lui Juliette, în încercarea de a o ţine.

Bărbatul se uită la Sarah pentru o fracţiune de secundă, după care reveni la Juliette.

— Nu avem nevoie de prietena ta, pe tine te vrem. Acum ieşi sau suportă consecinţele!

— O să mă duc.

Juliette îndepărtă braţul lui Sarah. Nu ştia cine erau bărbaţii şi de ce insistau să meargă cu ei, dar nu voia să-i lase s-o rănească pe Sarah.

— Nu, nu poţi face asta! spuse Sarah disperată.

— Du-te acasă, îi spuse Juliette calmă. Spune-i fratelui meu ce s-a întâmplat. Se opri apoi în uşă şi îi aruncă o privire plină de înţeles lui Sarah. Şi asigură-te că şi Florian află.

Sarah încuviinţă. Ochii ei erau plini de frică.

Un braţ o luă pe Juliette de talie.

— Gata!

Răpitorul ei o trase în stradă, iar Juliette observă că fiecare drum fusese închis de muncitori sau de bărbaţi care se prefăceau că sunt muncitori. Aceştia deviaseră trăsurile

şi îi prinseseră, fără ca altcineva să observe ce se întâmpla.

— E momentul să mergem.

Bărbatul o apucă de încheietură aşa de tare, că o arse pielea sub degetele lui.

Trăgând-o după el, o duse spre cealaltă trăsură, dincolo de birjarul lui Raphe, al cărui cadavru era întins lângă cal. Dumnezeule! Chiar omorâseră un om! Sângele îi şiroia din piept, pătând drumul.

Temându-se că avea să i se facă rău, Juliette întoarse capul în altă parte şi fu împinsă în trăsura atacatorilor. Avea să-i asculte fără să se plângă, ca să nu o ucidă pe Sarah.

Aşa că încercă să se controleze cât mai mult. Nu avea niciun rost să plângă. Asta nu ar fi făcut decât să-i enerveze pe aceşti bărbaţi, care se dovediseră a fi nemiloşi. Nu ştia ce i-ar fi făcut dacă devenea prea neascultătoare. Însă o atitudine raţională şi o estimare limpede a situaţiei erau singura şansă de a scăpa şi poate chiar de a supravieţui.

Bărbatul care o răpise se aşeză lângă ea, în timp ce partenerul lui stătea confortabil pe banca opusă. Perdele negre împiedicau lumina să intre, aruncând umbre asupra lor. Un obiect tare o împunse într-o parte.

— Să nu faci nimic prostesc, bombăni bărbatul de lângă ea.

— Nici nu aveam de gând, îi spuse Juliette tăios, în timp ce bărbatul din faţa lui ţintea pistolul spre pieptul ei.

— O fată deşteaptă, spuse bărbatul de lângă ea, arma lui împungând-o în coaste. Nu ai vrea să rişti să fii împuşcată din greşeală, nu-i aşa?

— Nu.

Juliette nu mai spuse nimic, rămânând tăcută restul călătoriei, teama ei cea mai mare fiind lipsa de indicii pe care le-ar putea urma Florian şi Raphe.

*

Spre uşurarea lui Florian, totul păru în regulă când se duse la spital după o absenţă de două săptămâni. Pacienţii lui fuseseră bine îngrijiţi de doctorii noi pe care îi angajase

Viola. Până şi Haines era acolo, înapoi la muncă.

— I-am cerut magistratului să îl pună sub acuzaţie pe Blaire, îi zise Viola, în timp ce se plimbau prin saloane şi verificau îngrijirea bolnavilor. Procesul lui o să înceapă săptămâna viitoare, pentru neglijenţă severă, iar dacă o să fie găsit vinovat, poate sta în închisoare până la un an.

— Nu e îndeajuns, dar măcar e ceva.

Florian nu putea decât să spere că acel caz avea să creeze un precedent, amintindu-le celorlalţi doctori, chirurgi şi farmacişti de datoria lor faţă de pacienţi.

Mai merseră câţiva paşi în tăcere, până când ea spuse cu ezitare:

— În legătură cu reputaţia ta…

Florian tresări. Se întrebase când avea să deschidă subiectul.

— Comitetul a sugerat să îţi iei concediu o perioadă. Dacă situaţia se complică, probabil o să ţi se ceară să renunţi la funcţie. Decizia asta nu a fost luată cu uşurinţă, Florian, dar membrii au simţit că a fost necesar să ia decizii în interesul spitalului, iar eu… nu am destulă putere să mă opun dorinţelor lor.

— Nici nu ar trebui. Oricât de mult ura să îşi abandoneze munca, înţelese de ce era necesar s-o facă. Spitalul are prioritate, Viola. E înaintea mândriei mele şi a datoriei pe care o avem unul faţă de celălalt.

— Ştiam că o să accepţi decizia, deşi regret că s-a ajuns la asta.

— A fost vina lui Bartholomew. Când nu i-am respectat cerinţele, m-a pedepsit, transformându-mi temerile în realitate. Probabil nu s-a aşteptat să găsesc alinare în asta. Ani întregi am trăit cu această povară, cu această nelinişte apăsătoare. A ales să facă totul public şi, sincer să fiu, experienţa a fost eliberatoare.

— Cum rămâne cu Juliette? Ce părere are despre asta?

— Mă iubeşte pentru cine sunt. Încă i se părea un miracol faptul că întâlnise o femeie cu statutul ei social căreia nu-i păsa de aparenţe, de titluri, de prestigiu sau de

orice altceva în afară de valori şi de caracter. Când mă gândesc că o să fie soţia mea... Se gândi la cel mai potrivit atribut posibil, dar în cele din urmă renunţă. Cuvintele nu pot descrie situaţia.

Viola râse.

— Sunt incredibil de fericită pentru tine! Toată lumea merită să fie iubită şi sunt încântată că ai găsit o femeie care te-a convins că şi tu meriţi afecţiune.

Obrajii lui Florian luară foc, aşa că se grăbi să-i distragă atenţia.

— Cum rămâne cu tine? Nu e momentul să-ţi încerci norocul în societate şi să-ţi găseşti perechea?

Viola îşi dădu ochii peste cap exact înainte să o ia înaintea lui pe uşă. Se opri şi îl privi.

— Societatea e prea avidă de scandal. Îl devorează cu aceeaşi poftă cu care copiii îşi mănâncă dulciurile, fără pauză. Toată viaţa mea a fost privată, până când am acceptat propunerea lui Tremaine. Totul s-a schimbat când ne-am căsătorit. S-a scris despre mine în cel mai nefavorabil mod din cauza vârstei mele şi a trecutului. Nu m-a atras niciodată să-i întâlnesc pe oamenii dispuşi să citească acele articole şi să le folosească pentru a hrăni diverse zvonuri. Prefer să stau departe de asta şi să mă concentrez asupra unui lucru mai important decât mine, decât cei care vor să mă vadă eşuând în clipa în care intru într-o sală de bal. Zâmbi cu siguranţa unei femei care se cunoştea. Acesta e domeniul meu, Florian. Aici am o şansă să reuşesc. Nu în public şi, cu siguranţă, nu cu un soţ aristocrat alături.

Când Florian ridică o sprânceană, Viola se relaxă şi râse, în timp ce îl lovi uşor pe braţ.

— Ştii ce vreau să spun, Florian. În plus, şi tu eşti diferit de majoritatea, ca şi mine.

Era conştient de asta. Începură să coboare scările în tăcere.

— Chiar şi aşa, mereu mi te-am imaginat căsătorindu-te şi având copii.

Era atât de protectoare şi de afectuoasă, încât ar fi

fost păcat să nu aibă o familie.

— Acesta e copilul meu. Viola îşi întinse braţele, cuprinzând tot spitalul. Mi-am dedicat viaţa lui, Florian. Nu am timpul necesar sau energie pentru responsabilităţile unui mariaj şi ale maternităţii.

Cuvintele Violei rezonară cu el. Exact aşa simţise şi el până de curând, până când Juliette devenise mai importantă pentru el decât orice altceva pe lume. Încă voia să aibă o carieră, bineînţeles, asta dacă era posibil să o păstreze. Unul dintre lucrurile pe care le iubea la Juliette era certitudinea că avea să-l susţină pe acest drum, arătându-i cum să le aibă pe amândouă.

— Trebuie să fac o vizită importantă. O să-mi spui ce hotărăsc membrii comitetului?

— Bineînţeles, răspunse Viola, zâmbindu-i călduros. O să insist ca nimeni să nu-ţi ia locul.

Recunoscător că avea sprijinul ei, Florian plecă repede din spital, chemă o birjă şi o luă spre casa Huntley.

— Vreau să vorbesc cu Excelenţa Sa, îi spuse majordomului când i se deschise uşa. Îi dădu bărbatului cartea de vizită, deşi era un efort inutil, având în vedere de câte ori mersese acolo în trecut. Majordomul ştia exact cine era.

— Aşteptaţi o clipă.

Spre surprinderea lui Florian, nu se întoarse majordomul, ci însuşi Huntley, care era încruntat, cu părul dezordonat şi părea grăbit, ceea ce îl alertă pe Florian.

— Slavă Domnului că eşti aici! Mă pregăteam să vin chiar eu după tine.

Florian îngheţă. Panica îi pătrunse prin vene.

— Juliette nu se simte bine?

Dacă boala recidivase, putea fi fatală având în vedere starea ei.

— Nu are nicio legătură cu sănătatea ei, spuse Huntley, însă teama din ochii lui rămase acolo.

Florian îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se la ce era mai rău.

— A fost ameninţată cu arma şi răpită, scoasă din

trăsura pe care am trimis-o după ea.

Panica îşi făcu drum spre inima lui Florian şi o umplu cu o durere atât de intensă, încât aproape că se ţinu de piept.

— Trebuie s-o găsim!

Dumnezeule, dacă i se întâmpla ceva, dacă nemernicii aceia o răneau în vreun fel, avea să le rupă capetele şi…

— Camerista ei a descris un bărbat cu umerii laţi şi o cicatrice albă groasă sub un ochi, zise Huntley, alungându-i gândurile însetate de răzbunare. A zis că avea părul negru şi ochii într-o nuanţă ciudată, culoarea chihlimbarului.

Florian se concentră, alungând panica şi evaluând ce ştia cu aceeaşi precizie pe care o folosise în alte situaţii. Informaţia ducea la o singură posibilitate, una în care frica se transforma în indignare, apoi în furie.

Uitându-se la Huntley cu hotărârea bărbatului care urma să plece la vânătoare, îi spuse:

— Cred că bărbatul care a luat-o a fost domnul Smith, servitorul lui Bartholomew.

Huntley se încruntă.

— Ce vrea de la Juliette?

— O să-ţi explic pe drum, îi promise Florian, care se îndrepta deja spre trăsură.

Ţinu uşa deschisă pentru Huntley, care se urcă fără să mai pună întrebări. Florian urcă în urma lui şi se aşeză pe banchetă, iar trăsura porni.

— Adevărul este că Bartholomew încă trăieşte şi vrea să se răzbune, zise el.

Capitolul 26

Camera în care fu dusă Juliette era una dintre cele

mai ţipătoare în care fusese vreodată. Perdele din catifea roşie atârnau la fiecare geam, materialul atârnând pe parchetul lucios. Mobila aurită acoperită cu brocart luxos se asorta cu draperiile şi legăturile aurii. Covoare groase se întindeau pe podea, decorate cu flori. Cele mai groaznice erau tablourile, fiecare înfăţişând imagini cu femei şi bărbaţi goi surprinşi în timpul unor acte sexuale.

Aşezată pe unul din scaune, Juliette se uită la picioarele ei. Încă nu i se spusese de ce fusese adusă acolo, deşi începuse să bănuiască cine era în spatele răpirii, din moment ce singurul criminal la care se putea gândi era Bartholomew. Până la urmă, exact de asta se temuse Florian, că tatăl lui avea să-i folosească pe cei dragi lui ca să se răzbune.

Se deschise uşa şi se auziră paşi. Juliette refuză să se uite în sus şi să îi dea escrocului satisfacţia curiozităţii ei. Aşa că îşi ţinu privarea fixată spre picioare până când văzu o pereche de pantofi negri din piele. Se aşternu tăcerea, care îi acompania bătăile inimii, apoi un deget o mângâie pe faţă.

— Ce să vezi… Eşti frumuşică, bănuiesc că arăţi mult mai bine cu păr.

O mână i se strecură sub bărbie, ridicând-o şi forţând-o să-şi ridice privirea, până ce se lovi de nişte ochi albaştri de oţel. Nasul dintre acei ochi era îngust şi cu o formă delicată, iar gura de dedesubt bine ascunsă în spatele unei bărbi aranjate

— Ştii cine sunt?

Vocea lui mătăsoasă o făcu să tresară. Juliette îşi încleştă maxilarul, se gândi la Florian şi încercă să ignore valurile de încă ce o străbăteau.

— Numele meu e domnul Mortedge, dar probabil mă ştii ca Bartholomew.

Deci avusese dreptate. Era tatăl lui Florian şi o luase ca să-şi răneasscă fiul. Un plan bun, unul care cel mai probabil avea să funcţioneze atât timp cât Bartholomew credea că ea era slăbiciunea lui Florian.

— Ce vrei? întrebă ea pe un ton veninos.

Bartholomew îi aruncă un zâmbet dulceag.

— Răzbunare.

Îşi retrase mâna şi făcu un pas în spate, ochii lui scânteietori alunecând pe corpul ei până când Juliette se simţi murdară şi violată.

— Mai întâi, Florian m-a trădat, după care m-a ignorat. Nu a fost îndeajuns să spun lumii despre descendenţa lui. Vreau să sufere şi să afle că trebuie să fiu ascultat.

O cuprinse teama, tulburându-i judecata. Trebuia să rămână calmă.

— Presupui că orice rău o să-mi provoci o să aibă efectul dorit, dar Florian nu e un bărbat care să aibă sentimente profunde. E călăuzit doar de logică.

— Mai puţin când e cu tine. Bartholomew vorbi cu încrederea unui bărbat bine informat şi tocmai de aceea încrederea lui Juliette se clătină. Afecţiunea pentru tine a fost clară. Privirea lui când sunteţi împreună e impresionantă. Şi să nu uităm de riscul pe care şi l-a asumat pentru tine.

— Ar fi făcut la fel pentru oricine.

Bartholomew o privi cu bunăvoinţă.

— Slabe şanse. A renunţat la tot ce-i era drag ca să te salveze, Juliette. Pun pariu că ar face asta din nou, oferindu-se să se căsătorească cu tine… Da… văd că am dreptate. Speră să salveze ce a mai rămas din reputaţia ta! Un râs sec i se rostogoli din piept. Ha! Imaginează-ţi cât de supărat ar fi dacă i-aş răpi şansa de a face asta. Acea nevoie pe care o are, de a fi cavalerul în armură strălucitoare, fluturându-şi sabia nobilă în urma distrugerii mele.

— Eşti nebun!

— Ba nu. Orice urmă de umor dispăru de pe faţa bărbatului când se apropie, ochii lui albaştri trecând prin ai ei. Sunt împins de ură şi dezamăgire profundă. Am suferit destul din cauza nesupunerii fiului meu. A venit momentul să-i dau o lecţie obligându-l să te privească murind.

Juliette simţi un fior pe şira spinării.

— Nu o să vină.

— Hm…

Bărbatul o privi îndeaproape, apoi îşi coborî privirea spre sânii ei.

— Poate că nu. Poate…

Dintr-odată, mâna lui fu între picioarele ei, despărţindu-le ca să o mângâie pe interiorul coapselor.

— Aş putea să te învăţ câteva lucruri despre plăcere.

Ea încercă să-şi apropie picioarele, în timp ce se zvârcoli pe scaun.

— Fratele meu o să te omoare înainte să ai tu ocazia s-o faci!

Bărbatul se îndreptă şi păru să se gândească la avertismentul ei. În cele din urmă, râse batjocoritor.

— Subestimezi viteza cu care pot face asta.

Îl privi îngrozită.

— Eşti un monstru.

— Ba nu. Mi s-a făcut o nedreptate, ţipă bărbatul, cuvintele lui lovindu-se de pereţi cu o furie violentă. Uitându-se la ea, îşi îndreptă umerii şi îşi aranjă jacheta. Cred că invitaţii noştri vor sosi în curând. E un dar să simţi apropierea copilului tău.

Îndepărtându-se, se duse la uşă şi se opri acolo, zâmbindu-i lui Juliette ca şi cum totul ar fi fost în regulă, iar Bartholomew ar fi fost cea mai bună gazdă din lume.

— Dacă eşti credincioasă, ai face bine să începi să te rogi.

Apoi plecă, lăsând-o să facă exact asta.

*

— Eşti sigur că nu ar fi mai bine să alertăm autorităţile? întrebă Huntley.

Cei doi stăteau în birjă şi vorbeau despre întreaga situaţie şi despre modul în care aveau să o rezolve în timp ce se îndreptau spre Red Rose. Cum nu ştiau sigur cu ce se confruntau, Florian voia cât mai mult sprijin posibil şi avea de gând să-i ceară ajutorul lui Henry.

— Absolut. Dacă am face asta, am pune-o pe Juliette

în pericol.

— Pentru că Bartholomew s-ar putea hotărî să o omoare dacă se simte strâns cu uşa, zise Huntley.

Florian încuviinţă.

— Să nu uităm cât de uşor ţi-a omorât birjarul. Şi te asigur că nu e singurul om pe care l-a omorât Bartholomew de-a lungul anilor.

De ce înaintau atât de încet? Se uită pe geam şi, spre uşurarea lui, văzu că aproape ajunseră.

— Cea mai groaznică parte e că nu avem de-a face cu un nebun scăpat din Bedlam, ci cu un geniu malefic şi calculat, cu mintea mai ascuţită decât a multora. Singura noastră şansă e să încercăm să ne înţelegem cu el, deşi te asigur că nu o să fie uşor.

— Pentru că e convins că are dreptate, iar tu te înşeli.

— Exact.

Trăsura se opri, şi Florian coborî, fără să îl aştepte pe Huntley, pe care îl simţi aproape în urma lui. Fără să încetinească, aproape alergă prin intrarea de la Red Rose şi pe hol, până la biroul fratelui său.

Uşa era deschisă, aşa că Florian intră fără să bată, salutându-l şi începând să-i spună direct scopul vizitei.

— Bartholomew a luat-o. Florian ajunse faţă în faţă cu Henry. Nenorocitul a luat-o pe Juliette şi trebuie să ajutăm la salvarea ei!

— Dumnezeule!

Privirea lui Henry se ascuţi, aprinsă de furie. Îl urmă pe Florian afară din cameră, vorbind în timp ce mergeau.

— Dacă am fi alertat autorităţile când am descoperit că l-a otrăvit pe Armswell, atunci…

— Ce? Exasperarea îl copleşi pe Florian. Bartholomew arată cu totul diferit faţă de omul care era. Cum ai fi demonstrat că era acelaşi cu cel pe care toată lumea îl consideră mort?

— Aş fi găsit o cale, insistă Henry.

Cei doi ieşiră din Red Rose.

— Slabe şanse, având în vedere cât de bun a fost mereu la înşelătorii.

Florian se sui în trăsură şi îi aşteptă pe Henry şi Huntley, după care zise:

— Ar fi negat toate acuzaţiile şi te-ar fi făcut de râs, Henry. Mai ales că, de când este această nouă persoană, a devenit un cetăţean respectat.

— Este plăcut şi respectat, încuviinţă Henry. Ba, mai mult, e nevoie de el. Ştiu mai mulţi oameni care i-au lăudat investiţiile din ultimele luni.

— Ai găsit sursa averii lui? întrebă Florian.

Henry clătină din cap.

— Ţi-aş fi spus dacă aş fi găsit ceva.

— Ceea ce îi demonstrează argumentul, zise Florian. Bartholomew a renăscut ca Mortedge. Nu puteam să îi atribuim nimic, nu există niciun mod să îl distrugem o dată pentru totdeauna.

— Până acum, interveni Huntley.

Florian încuviinţă.

— Exact.

Îşi încleştă pumnii şi se uită pe geam. Trăsura se puse în mişcare, ducându-i spre Bedford Square şi spre casa în care locuia cel mai renumit criminal din Anglia.

*

Timpul era un concept curios. Chiar şi când stătuse la pat, zilele zburau, deoarece Florian fusese acolo. Acum, când un ceas din apropiere îi arăta că trecuse numai o oră de când intrase în cameră, Juliette simţea că stătuse acolo o eternitate.

Spre surprinderea ei, nu fusese legată, în mare parte deoarece Bartholomew nu credea că avea cum să le facă faţă lui şi oamenilor săi. Ceea ce probabil era adevărat. Însă, dacă Florian venea după ea – când venea după ea voia să fie pregătită să ajute.

Aşa că se plimbă prin cameră, căutând ceva ce putea fi folosit ca armă. Spre dezamăgirea ei, în încăpere nu se afla nici măcar un obiect ascuţit. Nici măcar un creion uitat pe acolo. Ceasul infernal ticăia monoton trecerea

secundelor. Juliette puse ochii pe o vază. Dacă o spărgea, poate putea spune că fusese un accident în timp ce ascundea un ciob? Clătină din cap. Era un plan prea evident.

Tic-tac, tic-tac… Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi oprit! Se uită la el, la carcasa de aur şi la cifrele romane de pe el. Treptat, ca un vis care invada realitatea, începu să se contureze o idee. Juliette clipi. Da. Putea funcţiona. Poate. Se duse la ceas şi îl studie rapid, apoi deschise uşor partea de sticlă.

Vocile care se apropiau de cameră o făcură să se grăbească. Închise rapid partea din faţă a ceasului şi se aruncă pe fotoliu tocmai când se deschise uşa. Bartholomew intră relaxat, ca şi cum ar fi avut oaspeţi la un ceai. Era urmat de trei feţe bine-venite, Raphe, Henry Lowell şi Florian, împreună cu bărbaţii care o răpiseră. Amândoi aveau pistoalele pregătite.

— Vedeţi, zise Bartholomew în timp ce se îndrepta spre ea. O luă de mână şi o ridică în picioare. Domnişoara este bine, Florian.

O trase pe Juliette de talie spre el. Pentru moment.

— Ia-ţi mâinile murdare de pe ea! şuieră Florian, în timp ce Raphe şi Henry Lowell îi însoţiră vorbele cu nişte priviri pline de venin.

— Unde îţi sunt manierele? zise Bartholomew, care o strânse pe Juliette până când o copleşi repulsia. Vezi că nu e rănită şi, cu toate astea, alegi să mă insulţi. Şi nu oriunde, ci în propria mea casă.

— Dă-i drumul! Vocea lui Florian avea un ton mai ameninţător decât înainte. Pe mine vrei să mă pedepseşti, nu pe ea.

— Şi ce mod mai bun de a face asta există decât prin ea?

Bartholomew se mişcă, la fel şi Florian.

— Stai acolo, dacă nu vrei ca unul dintre oamenii mei să tragă accidental cu arma!

Ceva ascuţit se atinse de gâtul lui Juliette. O lamă îi era lipită de piele. Ea inspiră instinctiv. Privirea ei o întâlni

pe a lui Florian şi o susţinu. Dacă murea în acel moment, faţa lui chipeşă avea să fie ultimul lucru pe care urma să-l vadă.

— Bartholomew, îl avertiză Florian, cu mâinile ridicate. Pune cuţitul jos! Te rog!

— Sau ce? Bartholomew făcu o pauză. Ai venit aici neînarmat? Sperai să mă convingi să am compasiune pentru tine, când tu nu mi-ai oferit aşa ceva? Sau ai uitat că tu eşti motivul pentru care m-am ascuns? Am pierdut mii de lire din afacerea mea când a trebuit să mă prefac că sunt mort. Toate astea pentru că nu ai putut să-ţi ţii gura închisă. Lama se apăsă şi mai tare pe gâtul lui Juliette. A trebuit să-mi pui piedici.

— Nu te preface că nu meritai asta, zise Florian. Ştiu mai bine decât oricine de ce eşti capabil. Dacă e cineva care merită răzbunare, eu sunt acela, nu tu.

— De parcă ai destul curaj pentru asta.

Bartholomew o ţinu şi mai strâns pe Juliette. Oamenii lui se mişcară, armele fiind îndreptate numai spre Raphe şi Henry Lowell.

Juliette îşi dădu seama de ceva. Indiferent ce se întâmpla, Bartholomew nu l-ar fi rănit pe Florian. Voia să-l facă să sufere omorându-i pe ea, pe Henry Lowell şi pe Raphe. Însă Florian era băiatul lui. În ciuda a tot ce se întâmplase, nu îl putea omorî.

Această revelaţie o făcu să se simtă uşurată. Însemna nu numai că omul pe care îl iubea avea să trăiască, dar şi că trebuia să-şi facă griji pentru o persoană în minus. Trăgând de timp, se uită la oamenii lui Bartholomew. Ochii lor erau fixaţi pe ţinte, gata să tragă dacă Raphe sau Henry Lowell făceau mişcări bruşte. Dar dacă le distrăgea atenţia…

Florian făcu un pas în faţă. Juliette simţi o împunsătură ascuţită când lama o apăsă şi mai tare. Probabil îi trecuse de piele, încercă să se concentreze asupra locului în care o atinsese şi se întoarse intenţionat spre Bartholomew.

— În privinţa sugestiei tale de mai devreme, şopti ea,

în timp ce se mişca pentru ca lama să nu-i mai atingă venele, accept.

Lama nu îi mai atingea gâtul când Bartholomew îi întâlni privirea.

— Fii mai clară!

— Omoară-mă şi o să fii spânzurat cu adevărat de data asta. Distrăgându-i atenţia în timp ce vorbea, se aşeză în aşa fel încât să… Culcă-te cu mine şi o să te răzbuni fără să rişti moartea.

O dorinţă lacomă îi acapară fiecare trăsătură. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă când începu să râdă. Juliette încercă să-şi ascundă dezgustul, în timp ce scoase un ac lung de metal de sub mânecă. Juliette prinse bine acul şi ascultă, în timp ce Bartholomew spunea că e a lui, lăudându-se că o să-i placă să o facă părtaşă la toate perversiunile lui.

— Când o să termin cu ea, o să-i arunc corpul fără viaţă la uşa ta, Florian. Afirmaţia i se păru amuzantă. Imaginează-ţi cât o să mă bucur ştiind că ţi-am luat-o şi am pătat-o cu mizeria de care ţi-a fost ruşine în toţi aceşti ani!

În spatele ei, Juliette îl auzi pe Florian blestemându-l pe Bartholomew cu vorbe care l-ar fi făcut să roşească până şi pe diavol. Profitând de moment, ea apucă strâns acul ceasului pe care îl furase şi îl băgă în piciorul lui Bartholomew Acesta strigă din cauza durerii, iar din spatele lui Juliette se auzi un zgomot, după care un foc de armă.

Tot râsul se opri.

Ochii lui Bartholomew se măriră şi îşi arătă dinţii, ca un câine turbat.

Aşa cum se aşteptase, lama îi tăie gâtul.

— Nu!

Un alt foc de armă se auzi.

— Juliette!

Vocea lui Florian îi spuse că bărbatul trăia şi avea să fie bine, în timp ce ea trebuia să termine ce începuse. Mai ales dacă Raphe sau Henry Lowell tocmai fuseseră omorâţi.

Luându-şi mâna de pe rană, îl urmă pe Bartholomew jos, pe podea.

— Nenorocito!

Bartholomew se zvârcolea sub ea, iar dintr-odată Florian o trase de pe el, cu mâna lipită de gâtul ei.

— Dumnezeule!

Florian o ridică în braţe, învăluindu-i corpul care tremura, în timp ce asimila ce făcuse Juliette.

— Credeam că te-am pierdut, îi şopti el. Am crezut că te-a tăiat prea adânc. Slavă Domnului că e doar o zgârietură!

Desfăcându-şi lavaliera, o legă cu atenţie în jurul gâtului ei, ca să oprească sângerarea.

Ochii lui Juliette se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule, ce am făcut?

— Ce trebuia, draga mea.

Florian o mângâie pe păr.

— Crezi că poţi să-l salvezi?

Sângele pulsa din coapsa lui Bartholomew. Faţa lui pălea.

— I-ai tăiat artera femurală cu o precizie chirurgicală, Juliette. Pentru o clipă, vocea lui Florian fu plină de mirare, după care deveni serioasă. Cum ai ştiut să faci asta?

— *Anatomia corpului uman* a lui Cowper. Am studiat-o în detaliu.

Bărbatul o privi ca şi cum ar fi fost cea mai incredibilă femeie care trăise vreodată.

— Bineînţeles că ai făcut-o. Mereu plină de surprize şi pregătită să mă surprinzi cu interesul tău de a învăţa. Se uită într-o parte, la Bartholomew. Nu mai pot face nimic pentru el în momentul acesta.

Lui Juliette i se întoarse stomacul pe dos.

— Îmi pare rău. Ştiu că meritai propria răzbunare, iar eu… Respiră adânc. Eu ţi-am furat ocazia asta.

— Ai luat decizia potrivită, oferindu-ne ocazia perfectă să îi punem la pământ pe oamenii lui. Îi întoarse faţa spre el. Nu are de ce să-ţi pară rău. Înţelegi?

Ea încuviinţă, pe măsură ce gravitatea acţiunilor sale se afunda mai profund în propria conştiinţă. Florian probabil avea să o ierte, dar se putea ierta pe ea însăşi? Până la

urmă, omorâse un bărbat, chiar dacă era responsabil de nişte crime groaznice şi fusese condamnat la moarte prin spânzurare. Nu avea să-i fie uşor să treacă peste asta. Urma să-i ia ceva timp şi, chiar şi atunci, se temea că nu avea să-şi revină complet din conştientizarea şocantă a propriilor abilităţi.

Ajutând-o să se ridice, Florian îi prinse capul între mâini şi îi susţinu privirea. Compasiunea îi umplu ochii, spunând multe despre legătura dintre ei.

— Sunt incredibil de uşurat că eşti în siguranţă!

Se aplecă să o sărute cu disperare, fără să-i pese de prezenţa lui Henry Lowell şi a lui Raphe. Urmă o îmbrăţişare strânsă, învăluind-o în căldură şi calm înainte să îi dea drumul şi să facă un pas în spate.

— Dă-mi o clipă să spun câteva cuvinte, înainte să fie prea târziu.

Ea încuviinţă şi se duse lângă fratele ei, a cărui îmbrăţişare fu un sprijin bine-venit. În spatele lor erau oamenii lui Bartholomew, unul mort şi celălalt cu un pistol la tâmplă, ţinut de Henry Lowell.

— Ce s-a întâmplat?

Nu-i veni să creadă viteza cu care fuseseră învinşi.

— Când l-ai înjunghiat pe Bartholomew şi a ţipat de durere, oamenii lui nu au mai fost atenţi la noi, îi spuse Raphe. Probabil Florian şi-a dat seama că nu îl vor împuşca, aşa că a luat unul din pistoale. Eu şi Henry Lowell i-am urmat exemplul, iar atunci au tras oamenii lui, unul dintre ei nimerindu-l pe celălalt.

— Mă bucur că nu aţi fost tu, Henry Lowell sau Florian.

Fuseseră incredibil de norocoşi, având în vedere cât de uşor ar fi putut să degenereze lucrurile.

Raphe o strânse în braţe şi îi sărută creştetul capului.

— Şi eu. Vocea lui, mereu sigură şi puternică, era slăbită din cauza emoţiei. Ultimele săptămâni au fost un iad pentru mine. Dacă nu ar fi fost devotamentul lui Florian pentru tine, mă tem… Nu-şi găsi cuvintele preţ de câteva secunde, însă în cele din urmă reuşi să inspire adânc şi să spună: Te iubeşte atât de mult, Juliette! Teama din ochii lui

când şi-a dat seama cât de bolnavă erai şi apoi când i-am spus că ai dispărut nu a lăsat nici o îndoială în privinţa asta.

Pacea îşi făcu cuib în pieptul lui Juliette, împrăştiindu-i căldură prin vene.

— Şi eu îl iubesc, Raphe. Îl iubesc atât de mult. Că simt că o să-mi explodeze inima.

Raphe râse uşor.

— Ştiu ce vrei să spui. Ştie şi Amelia. Noi trei am fost cu adevărat binecuvântaţi.

Nu prin averea obţinută, ci prin oamenii care îşi doreau să-şi petreacă vieţile cu ei. Era ameţitor să ştie că Florian voia ca ea să-i devină soţie. Că în ciuda aversiunii lui faţă de căsătorie, acum voia să facă pasul. Datorită ei.

Cu asta în minte, îşi ridică privirea spre fratele ei şi zâmbi.

— Binecuvântaţi e puţin spus, Raphe, şi nu ştiu sigur dacă există vreun cuvânt potrivit.

Capitolul 27

Melancolia pe care Florian o simţi când plecară din casa lui Bartholomew era ciudată. Magistratul-şef fusese chemat la locul crimei, şi petrecuseră în jur de o oră explicându-i ce se întâmplase. Evident, magistratul nu fusese încântat să descopere că fusese spânzurată altă persoană, în timp ce adevăratul criminal rămăsese în viaţă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Probabil urmau numeroase scuze, articole nefavorabile şi discuţii despre eficienţa sistemului de justiţie.

Urcând într-o birjă, Florian se aşeză în faţa lui Raphe, care stătea lângă Juliette. Era de aşteptat, însă tot îl afectă. După tot ce se întâmplase, singura persoană lângă care voia să stea era ea. Însă asemenea libertăţi îi fură refuzate, din cauza unei liste lungi de reguli enervante. Aşa că îşi încrucişă braţele la piept şi încercă să nu se simtă frustrat.

Până la urmă, ea era acolo, în viaţă şi lângă el. Dar tot

simţea că între ei era un spaţiu imens.

— Huntley, te deranjează dacă te însoţesc acasă, în loc să mă duc la mine? Vreau să vorbesc ceva cu tine cât mai repede posibil. Prefer să nu aştept.

— Sunt sigur de asta, spuse Huntley cu sprâncenele ridicate. Păru amuzat, în timp ce obrajii lui Juliette căpătară o nuanţă fermecătoare de roz. Am un brandy excelent în birou, pe care o să-l împart cu plăcere cu tine.

Mulţumit de răspunsul lui, Florian petrecu restul călătoriei cu birja gândindu-se la ce urma. Era straniu cât de mult se schimbase viaţa lui. Trecuse de la a fi doctor, fără nicio intenţie de a se căsători, la a fi un duce care aştepta cu nerăbdare să se căsătorească. Totul datorită femeii plăcute care intrase în viaţa lui cu un scop şi îi arătase că putea avea mult mai mult decât visase vreodată.

Cu Juliette în braţe, îşi dăduse seama ce îi lipsea, ce fusese dispus să dea la o parte. Îl îngenunchease cu bunătatea ei, cu generozitatea şi hotărârea de a face mai mult decât i se cerea.

Erau potriviţi. Interesul lor comun de a avea grijă de cei bolnavi născuse o legătură care se adâncise pe măsură ce se cunoscuseră mai bine. Apoi erau săruturile. Îndrăznind să se uite în direcţia lui Juliette, Florian îi studie buzele. Aveau o formă perfectă şi puteau oferi cele mai pasionale săruturi.

Huntley tuşi, iar Florian îşi îndreptă privirea spre el. Ducele clătină subtil din cap, deşi în ochii lui se putea citi mult umor. Amintindu-şi că nu avea niciun drept să se holbeze la Juliette, se întoarse să se uite pe geam. Ritmul lent în care mergeau lucrurile nu se potrivea cu graba cu care spera să se logodească.

*

Când Juliette coborî din trăsură în faţa casei Huntley, Raphe o îndrumă direct spre scări, nedându-i lui Florian ocazia de a o însoţi.

— Aş vrea să nu mai fi aşa de grijuliu, şopti ea.

— Imposibil, răspunse fratele ei, având în vedere toate zvonurile despre şederea ta acasă la Florian. În plus, eşti sora mea. E datoria mea să am grijă de reputaţia ta cât de bine pot.

Juliette bănui că era adevărat, oricât de incomod ar fi fost.

Uşa din faţă fu deschisă de Pierson, care spuse imediat cât de bucuros era să o vadă înapoi. În spatele lui era Gabriella, care venise din salon imediat ce intraseră în hol.

— Ne-am făcut griji pentru tine, Julie! Nici nu pot să-ţi zic cât de mult mă bucur că eşti în siguranţă, spuse Gabriella, care se întoarse apoi spre Pierson: O rogi pe una dintre servitoare să aducă nişte sandvişuri şi ceai? Se uită la Florian, după care adăugă: Şi spune-i valetului soţului meu să aducă o lavalieră pe care s-o împrumute ducelui de Redding.

— Da, Excelenţă.

Pierson se duse să aducă băuturile.

Cum plecă, Raphe îi spuse rapid Gabriellei ce se întâmplase, după care îi vorbi lui Florian:

— Cred că ne aşteaptă brandy-ul despre care îţi spuneam. Iar Gabriellei îi zise: Te rog să mă scuzi, draga mea, nu ar trebui să dureze mult. Dar mă tem că Juliette şi Florian sunt nerăbdători să fie rezolvate anumite probleme şi, având în vedere prin ce au trecut, merită o întorsătură pozitivă a lucrurilor. Nu vreau să-i întârzii.

Aplecându-se spre soţia lui, o sărută pe obraz şi apoi îi făcu semn lui Florian să îl urmeze pe hol, în birou.

Uşa se închise, lăsând-o pe Juliette singură cu Gabriella. Trecu o clipă de tăcere, timp în care Juliette se juca cu funda de la bonetă.

— Ei bine? O să-mi spui despre ce a fost vorba?

O bucată de satin alunecă printre degetele lui Juliette, desfăcând funda. Încercă să nu zâmbească prea larg, dar nu reuşi.

— Florian o să mă ceară în căsătorie.

— Ce veste minunată! Dintr-odată, Gabriella o îmbrăţişa. Mereu am ştiut că voi doi o să rămâneţi împreună.

Juliette făcu un pas în spate.

— Serios?

— Mereu ieşeau scântei când tu şi Florian eraţi în aceeaşi cameră. Sunt incredibil de fericită pentru tine! Pentru amândoi.

— Mulţumesc. Eu…

Juliette îşi dădu jos boneta. Gabriella scoase un sunet şocat, iar Juliette îşi aminti cum arăta. Ridică mâna, ca să mângâie moliciunea capului.

— Probabil te şochează lipsa părului meu.

— Nu. Surprinderea Gabriellei păru să dispară. Îmi spusese Sarah, dar am uitat. Îi aruncă un zâmbet glumeţ. Nu e chiar la modă, dar cum se poartă turbanele…

— Nu o să port turban!

— Foarte bine. O luă de braţ pe Juliette şi se îndreptară spre salon. Mama le tot laudă, dar, sinceră să fiu, mi se par hidoase.

— În plus, părul o să-mi crească repede la loc.

— Bineînţeles, încuviinţă Gabriella pe cel mai neconvingător ton posibil.

Juliette zâmbi. Singurul lucru care conta pentru ea era felul în care o vedea Florian. Şi nu avea nicio îndoială că el o considera frumoasă.

*

— Înainte să îţi dau voie să te căsătoreşti cu sora mea, trebuie să fiu absolut sigur de ceva, spuse Raphe în timp ce turna două pahare de brandy. Pe unul i-l dădu lui Florian, căruia îi făcu semn să ia loc.

Pe Florian îl cuprinse neliniştea, însă alungă acel sentiment, spunându-şi că putea răspunde oricărei întrebări puse de Huntley.

— O iubesc, dacă asta te îngrijorează.

În mod normal, nu ar fi fost atât de deschis în privinţa

sentimentelor lui, dar când venea vorba de Juliette, simţea nevoia să le exprime. Afecţiunea pentru ea crescuse atât de mult, încât nu mai putea să o controleze.

Huntley îl privi în timp ce luă loc în spatele biroului.

— Nu e vorba despre asta. Teama pe care ai arătat-o când viaţa ei era în pericol nu mi-a lăsat nicio îndoială că sentimentele pe care le ai pentru ea sunt profunde. Ce mă îngrijorează e reputaţia ei.

Florian înţelese.

— Căsătoria cu mine nu o să fie îndeajuns s-o salveze.

Nu când propriul statut social fusese distrus.

— Simt că mi-am petrecut toată viaţa încercând să o protejez şi eşuând din cele mai prosteşti motive, din cauza unei clase sociale care pune aparenţele mai presus de orice. M-am ocupat de bunăstarea lui Juliette de când avea cinci ani. Am avut grijă de ea şi mi-am făcut griji, chiar dacă şi eu eram doar un copil. Şi cum constituţia ei a fost mereu una fragilă, mi-am făcut mai multe griji decât Amelia, care a fost mereu mai puternică.

— Cu toate astea, Juliette s-a simţit mult mai bine de când s-a mutat în Mayfair.

— Absolut. Îţi datorez mult pentru ce ai făcut ca să o salvezi.

O bătaie în uşă fu urmată de sosirea valetului lui Huntley, care venise să aducă lavaliera cerută de Gabriella. Servitorul îl ajută pe Huntley să şi-o lege, după care făcu un pas în spate, ca să-şi examineze munca. Mulţumit de rezultat, plecă.

Raphe continuă:

— Vreau să mă asiguri că o să te porţi cu Juliette ca şi cu egala ta şi că nu o să mai ţii niciodată secrete faţă de ea. Ştiu că, legal, o soţie aparţine soţului ei şi are puţine drepturi, dar când vine vorba de sora mea…

— Îţi promit, zise Florian. Niciodată nu o să-mi manifest voinţa asupra ei şi o să fiu mereu sincer.

Huntley încuviinţă şi îşi puse paharul jos.

— În cazul ăsta, dacă îşi doreşte să se căsătorească cu tine la fel de mult cât îţi doreşti tu, ai binecuvântarea

mea.

Uşurarea îi copleşi pe Florian. Bărbatul expiră şi îşi dădu seama că nu avea să fie atât de simplu.

— În ceea ce priveşte reputaţia ei, nu pot să fac prea multe, decât să încerc s-o salvez pe a mea. Dar, dacă reuşesc să conving societatea că a fost greşit să creadă ce au scris ziarele, atunci poate că am o şansă să îmi recapăt reputaţia şi astfel şi pe a ei.

— Cum vrei să faci asta?

— O să-i cer lui Armswell să nege povestea şi să insiste că eu sunt fiul lui.

Nu avusese încă ocazia să vorbească cu vicontele după tot ce aflase despre afacerile lui cu Bartholomew. Nu era o conversaţie pe care s-o aştepte cu nerăbdare, dar era una necesară, având în vedere circumstanţele.

Huntley încuviinţă.

— Între timp, o să vorbesc cu Coventry. Poate că reuşim să le amintim tuturor ce doctor bun eşti.

— Îţi apreciez sprijinul, Huntley. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să vorbesc cu Juliette în particular.

Huntley zâmbi.

— Îţi dau voie. Salonul îţi stă la dispoziţie, atât timp cât laşi uşa puţin deschisă.

*

Când Florian intră în salon şi privirea lui se întâlni cu a lui Juliette, ea simţi cum tot corpul i se relaxează. Era ca şi cum apropierea lui îi readucea armonia în suflet. Îşi imagină cum spiritul ei se întinde spre al lui şi îl trage mai aproape, până când ajunse pe canapeaua pe care se afla ea.

— Gabriella, se auzi vocea lui Raphe din uşă. Îmi oferi o clipă din timpul tău?

Ca şi cum ar fi fost pusă în mişcare de cuvintele soţului ei, Gabriella se ridică.

— Bineînţeles.

Florian tăcu, apoi se aşeză pe locul gol de lângă Juliette şi o luă de mână. Înghiţi în sec cu zgomot şi îi

mângâie degetele. Se încruntă, iar ochii lui, acei ochi albaştri fascinanţi, fură mai reţinuţi decât îi văzuse ea vreodată. Lui Juliette i se strânse inima. Îi zâmbi şi îşi puse mâna peste a lui, în timp ce îl privi cu toată căldura, recunoştinţa devotamentul pe care le simţea pentru acest bărbat care devenise totul pentru ea.

— Juliette, s-au întâmplat atâtea în ultimele săptămâni, că nici nu ştiu de unde să încep.

— Pot să sugerez partea în care mă ceri oficial în căsătorie?

Sângele îi alerga prin vene, pulsând cu aşteptări entuziaste.

Rigiditatea lui obişnuită făcu loc unui zâmbet neaşteptat.

— Am de gând să fac o cerere în căsătorie doar o dată în viaţa asta, aşa că prefer să nu mă grăbesc.

Juliette se forţă să tacă, deşi stomacul i se încordase, iar inima îi bătea mai repede decât înainte.

— Eşti ca o rază de soare care aduce lumină într-o lume mohorâtă.

Era un început excelent. Juliette îşi ţinu respiraţia, în timp ce el continuă:

— Niciodată nu am visat să devin soţ. Până când te-am întâlnit pe tine. Bunătatea ta, dăruirea faţă de bunăstarea celor din jur şi devotamentul faţă de propriile ţeluri sunt admirabile. Ai trecut de obstacole de care nicio altă femeie nu a reuşit să treacă. Ţi-ai făcut loc în pieptul meu şi în inima mea. Aplecându-se în faţă, o sărută pe frunte cu atât respect, încât din ochii ei curse o lacrimă. Juliette, ai devenit întreaga mea lume! Niciodată nu m-am simţit atât de pierdut ca atunci când viaţa ta era în pericol.

— Florian!

Nici nu îi putea răspunde, atât de copleşită era de frumuseţea declaraţiei lui.

— Acum că eşti sănătoasă, în siguranţă şi aici, să te pot vedea şi atinge, mă simt din nou bine, ca şi cum partea care lipsise din mine s-a întors. Îi mângâie obrazul şi îi şterse lacrima. E de neimaginat să te pierd din nou.

Căsătoreşte-te cu mine, Juliette! Fii a mea şi lasă-mă să fiu al tău. Iubeşte-mă aşa cum o să te iubesc şi eu, până la ultima suflare!

Nereuşind să vorbească din cauza nodului din gât, Juliette nu se gândi decât la un singur mod prin care să-i dea răspunsul. Fără ezitare, se apropie de el, lipindu-şi buzele de ale lui într-un sărut ce venea din profunzimile afecţiunii. Era înfometat, dar dulce, un tablou emoţionant al devotamentului adevărat, îmbrăcat în dorinţă.

Aruncându-şi braţele după gâtul lui, se apropie şi mai mult, până când li se atinseră coapsele. El o mângâie pe spate, ţinând-o aproape în timp ce urma calea dorinţei, aprinzându-se pe măsură ce aprofunda sărutul, până când ea nu se mai gândi la nimic altceva.

Abia când Florian o muşcă de lobul urechii, dându-i fiori, Juliette îşi aminti unde era.

— Da. În sfârşit, putea să ofere răspunsul la întrebarea lui. Da, o să mă căsătoresc cu tine, Florian. Nimic pe lume nu m-ar face mai fericită decât să-mi petrec restul vieţii cu tine!

Gura lui o captură din nou pe a ei, lăsând-o fără suflare. Ea era aproape în poala lui, atât de mult o trăsese spre el, iar bucuria pe care o găsea în dorinţa lui o făcu să râdă, chiar dacă încerca să ţină pasul cu săruturile lui.

— Te iubesc, Juliette. Retrăgându-se, o privi cu sinceritate. Şi îţi promit că mereu o să mă străduiesc să te fac fericită şi că niciodată nu o să regreţi decizia de a deveni soţia mea.

— Niciodată nu am aşteptat ceva cu mai multă nerăbdare decât ziua nunţii. Îi aruncă cel mai frumos zâmbet al ei. Cei care îi arăta cât de mult îşi dorea să fie a lui. Crezi că putem obţine o aprobare specială?

— Sper. Intenţia mea e să vorbesc cu arhiepiscopul imediat după ce îl vizitez pe Armswell.

— Nu pari prea încântat de faptul că trebuie să vorbeşti cu el, Florian. Simţea asta în tonul lui sec. V-aţi certat?

— Nu, dar am aflat că el e vinovat pentru tot ce s-a

întâmplat. Ca urmare, vreau să-i cer să îndrepte răul pe care ni l-a făcut mie şi mamei, şi chiar şi ţie, indirect.

Neştiind de ce era vinovat Armswell, Juliette clătină din cap.

— Cum o să faci asta?

— O să insist să spună ziarelor că au greşit şi să renunţe public la ideea că aş fi fiul lui Bartholomew.

Florian îşi retrase mâinile, apoi şi le trecu prin păr, împrăştiind nuanţele arămii.

— Nu îmi pasă câte minciuni trebuie să spună vicontele ca să-i convingă pe toţi că sunt sânge din sângele lui. Dar o s-o facă sau o să…

— Florian! Juliette nu îl plăcea aşa, cuprins de o furie care îi transforma chipul în piatră, alungând toată lumina din ochii lui. Ameninţarea lui Armswell nu e răspunsul. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră, apoi se întoarse spre el. Ce contează ce cred oamenii despre noi, atât timp cât ne avem unul pe celălalt?

Bărbatul scoase un oftat învins şi se îndreptă spre ea.

— Într-o zi, s-ar putea să conteze foarte mult pentru copiii noştri.

Juliette nu se gândise la asta. Îşi muşcă buza şi analiză situaţia.

— Ai dreptate. E posibil. Doar dacă nu reuşim să învingem stigmatul căruia i-am devenit victime. Mai e timp, Florian. Avem ani întregi în care ne putem recupera statutul. Şi să nu uităm de titlul tău impresionant! înseamnă ceva, indiferent al cui fiu eşti.

— Foarte bine. Tot o să-l înfrunt pe Armswell, pentru liniştea mea, dar nu o să-i cer nimic. Noi doi o să facem ce putem ca să schimbăm părerea societăţii despre noi. Dacă nu reuşim…

— Tot ne avem unul pe altul, demnitatea noastră, dragostea şi sprijinul a alţi doi duci şi ducese.

— Conexiunile noastre sunt impresionante.

— Sunt mai bune decât ar putea visa majoritatea oamenilor.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută cu

adoraţie, apoi se dădu în spate din nou şi îi întâlni privirea.

— Putem pleca imediat într-o călătorie de nuntă. Chiar dacă nu îmi pasă ce cred oamenii despre mine, aş vrea să arăt respectabil când o să-mi fac prima apariţie publică după ce ne căsătorim.

— Bineînţeles. Acum că nu mai am de lucru, nu mă ţine nimic în Londra. Putem să mergem unde vrem, Juliette. În Paris sau Roma, dacă vrei.

— Sau putem să ne bucurăm de o vizită liniştită la o casă de la ţară, din Lake District.

— Plimbările liniştite şi picnicurile par să fie remediul perfect pentru toate lucrurile prin care am trecut.

Ea îi zâmbi, iar în acel moment inima îi fu copleşită de căldură şi de tandreţe.

— Sunt întru totul de acord, Florian. Acum du-te, ca să te poţi întoarce aici cât mai repede posibil sunt din ce în ce mai nerăbdătoare să-ţi devin soţie!

După un ultim sărut, Florian făcu un pas în spate şi o plecăciune.

— Când o să te văd data viitoare, o să am un preot cu mine.

Apoi ieşi din cameră, lăsând-o pe Juliette cu fluturi în stomac.

Capitolul 28

Când Florian ajunse la casa Armswell, studie faţada care ascundea atâtea amintiri tulburătoare, cu un tată care mereu păruse reţinut când venea vorba de manifestarea afecţiunii, deşi nu păruse să aibă reţineri când venea vorba de Lowell. Când crescuse, Florian crezuse mereu că acel comportament avea legătură cu faptul că Lowell era primul moştenitor. Abia la a 16-a aniversare aflase adevărul.

Urcă scările şi se pregăti pentru conflictul care îl aştepta de cealaltă parte a uşii. Majordomul îi deschise uşa şi îl îndrumă spre biroul lui Armswell.

Vicontele ridică privirea de pe registrele împrăştiate pe birou şi puse ochelarii deoparte.

— Florian! Nu mă aşteptam să te văd aşa de repede. Având în vedere tot ce s-a întâmplat, credeam că o să fii prea ocupat pentru vizite de familie.

Florian se aşeză pe scaunul indicat de Armswell.

— Asta nu e o vizită de curtoazie, spuse el, în timp ce încercă să pară cordial. Venirea mea are legătură cu ce am aflat.

— Da. Bărbatul încuviinţă şi se duse la bufet. Brandy?

— Nu, mulţumesc. Prefer să am mintea limpede pentru conversaţia asta.

Armswell îşi turnă de băut, se aşeză pe scaun şi luă o gură zdravănă.

— Ne-a părut foarte rău să auzim despre boala lui Lady Juliette, dar am înţeles că acum se simte mai bine.

Veştile chiar se împrăştiau ca un virus.

— Da, s-a vindecat de tifos.

— Ce uşurare! Lăsă paharul jos şi păru să se relaxeze. Ziarele nu au fost blânde în legătură cu lunga ei carantină la tine acasă, fără însoţitor, dar eu şi mama ta credem că ai făcut ce era mai bine.

— Nu am venit aici ca să vorbesc despre sănătatea lui Lady Juliette sau să-ţi spun despre intenţia noastră de a ne căsători.

Armswell fu surprins şi se pregăti să vorbească, însă Florian îl întrerupse:

— Motivul pentru care sunt aici e pentru că Lady Juliette a fost răpită de dimineaţă de Bartholomew. Viaţa ei a fost pusă în pericol, deoarece nu am respectat cerinţele unui bărbat care nu ar fi fost interesat de familia noastră dacă nu ai fi fost tu.

Maxilarul lui Armswell se încordă, după care se relaxă. În mod admirabil, îi susţinu în continuare privirea lui Florian cu o hotărâre vizibilă.

— Ai dreptate. Eram tânăr şi prost, iar de atunci am avut multe probleme din cauza a ceea ce am făcut.

— Mama ştie?

Bărbatul dădu din cap.

— Nu. Ţi-a spus adevărul. Cel puţin versiunea ei, dar… eu eram prea ruşinat ca să-i spun ei sau altcuiva că mi-am risipit averea. În mod stupid, am permis laşităţii să-mi domine acţiunile şi am implorat un împrumut de la Bartholomew.

— Şi apoi ai refuzat să îi dai banii înapoi.

— Dacă aş fi făcut asta, nu ar fi fost mai bine decât înainte să-mi dea fondurile necesare. Am avut nevoie să-mi asigur un venit stabil, dar nu m-a lăsat.

Florian se simţi dezgustat.

— Deci ţi-ai prostituat soţia.

— Nu de bunăvoie! La naiba, Florian! Nemernicul l-a luat pe Lowell şi a cerut cooperarea mamei tale.

— Ceva ce nu ar fi făcut dacă nu i-ai fi cerut ajutorul. Dispreţul înlocui orice urmă de înţelegere. În schimb, mama şi-a pierdut mândria, demnitatea, reputaţia, acum că s-a aflat adevărul. Te-ai gândit vreodată ce vor crede oamenii despre ea?

— Bineînţeles. Tocmai de asta am vizitat fiecare ziar care a printat afurisita de poveste, am cerut o rectificare însoţită de scuze.

— Serios?

Florian nu se aşteptase ca vicontele să facă asta.

— Desigur. Răsuflă adânc şi îşi aşează braţele pe birou. În ciuda a ceea ce crezi, o iubesc foarte mult pe mama ta. Nu e cazul să las lumea să creadă ceva rău despre ea din vina mea.

— Aşa că ai minţit pentru ea?

Bărbatul încuviinţă.

— Rectificarea şi scuzele vor fi publicate mâine.

Ce veşti excelente! Şi totuşi…

— Ar trebui să faci şi o declaraţie publică la următorul eveniment social, fiind de preferat ca unul dintre jurnalişti să te susţină.

Armswell încuviinţă.

— Cred că pot să rezolv asta, zise bărbatul zâmbind.

Florian nu îi întoarse zâmbetul. În schimb, făcu o

plecăciune scurtă.

— Mulţumesc.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Nu ştiu dacă o să mă poţi ierta pentru alegerile pe care le-am făcut, dar vreau să ştii că mă bucur că a ieşit ceva bun din asta.

Când Florian se întoarse, bărbatul îi spuse:

— Dacă mama ta nu s-ar fi dus la el, nu te-ai fi născut tu, iar lumea ar fi pierdut un bărbat şi un doctor extraordinar.

Florian alese să nu comenteze, ieşind din casa Armswell pentru a se bucura de viitor cu toată forţa pe care o avea.

O oră mai târziu, fu primit în camera arhiepiscopului, iar peste încă o oră, se întoarse în casa Huntley cu o aprobare specială. Henry şi preotul acceptară să ţină ceremonia cât mai rapid.

*

Era ca un vis. Îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie a ei din muselină şi cu un voal de mătase pe cap, Juliette repetă cuvintele spuse de preot şi apoi ascultă cu lacrimi în ochi când Florian făcu acelaşi lucru. În spatele lor se aflau Raphe, Gabriella, Coventry, Amelia şi Lowell, toţi fiind martorii schimbului de jurăminte.

Florian o privi pe Juliette în tot acel timp şi nici ea nu-şi luă privirea de la el când îi veni rândul să vorbească.

— Ai inelul? îl întrebă preotul pe Florian când Juliette termină jurămintele.

— Da.

Florian duse mâna la buzunarul interior al jachetei şi scoase o verighetă simplă din aur, pe care o puse pe Biblia preotului.

Acesta încuviinţă satisfăcut, apoi luă inelul şi i-l dădu înapoi lui Florian.

— Pune inelul pe al patrulea deget de pe mâna stângă a lui Juliette şi ţine-l acolo în timp ce repeţi după mine.

Inima lui Juliette tresări în clipa în care simţi bucata de metal rece alunecând la locul ei. Îl privi din nou pe Florian şi văzu în ochii lui aceeaşi dragoste pe care o simţea şi ea. Sufletul ei era copleşit de iubire, iar corpul îi murmura cu bucurie infinită şi entuziasm.

Râsetele vuiau în interiorul ei cu o forţă pe care nu mai putea să o controleze. Preotul spuse o rugăciune, o binecuvântare şi un fragment din Scriptură, însă ea nu se putu concentra, fiind nerăbdătoare să se termine ceremonia, ca ea şi Florian să poată trăi bucuria căsătoriei. El îşi exprimă propria exuberanţă cu un zâmbet larg, care îi apăruse pe faţă în urmă cu câteva minute, şi cu sărutul pasional pe care i-l dădu în clipa în care preotul termină de vorbit.

Fu pasional şi cald şi probabil ţinu mai mult decât se cuvenea, dar lui Juliette nu-i păsa. De fapt, nu se putea gândi la nimic mai minunat în lumea asta decât să-l sărute pe Florian în timp ce el o ţinea în braţe.

— Felicitări! le spuse Raphe când se întoarseră către familia lor Acesta o strânse în braţe. Sunt atât de fericit pentru tine!

Toată lumea simţea la fel, îmbrăţişându-i pe Juliette şi pe Florian. Apoi Pierson fu chemat să aducă şampanie.

— O să organizez un bal în onoarea ta odată ce te întorci din călătoria de nuntă, spuse Amelia. Avea braţul protector al lui Coventry în jurul taliei. Cât o să fiţi plecaţi?

— Cel puţin până când scandalurile legate de descendenţa lui Florian şi şederea mea prelungită la el acasă fără însoţitor o să fie uitate, răspunse Juliette.

— Eu şi Huntley avem de gând să ne folosim influenţa ca să luptăm împotriva scandalurilor care vă afectează, zise Coventry.

— Ca şi mine, de altfel, îi spuse Lowell fratelui său. Între noi fie vorba, sunt sigur că o să avem succes.

— Mulţumesc, zise Florian. Suntem foarte recunoscători pentru ajutorul vostru.

Juliette îl privi şi îl luă de mână. Singurul lucru care conta acum erau viitorul, dragostea pe care şi-o purtau şi

sprijinul incredibil pe care familiile lor voiau să-l ofere.

*

Mai târziu, când Florian şi Juliette se întoarseră în casa în care locuiau, el se simţea ca un băiat care urma să sărute o fată pentru prima oară. Îşi dorea cu disperare ca totul să meargă bine. Clipa când le spuse servitorilor despre căsătorie şi primise felicitările lor fu o distragere bine venită de la emoţiile din ce în ce mai mari.

— Puteţi să vă luaţi liber pentru restul serii, le spuse lui Baker, Jillian şi doamna Croft. O să ne descurcăm singuri. Dar vă rog să fiţi aici până mâine, la prânz, deoarece avem de gând să plecăm spre Lake District şi e posibil să avem nevoie de ajutorul vostru la împachetat.

Servitorii fură de acord şi plecară repede, lăsându-i pe Florian şi pe Juliette singuri, în tăcerea care urmă. El o privi, nerăbdător să continue noaptea nunţii, dar neştiind cum să înceapă, fiindcă nu voia să o facă să simtă vreun disconfort. Şi, cum dintre ei doi el era cel cu experienţa, simţi că trebuia să preia frâiele în această nouă experienţă, iar asta aduse cu sine multă presiune, mai multă decât şi-ar fi imaginat. Însă îşi dorea cu disperare ca prima lor noapte împreună să fie plăcută pentru ea, fără timiditate sau teamă.

Cu asta în minte, o luă de braţ şi i-l aşezi pe al lui, îndreptându-se spre scări.

— Am un vin excelent de care să ne bucurăm.

Băutura dulce avea să-i ajute pe amândoi să se calmeze. Urcară câteva trepte în tăcere până când el îndrăzni să o întrebe:

— Ţi-e frică de actul sexual?

Ea întoarse capul, ca să-l poată privi în timp ce mergeau. Spre uşurarea lui, clătină din cap.

— Nu. Ştiu ce o să se întâmple, iar Gabriella mi-a dat nişte explicaţii când te-ai dus să iei aprobarea specială. M-a asigurat că poate fi foarte plăcut atât timp cât mă relaxez şi particip cu entuziasm.

Florian tuşi, ca să nu se înece când auzi acele vorbe sincere, şi se gândi să nu uite să-i mulţumească cumnatei lui mai târziu.

— Are dreptate.

Îşi însoţi soţia până la dormitor şi o invită înăuntru, observând-o în timp ce studia locul. În mijloc se afla un pat mare, cu un paravan albastru-închis. Lângă el se afla un fotoliu confortabil, alături de o masă joasă în faţa şemineului. Un dulap înalt ocupa peretele alb de lângă uşă, în timp ce sub fereastră se aflau nişte dulapuri şi un lavoar.

— E simplu, dar elegant. Nu e încărcat. Juliette se uită la el. Îmi place mult.

Era incredibil cât de mult îl satisfăcu acel compliment. Jenat, se duse să toarne două pahare din vinul despre care pomenise mai devreme.

— Pentru noua noastră viaţă împreună ca soţ şi soţie!

Cei doi ciocniră paharele şi băură.

— Probabil ar trebui să-ţi examinez rana, zise el în timp ce se uita la bucata de material încă legată de gâtul ei.

Când ea încuviinţă, Florian puse paharul pe noptieră, desfăcu materialul, care dezvălui o pată roşie pe gât, care însă era uscată, iar tăietura nu mai sângera.

— O s-o curăţ puţin, şopti Florian, în timp ce pulsul i-o luă razna şi degetele începură să îi tremure.

Luă carafa de pe noptieră, turnă puţină apă într-un castron şi udă colţul unei batiste. Apoi se întoarse lângă Juliette şi îi curăţă rana.

— Gata, zise el când nu mai erau urme de sânge. Puse batista în buzunar, dar îşi aminti că era udă şi o scoase din nou, ca să o pună la uscat.

Juliette îi privi cu atenţie fiecare mişcare, dar asta nu-l linişti.

— Pari… agitat. Îşi puse paharul lângă al lui şi îl privi în ochi. E posibil să fii mai agitat din cauza uniunii noastre decât sunt eu?

Faptul că era directă era bine-venit şi de admirat.

— E posibil. Asta mă face să mă simt neobişnuit de

tulburat.

— Trebuie să fie neplăcut pentru un bărbat obişnuit să fie încrezător, sigur, metodic. Se îndreptă spre el. Nu-ţi mai face griji!

Probabil Florian păru emoţionat, deoarece ea îi aruncă un zâmbet liniştitor şi spuse:

— Îmi doresc asta, Florian. Vreau să fiu cu tine în felul ăsta şi, având în vedere ce simţim unul pentru celălalt, asta doar o să ne asigure că…

Florian nu o lăsă să termine, furându-i cuvintele pe care voia să le spună cu un sărut plin de dorinţă. Juliette era superbă, sigură pe sine, perfectă în fiecare mod posibil, personificarea bunătăţii. Iar ea îl săruta ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Braţele îi erau în jurul gâtului lui, iar gura i se mişca în acelaşi ritm cu a lui, gustând şi explorând cu pasiune.

Cu mâinile pe talia ei, o îndrumă spre stâlpul patului.

— Juliette.

Îi şopti numele pe buze şi îşi ridică mâinile, mângâindu-i sânii până când ea scoase gemete slabe.

Juliette îl sărută, arcuindu-şi spatele pentru a se lipi de el.

— Florian…

Numele lui fu un geamăt, un elixir care îi intensifică simţurile şi îl excită şi mai tare.

— Întoarce-te!

Îşi imprimă cerinţa cu promisiunea plăcerii şi, spre satisfacţia lui, o simţi tremurând sub atingerea lui.

Ea făcu exact ce îi spuse fără să pună întrebări, lăsându-l să îi desfacă rochia şi să i-o dea jos. Aceasta alunecă la picioare, urmată de corset şi de cămăşuţă. Juliette păşi de lângă haine, îşi dădu pantofii jos şi rămase doar în ciorapi.

Florian îşi stăpâni respiraţia tremurândă în timp ce admira goliciunea soţiei lui. O mai văzuse dezbrăcată, dar fusese diferit. Atunci era bolnavă, însă acum… Dumnezeule, privirea pe care i-o aruncă peste umăr… O manifestare timidă a dorinţei inocente şi atât de tentante,

încât nu rezistă şi întinse mâinile tremurânde spre ea şi o sărută pe spate.

Geamătul cu care îi răspunse fu decadent şi îl făcu să se dezbrace cât mai iute. Ea se întoarse să-l privească, privirea ei devorând fiecare mişcare. Se părea că nu era timidă, poate pentru că se obişnuise ca el să o vadă goală în săptămâna în care o îngrijise. Oricare ar fi fost motivul, Florian era recunoscător, deoarece aşa putea să îi admire corpul fără ca ea să încerce să-l ascundă, ochii lui oprindu-se asupra locurilor unde atingerea lui avea să-i ofere cea mai multă plăcere.

*

Juliette privea în timp ce soţul ei îşi descheia cămaşa, doar ca să dezvăluie un piept cu muşchi bine definiţi. După ce îşi dădu jos pantofii, Florian renunţă şi la şosete şi se îndreptă. Ca şi cum i-ar fi plăcut că ea îl studia, îi susţinu privirea cu îndrăzneală, după care lăsă cămaşa jos. Ea îi urmări privirea, gura uscându-i-se când mâinile lui ajunseră la curea. Florian o desfăcu şi îşi împinse pantalonii şi lenjeria în jos, peste şolduri.

Juliette inspiră adânc când Florian se îndreptă din nou în faţa ei. Braţele lui erau puternice şi cu o formă minunată, abdomenul plat, cu o dungă subţire de păr arămiu care ducea spre… înghiţi în sec când văzu acea parte din el. Era mai mare decât se aşteptase şi…

— Nu o să te rănesc, spuse el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Corpul tău o să se adapteze la al meu, Juliette, de asta pot să te asigur.

Ea încuviinţă, hotărâtă să-şi recapete încrederea de mai devreme.

— Ştiu.

Probabil el simţi că nu era sigură, aşa că se apropie şi îşi duse buzele la urechea lui Juliette, şoptindu-i tot felul de intenţii obraznice, în timp ce mâinile i se plimbau peste formele ei.

Când ea mai avea puţin şi îl implora pentru mai mult,

o luă în braţe şi o aşează pe pat. Însetată după atingerile lui, se întinse după el, iar el era acolo, cu corpul peste al ei, în timp ce degetele aduceau pe culmi anticiparea.

— Te rog!

Îl prinse de umeri, încercând să-l aducă mai aproape.

— Da, draga mea.

Sărutul lui fu însoţit de o durere scurtă şi apoi de plăcere fără margini. Florian se mişcă uşor în ea, arătându-i ritmul care avea să-i ducă pe amândoi dincolo de limită. Învăţă repede, corpul ei adaptându-se la fiecare senzaţie nouă, până când disconfortul iniţial fu copleşit de o dorinţă acaparatoare pentru mai mult. Fără niciun avertisment, o pătrunse cu o viteză subită, purtând-o într-o plăcere euforică şi din ce în ce mai sus, până când explodă, ca artificiile pe care le văzuse la un moment dat în Vauxhall.

— Juliette…

Numele ei, rupt din pieptul lui, era plin de promisiune şi de speranţă, iar sărutul profund pe care i-l dădu exprima dragostea, în timp ce corpul lui îşi găsi propria satisfacţie.

— A mea, îi şopti el la ureche în clipele ce urmară. În sfârşit, eşti a mea.

Juliette fu cuprinsă de moleşeală. Îl privi pe Florian şi întinse mâna, ca să-l mângâie pe obraz.

— Da.

Atunci, ştiind că el avea să aprecieze vorbele ei, îi zâmbi şi îi spuse cu sinceritate:

— Niciodată nu m-am bucurat mai mult de un lucru pe care tocmai l-am făcut.

Privirea lui se întunecă.

— În cazul ăsta, permite-mi să-ţi arăt un alt mod prin care pot să-ţi ofer plăcere.

Lăsându-şi capul în jos, o sărută pe tot corpul, până când Juliette gemu. Oricare ar fi fost aşteptările ei despre căsătorie, ce se întâmpla era mult mai bine decât orice şi-ar fi putut imagina. Soţul ei era la fel de atent şi de iubitor pe cât intenţiona şi ea să fie. Dar, mai mult de atât, Juliette aştepta cu nerăbdare să-şi împartă viaţa cu el ca egal şi pur şi simplu să discute cu el la micul dejun, iar acest lucru era

mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze.

Capitolul 29

Rostogolindu-se într-o parte, Florian îi dădu lui Juliette părul de pe frunte. Încă era foarte scurt, crescuse doar vreo trei centimetri în cele trei luni în care fuseseră plecaţi. Aşa cum fusese rutina lor zilnică în timpul evadării în Lake District, îşi făcuseră plimbarea de dimineaţă şi întinseseră o pătură pe unul dintre dealurile cu privelişte spre vale. Acolo, îmbăiaţi în soarele lunii august, făcură dragoste până când gemetele lor de plăcere acoperiră priveliştea verde.

— Te iubesc, spuse el cuvintele care erau mereu în inima lui.

Zâmbetul pe care ea i-l oferi fu orbitor.

— Şi eu.

Să o sărute devenise la fel de necesar ca respiratul. Aşa că îşi aplecă capul şi îşi lipi buzele de ale ei. Ca întotdeauna, avea un gust delicios.

— Aş putea lesne să te sărut pentru totdeauna, îi spuse el, mângâindu-i gâtul cu nasul.

Spre marea lui satisfacţie, Juliette îl trase înapoi între coapsele ei, mişcându-se uşor, ca pântecul ei să îl atingă pe al lui.

— Ce zici să facem *asta* pentru totdeauna?

Bărbatul zâmbi, eliberat de toate grijile care îi umbriseră viaţa atât de mult timp. Cu Juliette se simţea ca tânărul care fusese înainte ca mama lui să îi spună că era, de fapt, fiul lui Bartholomew. Sufletul lui se luminase, iar inima lui, învăluită de bunătatea ei, se umpluse cu acea dragoste care purifica sufletul.

— Cred că mi-ar plăcea, îi răspunse, în timp ce ea îi aruncă un zâmbet obraznic.

Când se întoarseră la prânz în casa pe care o închiriaseră, găsiră o scrisoare.

— E de la ducesa de Tremaine, zise Florian,

recunoscând sigiliul.

— Deschide-o!

Bărbatul o ascultă şi studie foaia, fiind atent la fiecare detaliu. Apoi ridică privirea spre Juliette.

— Spitalul mă vrea înapoi.

Juliette îl privi cu lumină în ochi.

— Ce veste minunată!

— Se pare că unii dintre pacienţii mei au refuzat să fie trataţi de altcineva, au întrebat unde sunt şi ce mă ţine departe de spital.

— Acum o lună, Raphe ne-a scris că mai sunt doar câţiva oameni care au îndoieli în privinţa descendenţei tale şi a situaţiei dintre noi de pe vremea când locuiam în casa ta.

— Aşa e. Dar nu e nicio grabă să ne întoarcem, mai ales că vrei să-ţi crească părul înainte să ne aventurăm din nou în societate.

Ea îşi ţuguie buzele, afişând o adorabilă expresie visătoare.

— Ai dreptate, spuse ea în cele din urmă, dar pacienţii tăi sunt mai importanţi decât vanitatea mea.

Florian simţi că inima avea să-i explodeze.

— Eşti sigură?

— Absolut. Singurul meu regret e că trebuie să lăsăm toate astea în urmă. Am fost binecuvântaţi cu un loc superb. Când o să te întorci la muncă, asta o să se termine.

— Ştiu, şi mie îmi pare rău. O trase în braţe. Poate că ar trebui să facem o regulă, să ne întoarcem aici o dată pe an, pentru cel puţin o lună.

— Asta dacă spitalul se poate lipsi de tine.

Florian inspiră adânc parfumul de bujori care îi amintea de acasă.

— O să pun condiţia asta când mă întorc.

O trase aproape şi îşi pecetlui promisiunea cu un sărut, recunoscător pentru ziua în care tenacitatea ei o adusese în biroul lui cu o misiune. Acea zi îi schimbase viaţa şi avea să rămână pentru totdeauna acel moment când vieţile lor s-au intersectat, s-au schimbat,

conducându-i pe amândoi către un şir nesfârşit de zile fericite.

Capitolul 30

Henry Atticus Lowell era convins că avea să moară. Fiindcă asta se întâmpla de obicei când erai împuşcat în piept. Durerea era groaznică, o experienţă pe care ar fi putut s-o evite dacă ar fi tras mai repede cu pistolul. Dar nu dorise să-l rănească pe tânărul baron care îi chemase la duel după ce îl sfătuise să-şi schimbe croitorul dacă voia rezultate mai bune pe piaţa căsătoriei. Asta dusese la o discuţie aprinsă, o dimineaţă noroioasă pe câmpul onoarei şi un avertisment, ca să nu se mai bage în treburile altora.

Mormăind, Henry se gândi la oamenii care roiau în jurul lui. Slavă Domnului că fratele lui, Florian, era acolo! Cel puţin îşi lăsa viaţa în mâinile unui om care ştia ce făcea.

— O să-ţi dau nişte morfină pentru durere, zise Florian. Probabil o să te adoarmă.

— Sună minunat, bombăni Henry.

Faptul că putea scăpa de agonia prin care trecea era bine-venit.

Florian zâmbi şi îşi puse mâna peste a lui.

— O să te ajut să treci prin asta. Nu o să mori azi, m-ai auzit? Nu aşteptă răspunsul lui Henry. Acum bea asta!

Henry îl ascultă, înghiţind şi ultima picătură din lichidul amar pe care i-l ridicase la buze fratele lui. Simţi ceva răcoros pe piele, dar nu-şi dădu seama ce era. Poate o compresă?

Metalul zdrăngănea ca tacâmurile de argint pe o tavă. Închise ochii, iar conversaţia dintre Florian şi altă persoană deveni din ce în ce mai neclară. Durerea începu să dispară şi adormi.

Când se trezi mai târziu, primul lucru de care fu conştient fu mersul atent al unei persoane din apropiere. Îşi mişcă degetele şi simţi cearşaful moale de bumbac tras

peste el. Se părea că încă era în viaţă datorită eforturilor miraculoase ale fratelui său. Iar durerea se diminuase.

Ezitând, deschise ochii cât să poată zări lumina. Era orbitoare, soarele revărsându-se printr-o fereastră din apropiere cu o strălucire neiertătoare. Henry scânci şi închise ochii din nou.

— Domnule Lowell?

Vocea care vorbea era a unei femei. Blândă şi liniştitoare, aproape o şoaptă.

Henry mormăi ceva drept răspuns şi simţi că femeia se apropie.

— Sper că nu te deranjez.

O mână delicată i se aşeză pe frunte pentru o fracţiune de secundă.

— Nu mai pari să ai febră, ceea ce e o veste excelentă.

Bărbatul inspiră adânc, concentrându-se asupra durerii din piept, şi expiră treptat.

— Nu.

Încercă să deschidă ochii din nou, ca să o vadă pe infirmiera care venise să-l îngrijească. Părea minunată şi… Lumina nu mai era atât de puternică. Se revărsă pe spatele femeii, învăluind-o într-o aură aurie. Avea părul de un blond-închis, în care se reflecta soarele. Chipul ei era perfect. Doi ochi ciocolatii şi buze pline, în cea mai profundă nuanţă de roz pe care o văzuse vreodată.

Poate chiar murise.

Henry închise ochii şi adormi din nou, convins că văzuse raiul şi pe unul dintre cei mai frumoşi îngeri de acolo.

Nota autoarei

Dragă cititorule,

Aşa cum îţi imaginezi probabil, scrierea acestei

poveşti a necesitat multe cercetări medicale, mai ales legate de începutul anilor 1800.

Deşi tifosul era o boală cunoscută atunci, abia în 1903, când Charles Nicolle, un bacteriolog francez, a călătorit în Tunis ca să studieze o astfel de epidemie, a fost descoperită legătura cu păduchii. Nicolle a primit Premiul Nobel pentru medicină pentru această realizare.

Deşi Florian nu avea informaţiile lui Nicolle, a reuşit să aplice cu succes tratamentul folosit la Edinburgh Infirmary în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Locul se dezinfecta zilnic cu o infuzie de păcură sau acid clorhidric, podelele erau spălate, iar pereţii erau văruiţi periodic. În plus, cei internaţi acolo trebuiau să-şi dea hainele jos. Apoi erau spălaţi, raşi în cap şi unşi cu o cremă cu mercur, lucru pe care Florian îl făcea pe vaporul de carantină şi când o trata pe Juliette.

Se ştia că mizeria, aerul deloc curat şi lipsa alimentelor potrivite puteau răspândi şi/sau agrava boala. Prin urmare, pacienţii cu tifos primeau mese copioase, mai ales carne şi fructe, cu vin diluat, preferabil 280 de mililitri de vin la 140 mililitri de apă. Pentru cazurile mai grave, era folosit vin nediluat, de la o jumătate de halbă la o halbă şi jumătate pe zi.

Pentru descrierea evoluţiei bolii, m-am bazat pe *Epidemia de tifos în spitalele din secolul al XVIII-lea* de Guenter B. Risse, deoarece oferă o descriere precisă a perioadei. Volumul *Medicina de familie* de William Buchan, pe care unii dintre voi îşi amintesc că am menţionat-o în acest volum, a fost o sursă excelentă despre atenţia acordată bolii începând de la sfârşitul anilor 1700. Demonstrează că oamenii ştiau că spălatul pe mâini şi curăţenia în general erau importante pentru prevenirea bolii, chiar înainte să devină cerinţe medicale. De fapt, în ciuda cărţii lui Buchan, care a fost publicată iniţial în 1771, Ignaz Semmelweis, un doctor ungur, e menţionat ca fiind cel care a descoperit beneficiile spălatului pe mâini în 1847, când a scris despre o legătură între doctorii care au de-a face cu cadavrele şi apoi ajută la naşteri fără să se spele pe

mâini şi mamele care făceau febră puerperală.

Nu vreau să diminuez descoperirile lui Semmelweis, însă Buchan le-a făcut cu mai bine de 80 de ani mai devreme şi ar fi fost cunoscute de un bărbat citit ca Florian.

Deşi morfina a devenit comercială abia după 1850, un farmacist german pe nume Friedrich Wilhelm Sertümer reuşise să izoleze compusul cristalin din opiu până în 1816. În timpul experimentelor sale, acesta a descoperit că efectul de uşurare a durerii pe care îl avea acest compus era de zece ori mai mare decât al opiului şi l-a numit după Morfeu, zeul grec al viselor.

Având în vedere cât de mult călătorise şi cât de deschis era Florian faţă de noile descoperiri medicale, ar fi cumpărat imediat acest nou medicament şi l-ar fi dat pacienţilor pe care îi opera.

Ca în cazul tuturor informaţiilor medicale folosite în această poveste, The Humane Society este o organizaţie reală, care există şi în prezent. Modelată după The Amsterdam Society of the Rescue of Drowning, aceasta a oferit o medalie de argint unuia dintre membrii săi, Charles Rite, în 1788. Kite nu numai că a susţinut resuscitarea victimelor aflate în stop cardiac cu ajutorul masajului cardiac şi al intubaţiilor orofaringiene şi nazofaringiene cu mult înainte de descoperirea resuscitării cardiopulmonare, dar a şi creat propriul aparat electrostatic de revitalizare. Acest dispozitiv folosea condensatorii unei butelii electrice în mod asemănător cu condensatorii defibrilatorului cardiac modern.

Alte informaţii istorice şi personaje reale sunt James Gregory, doctorul scoţian cu care s-a întâlnit Florian, şi chirurgul spaniol Francisco Romero, creditat cu prima operaţie pe inimă în 1801, chiar dacă, aşa cum Florian îi spune corect lui Juliette, operaţia a fost făcută doar pe învelişul inimii, nu direct pe inimă.

Sper că ţi-a plăcut această poveste. Aşa cum ştii deja, Henry şi Viola se vor îndrăgosti în a patra carte din seria *Diamante neşlefuite.*

Va fi interesant de văzut ce obstacole vor întâlni pe

drumul spre fericire, aşa că te rog să mi te alături din nou în curând, ca să afli.

Mulţumiri

Nu e suficient doar un autor pentru a prinde o idee şi a o transforma într-o carte. Chiar dacă numele meu e pe copertă, în spate am o echipă întreagă de oameni extraordinari, fiecare cu propriile experienţe şi abilităţi incredibile. Încrederea lor în mine şi în poveştile mele este nepreţuită şi, cum merită să le fie recunoscută munca, vreau să profit de această ocazie şi să le mulţumesc pentru ajutorul şi sprijinul constante.

Pentru extraordinarul meu editor, Nicole Fischer: indicaţiile şi sfaturile tale au ajutat această poveste să strălucească. Îţi mulţumesc mult pentru sfaturi şi pentru că ai crezut în abilitatea mea de a duce acest proiect până la capăt.

Pentru redactorul meu, Libby Stemberg, agenţii de presă Caroline Pemy, Pam Jafifee şi Libby Collins şi directorul de marketing Angela Cradt. Vă mulţumesc pentru tot ce faceţi şi pentru îndrumările şi sprijinul pe care mi le-aţi oferit de fiecare dată când a fost nevoie.

Doresc să le mulţumesc şi celor de la Colegiul Regal al Chirurgilor din Anglia pentru articolele trimise la cerere şi pentru disponibilitatea lor de a cerceta educaţia medicală din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea pentru mine. Informaţiile trimise de biblioteca voastră m-au ajutat nespus de mult.

Pentru prietena mea autoare Katharine Ashe, cu care m-am bucurat să împărtăşesc informaţii care pot fi găsite numai când eşti dispus să cauţi acul în carul cu fân. Discuţia cu tine despre cercetările medicale a fost o plăcere absolută!

Vreau să-i mulţumesc şi incredibilului artist care a creat superba copertă a cărţii. Chris Cocozza a reuşit să

surprindă cu succes atmosfera cărţii şi felul în care mi i-am imaginat pe Florian şi pe Juliette.

Pentru fabuloşii mei cititori beta, Jacqueline Ang, Maria Rose şi Jennifer Becker, ale căror păreri mi-au fost de ajutor în consolidarea poveştii. Vă mulţumesc foarte mult!

Un alt mare mulţumesc merge către Nancy Mayer, pentru ajutorul ei. De fiecare dată când am avut vreo întrebare despre regalitate la care nu găseam răspunsul, îi ceream sfatul lui Nancy. Ajutorul ei e nepreţuit.

Familia şi prietenii merită şi ei un mare mulţumesc, mai ales pentru că mi-au amintit să iau o pauză din când în când, să mă ridic de la calculator şi să mă relaxez. Aş fi pierdută fără voi.

Şi ţie, dragă cititorule, îţi mulţumesc pentru că ai citit această poveste. Sprijinul tău este, ca întotdeauna, extrem de apreciat!